

příprava na setkání s Bohem

EXTRA

Z ráje do ráje

**EKUMENA
JAKO MISIE**

EKUMENA JAKO MISIE

Nebudu se zabývat původním významem slova ekumena. Vysvětlení najdeme v každé encyklopedii. Chci se zabývat novým pojetím ekumeny, které se objevilo na přelomu 17. a 18. století. Velkou roli sehrál pietismus, jenž pronikl do myšlení protestantských církví, které se vzájemně přizpůsobily. V této souvislosti označoval pojem „ekumenický“ vědomí celosvětové sounáležitosti všech křesťanů a jejich církví.

Pro **misijní** oblast křesťanského poselství se pojem „ekumenický“ stal běžným až od poloviny 19. století. V roce 1900 se konala v New Yorku první „Ekumenická misijní konference“.

Cílem této konference bylo přidělit jednotlivým církvím a misijním společnostem po celém světě jejich misijní území. Tato snaha o misijní rozdělení světa a o zajištění pracovního území pro každou církev nebo misijní společnost aby nedošlo k překrývání jejich činnosti, je označována jako „ekumenická“.

Podívejme se na důsledky územního rozdělení pro misii. Církev zapojená do ekumeny dostane přidělené město nebo okres, kde může provádět misii. Ale prosím, žádné trojandělské poselství nebo vydávání či rozšiřování Velkého sporu věků. A prosím, žádné vyjíždky do území patřících jiným církvím. Ale co nám k tomu říká Písmo svaté?

Ko 1,23: „*Však jestliže zůstáváte u víře založení a pevní, a neuchylujete se od naděje evangelium, kteréž jste slyšeli, jenž jest kázáno všemu stvoření, kteréž jest pod nebem, jehožto já Pavel učiněn jsem služebník;*

Mk 16,15: „*A řekl jim: Jdouce po všem světě, kažte evangelium všemu stvoření.*

1Tm 2,4: „*Kterýž chce, aby všichni lidé spaseni byli a k známosti pravdy přišli.*

Spolupráce je a bude adresována církevním vedoucím. A co členové, rozhodnou se každý jednotlivě, nebo se nechají „nést davem?“, bez hlubšího se zamýšlení nad předloženým rozhodnutím shora? Tvrdíme, že stavíme mosty, přes které podáváme naše poselství. Ale co se stane, když církev ztratí profil či vlastní identitu? Přes stejný most k nám půjde poselství antikrista. A o co zde jde, přece o správnou bohoslužbu. Kdy bude ekumenická bohoslužba, který den? No přece v neděli. Bude to neděle. Vždyť papež chce mít všechny církve pod jednou střechou. Slavíme všichni společně, prosím, přijďte. Každý bude slavit svým způsobem. Dvě bohoslužby stojí proti sobě. Zj 14,7: „*Řkoucího velikým hlasem: Bojte se Boha, a vzdejte jemu chválu, neboť přišla hodina soudu jeho; a klanějte se tomu, kterýž učinil nebe i zemi i moře i studnice vod.*“ Zj 14,9,10a: „*A třetí anděl letěl za nimi, pravě velikým hlasem: Bude-li se kdo klaněti šelmě a obrazu jejímu, a vezme-li znamení její na čelo své aneb na ruku svou, I tentž také bude píti víno hněvu Božího, víno, pravím, kteréž jest vliato do kalichu hněvu jeho;*“.

Kde je zakotvena pravá bohoslužba? Přece ve 4. Božím prikázání. Zde opět stojí dvě bohoslužby proti sobě, jedna v sobotu, druhá v neděli. V ekonomice to chodí tak, že velké firmy pohlcují menší a ty velké jsou stále větší. Tak je to i v ekumeně, kde se demokraticky hlasuje. Většina má pravdu, menšina je demokraticky přehlasována. Proč, protože měřítko se mění podle podmínek, když papež jedná se Židy, musí si něco nechat napadnout, aby je dostal na svou stranu. Podle posledních zpráv, strana NRP v Izraeli přišla s návrhem změny zákona o zavedení „druhého“ dne klidu – neděle.

Pro změnu zákona hlasovalo 56 %, proti jen 30 %. Při průzkumu veřejného mínění se vyjádřilo 64 % dotazovaných pro změnu zákona. Z toho vidíme, že sobota v Izraeli ztrácí na významu. Jestliže papež ovládne Izrael, pak bude mít právo rozehnat a zlikvidovat fundamentalisty a všechny, kteří se postaví proti jeho plánům, ty kteří se nedají poučit a drží se Zákona a Slova. Papež, armáda USA a OSN budou mít stejnou pravomoc, mohou vtrhnout kamkoliv a nastolit nový „světový řád“. Možná si řeknete, že to jsou nesmysly, pak zapomeňte, co jste četli. Doba, která je před námi, nás přesvědčí o jednom nebo druhém.

Ekumena a sjednocení křesťanství

Ekumenické celosvětové zaměření v oblasti misie, rovněž přivedlo církve do užších vzájemných kontaktů. Např. Söderblomem (luteránský arcibiskup) říká, že zamýšlená „Ekumenická rada pro praktické křesťanství“, by měla před otázky nauky a dogmatické problémy stavět společné aktivity a řídit se zásadou: „Učení rozděluje, ale služba sjednocuje.“

Klasickým příkladem obrany ekumenického hnutí je Ježíšova modlitba na rozloučenou podle svědectví Janova evangelia: „Aby všichni jedno byli...“ Ptám se v čem „jedno“? O několik řádků výše jsme četli – učení rozděluje. Zamysleme se nad jednotou požadovanou Ježíšem (J 17,21). Před druhým příchodem Ježíše Krista, budou existovat jen dvě skupiny lidí. Jedna bude vzdávat čest Bohu, druhá satanu.

Mt 21,12: „*I všel Ježíš do chrámu Božího, a vymítal všecky prodavače a kupce z chrámu, a stoly penězoměnců a stolice prodávajících holubice převracel.*“ Když Ježíš přišel do chrámu, ti druzí utíkali. Kněží uzavřeli s obchodníky komplot, ve kterém šlo o velké obchody. Ti, co neměli peníze, se nemohli Bohoslužeb zúčastnit. To byli ti chudí a nemocní. Když Pán Ježíš vyhnal ty, co obchodovali s náboženstvím, což byla politická i náboženská prostituce, pak přistoupili slepí a kulhaví a On je uzdravil. Fantastické. Děti spaly v Jeho náručí, to by neudělaly u muže násilníka. Měl moc od Boha. Zde vidíme, o jakou jednotu se Ježíš zasazoval.

Vývoj ekumeny má za sebou hodně milníků. Není možné

pokračování na straně 4

Impressum

Nezávislý časopis »Z ráje do ráje« sleduje čistě misijní účel. Vychází šestkrát za rok. Cena jednotlivého výtisku je 30 Kč plus poštovné. Redakce a případní spolupracovníci pracují bez nároku na odměnu. Rádi bychom zasílali časopis na sběrné adresy, snížíme tím náklady na poštovné a uspoříme spoustu práce. Máte-li zájem, můžete si časopis objednat a předplatit na celý rok na adrese redakce. Pokud se vám časopis líbí, nabídněte ho sousedům, známým a spolupracovníkům. Mnozí z nich jistě o radostně zvěsti ještě neslyšeli.

Redakce:

Jaroslav Juřica
Ivo Kapec
Ivana Trunečková

Adresa redakce:

Vydavatelství a nakladatelství Jurica Marcela – Ráj
Lubenská 630
739 11 Frýdlant n/Ostr.
E-mail: jaromar66@online.de
Tel.: 0049 8031-9412291
Fax: 0049 8031-206 83 98
IČ: 732 32 785
Reg. značka Ministerstva kultury MK ČR E 15637
ISSN 1801-0059

Bankovní spojení:

Komerční banka Frýdlant n.O.
Číslo účtu: 86-5795310207/0100
Var. Symbol: 2005; Konst. Symbol: 308
IBAN: CZ6601000000865795310207
BIC: KOMBCZPP

Layout: video-musik.de

- 2 Ekumena jako misie
Jaroslav Juřica
- 6 Zpráva předsedy unie Církve adventistů s.d.
- 7 Ekumenická rada církví v České republice (ERC) - KDO JSME?
- 8 Nebezpečí ekumenického hnutí pro církve ostatků
L. Hajšel
- 10 Vztah k jiným církvím a ekumeně
J. Chovan, kazatel
- 12 Společně s ostatními
F. Varga, kazatel
- 18 Směr ekumenického hnutí
- 22 Úniková cesta
Ján Kováčik
- 26 Zjevení 13. kapitola
Alexandr Santrač
- 30 Kde máš svůj poklad?
Samuel Koranteng-Pipim, Ph.D.
- 36 Pán přichází
Jan Swiencyk
- 39 Co mám udělat, abych se stal dědicem věčného života?
Margaret Davis
- 42 Hledání obnovy
Dave Westbrook
- 46 Největší ze všech proroků
Colin a Russell Standish

»Aby všichni jedno byli, jako ty, Otče, ve mně, a já v tobě, aby i oni v nás jedno byli, aby uvěřil svět, že jsi ty mne poslal.«

Jan 17,21

přehlednout vývoj po roce 1968, kdy se konalo čtvrté valné shromáždění Světové rady církví v Upsale (Švédsko). Po tomto zasedání převážil sekulární ekumenismus. Kontroverze, které z toho vyplývaly, dosáhly svého vrcholu, když byl roku 1969 přijat „Program boje proti rasismu.“ Ten nevyklučoval morální, ale i finanční podporu ze zvláštního fondu i těm osvobozeneckým hnutím, která neodmítala použití násilí. Byly vzneseny námitky, že Světová rada církví podporuje násilí a teror, vzdává se otázky pravdy a christologie a věnuje se polickým akcím.

Toto tvrzení je na místě. Uvedu citát z knihy Dr. Martina Kobialky, „Ökumene und Weltregierung.“ (Osobně jsem poznal tohoto skromného muže na několika přednáškách v Mnichově, pozn. překladatele). Je to jen krátký úsek z kapitoly „Vražda sedmi misionářů v Africe. „Popíší několik zážitků ze svého života misionáře v Africe. Na začátku války za nezávislost jsem žil s manželkou a čtyřmi dětmi nedaleko Viktoriiniých vodopádů na misijní stanici Solusi. Jednoho jitra jsem byl povolán na misijní stanici Musami, kde několik málo hodin před mým příjezdem, bylo zastřeleno sedm katolických misionářů. Jak se to stalo?

V neděli večer 6.2.1977, někdo klepal na bránu kat. misijní stanice Musami, která je jen vzdálena 80 km východně od hlavního města Salisbury. Skupina dvanácti marxistických bojovníků „Bojovníků za svobodu“, se náhle objevila v objektu. Nařídili všem bílým učitelům, aby se shromáždili před kaplí. Jen jedna německá učitelka, jeptiška z Bavorska, nemohla pro nemoc opustit místnost. Ona a jeden misionář ze Skotska byli jediní, kteří přežili. Jakmile byli shromážděni, bojovníci na ně začali střílet. Zaliti krví, padali jeden za druhým na zem. Také kněz ze Skotska, Meyerskoughl, padl vystrašen k zemi, aniž by byl zasažen. Zůstal ležet bez hnutí mezi zabitými kamarády, dokud vrahové neodtáhli. Bylo napočítáno 111 střel ze sovětských automatických zbraní.

Bojovníci za svobodu patří k organizaci FRELIMO v sousedním Mozambiku. Je to tzv. osvobozenecké hnutí, které již prolilo spoustu krve. Tisíce lidí muselo zemřít, většina prvních obětí byli katoličtí kněží, učitelé a ošetřovatelky ve svých rodných obcích.

Bylo mi velice líto, že politici k tomuto činu mlčeli. Je to politika křesťanů, která kráčí přes mrtvolky. Když jsme zjistili, že bojovníci FRELIMO dostávají peníze od Ekumenické rady církví, nechtěli jsme tomu věřit. Okamžitě jsem psal na centrálu ekumeny do Ženevy a prosil o vysvětlení. V dopise s odpovědí mi poslali i brožuru s názvem „Program k potlačení rasismu.“ Byly zde uvedeny sumy peněz, dary církví, které ERC věnovala osvobozeneckému hnutí v Africe. Byly to miliónové částky, kterými byla organizace FRELIMO podporována.“

Dále následuje popis několika dalších vražd misionářů.

Nyní se vrátím do roku 1961, kdy se konalo valné shromáždění ERK v Neu Delhi, kde bylo přijato prohlášení: „Kde je utlačování, znevýhodňování, nebo dělení, mají se církve spojit s utlačovanou masou v boji za jejich práva.“ Výbor ústřední rady ERK v r. 1963 v Rochesteru vysvětlil: „Děkujeme Bohu, že povolal mnohé křesťany jako vůdce v boji za

rasovou rovnost. Prosíme všechny křesťany a církve, aby za nimi stáli a podpořili je. Hluboce se stydíme, že mnozí křesťané svým otálením nebo nečinností se nezúčastní tohoto boje, nebo stojí na opačné straně.“

Mohl bych pokračovat v dalším výčtu usnesení ERC, ze kterých je zřetelně vidět, jak slova jsou uváděna v činy.

Nyní osvobozenecká hnutí sahají po zbraních. Když vybuchují bomby a miny, které zabijí bezbranné lidi v přeplněných autobusech, včetně nevinných dětí a žen, je Kristus s útočníky? ERC tvrdí, že ano.

Sociální služba, společné vysvědčení pro Krista, zahrnuje také, podle toho co jsme četli i zabíjení druhých. Člověku vstávají hrůzou vlasy na hlavě, když vidí do pozadí ERC. Tyto požadavky vedou do každé země, do každé členské církve ekumeny, včetně tzv. pozorovatelů, kteří s hrdostí platí své příspěvky a dary.

Ve skutečnosti nejde o otázku rasy, která ERC tak zaměstnává, nýbrž o otázku, zda chceme sloužit jako Kristus, nebo vládnout jako satan. Utlačování a používání moci jsou satanovy prostředky, ten ovládá svět prostřednictvím zloby a násilí. Každý se musí rozhodnout, komu chce sloužit, zda Kristu, či satanu.

Ideální ekumenická církev (citát z uvedené knihy)

Církev adventistů s.d. není členem Ekumenické rady církví a také jím nebude. Z jejího učení vyplývá, že je ideální ekumenickou církví, ve které se mohou všechny církve cítit jako doma. Trojandělské poselství (Zj 14,6-16) je hlásáno po celém světě. Je to věčné evangelium, poselství o ospravedlnění skrze Krista. Na základě tohoto poselství bude ze všech národů, jazyků, národností a náboženství utvořena poslední církev. Ta se bude vyznačovat dodržováním Božích přikázání a vírou v Ježíše. Ve 12. verši se vidí CASD jako naplnění těchto slov. Proto se považuje za pravou ekumenu, která spojuje biblickou vírou všechny křesťanské církve. Prozkoumáme-li tento požadavek, pak opravdu zjistíme společné prvky s téměř všemi konfesemi. Adventisté jsou katoličtí, čímž je míněno: Jedna víra pro všechny. (řecké slovo KATHOLIKOS znamená celé, všeobecně platné). Nejsou římská katolíci nebo řečtí katolíci, nýbrž původní katolíci, protože věří tak, jako původní následovníci Ježíše, svatí apoštolové, Marie a první křesťané, věří katolicky tj. všeobecnou vírou. Věří v Boha Otce, Syna a Duchu svatého. Věří, že Ježíš se narodil z panny, stal se člověkem a na této zemi žil jako člověk, zemřel dobrovolně za hříchy lidí na Golgathě, třetího dne vstal z mrtvých a vstoupil na nebesa. Znovu přijde tak, jak Ho viděli odcházet. Přijde k soudu s mocí a nádherou a převezme věčné království.

Věří, že Svaté písmo je Boží neomylné slovo, inspirované Duchem svatým. Věří ve zmrtnýchvstání a ve věčný život s Bohem.

Adventisté jsou také evangeličtí, neboť Ježíš sám je podstatou a naplní práce adventní misie, kde Kristus je středem a cílem učení i činů. Věří spolu s reformačními církvemi v „sola fide“, že člověk je ospravedlněn před Bohem skrze víru, ne dodržová-

ním přikázání nebo dobrými skutky. Věří také v „sola gratia“, což znamená, že jen milostí Boží může být člověk zachráněn pro věčný život. Lidské zásluhy před Bohem neplatí. Adventisté také věří v „sola scriptura“, jen samotné Písmo. Jen inspirované Slovo Boží je základem poznání a učení, nic nemůže být přidáno nebo ubráno. (Zj 22,11)

Adventisté jsou také metodisté, protože věří na nutnost obrácení a znovuzrození, které musí prožít každý, kdo chce přijít do Boží říše. Jsou přesvědčeni, že jistota spasení je darována každému věřícímu skrze znovuzrození Duchem svatým. Také věří, že dodržování přikázání se děje jen skrze Krista, který to v nás vykoná.

V jednom rozhovoru se táže metodista adventistického souseda: „Ty světiš sobotu, že?”

„Ne“, odpověděl, „to nejde.“ „Tomu nerozumím, jak to myslíš?“ „Určitě znáš Ř 7 kapitolu.“ „Přirozeně.“ „Tady nám Boží slovo říká, že žádný člověk nemůže dodržovat Boží zákon. Také Pavel to nedokázal, nebo ty to sám ze sebe dokážeš?“

„Ne, to nedokáže žádný člověk.“ „Vidíš, tak také já nedokážu světit sobotu, což patří k 10 přikázáním.“ Vtom jsou metodisté a adventisté stejní.

„Mně náš pastor řekl, že adventisté jsou lidem zákona, žijí podle SZ a dodržováním přikázání a soboty dosáhnou života věčného. Vy přeci máte pobožnost v sobotu, že?“

„Když čteš dále 8. kapitolu Římanům, pak ti bude jasné, že Kristus v nás bydlí skrze naši víru. On dodržuje zákon v nás, tedy také sobotu. Proto to nejsem já, kdo dodržuje sobotu, ale Kristus ji dodržuje ve mně a skrze mě. Když řeknu, že já světim sobotu, pak to neodpovídá pravdě.“

„To je vaše Nová teologie?“

„Ani ne, to vždycky bylo naše učení a naše zkušenost. Křesťané jiných konfesí nás špatně chápou a nesprávně interpretují. Smím také já položit otázku?“ „Prosím.“

„Oba věříme v Krista, ty jako metodista a já jako adventista a oba jsme prožili znovuzrození. Proč ve mně Kristus dodržuje sobotu a přikázání a v tobě ne?“ Na tuto otázku neodpověděl. Je to asi jediná otázka, ve které se obě církve neshodují. Až potud jsou adventisté také praví metodisté.

Mezi baptisty a adventisty se nenajde žádný rozdíl týkající se víry. Obě církve věří Ježíšově příkazu: Mk 16,15.16. Křest může následovat jen tehdy, jestliže s láskou cele následujeme evangelium, bereme vážně hřích a věříme z celého srdce ve vykupitelskou moc Kristovou. Pak teprve může být člověk zachráněn pro věčný život. Křest a víra patří k sobě. Magický křest dětí, bez osobní víry nepomůže, neboť Ježíš řekl: „Kdo ale nevěří, ten bude zatracen.“ Také víra bez křtu nepomůže, neboť Ježíš říká: „Kdo věří a pokřtí se, ten bude zachráněn.“

Určitě zde leží klíč k problému těch, kteří jsou křesťany jen podle jména. Více než 20% křesťanů nevěří ve skutečnosti v Krista, ačkoliv jsou pokřtěni. Kdyby byl pokřtěn jen ten, kdo opravdu věří v Krista, měli bychom sice méně křesťanů, ale byli by to opravdoví křesťané. Od baptistů sedmého dne, malého odštěpení od církve baptistů, uslyšeli adventisté pravdu, že sedmý den není neděle, ale sobota. Na začátku světili neděli a sobotu odmítali jako starozákonní.

Ale tito baptisté ukázali na základě Písma, že sobota je novozákonní. Když adventisté po dlouhých rozhovorech, hlubokém studiu Bible a mnoha modlitbách poznali, že sobota je den Kristův, den našeho Vykupitele a neděle, že povstala z pohanství, rozhodla se celá církev světit sobotu. Proto se také jmenuje Adventisté sedmého dne.

S původními katolíky mají adventisté společné to, že věří, že Petr není základem církve.

Maličké stádce

Když Kristus hovořil o nadcházející Boží říši, utěšoval své následovníky slovy: „Neboj se, ó maličké stádce, neboť se zalíbilo Otcí vašemu dáti vám království.“ Lk 12,32

Papež si nárokuje být Kristovým zástupcem na zemi, pastýřem velkého stáde lidí. To je ale v protikladu k Ježíšově předpovědi o malém stádcí. Tím, že se katolicismus připojil k nekřesťanským náboženstvím v učení světového étosu, odpadl od víry v Krista. Mnoho katolíků v tom vidí zradu na Kristu a ptají se, kde je a která církev je ta pravá.

Mnozí věřící v církvích zapojených v ekumeně se cítí osamocení. Podle příkladu vedení církví, většina věřících následuje příklad Říma a jsou srozuměni s jednotnou světovou církví. Ještě je „klid v zemi“. Ti, kteří jsou zklamáni ze svých církví a sborů se stáhli a dělají pobožnosti ve skupinkách, nebo zůstávají doma. Touží po čestném a opravdovém společenství pravých křesťanů, ale kde je naleznou?

Kristus dal jasné proroctví těm, kteří se počítají k Jeho stádcí. „Já jsem ten dobrý pastýř, a známť ovce své, a znajíť mne mé. Jakož mne zná Otec, tak i já znám Otce, a duši svou pokládám za ovce. A mámť i jiné ovce, kteréž nejsou z tohoto ovčince. I tyť musím přivést, a hlas můj slyšeti budou. A budeť jeden ovčinec a jeden pastýř.“ J 10,14-16 Kdo přemýšlí nad těmito slovy a vezme si je k srdci, může volně vydechnout. Dobrý pastýř povede každého, kdo uslyší Jeho hlas. Tak vznikne stáde, které bude sice malé, ale pravé, pravá církev, církev doby konce, církev ostatků.

V odpadlém protestantizmu a papežství se naplňují biblická proroctví. Ten, kdo vede dialog s církvemi, které se vzdálily od „víry Ježíšovy a Jeho slov“, je uznává jako „nepadlé církve“, což přímo odporuje proroctví. Dialog, který se s nimi vede, je zároveň zradou na Božím poselství.

Na konci věku bude existovat jen „velké nepravé stádce“ a „malé stádce Kristovo“, (Lk 12,32) jen pronásledující a pronásledovaní, (Zj 13) jen takoví, kteří přijmou Krista a druzí, kteří Ho opustí. (Mt 24,40)

„Já jsem cesta, i pravda, i život. Žádný nepřichází k Otcí než skrze mne.“ (J 14,6) Jen samotný Kristus je obranou proti ERK.

„Cizoložníci a cizoložnice, což nevíte, že přizeň světa jest nepřítelkyně Boží? A protož kdo by koli chtěl býti přítelem tohoto světa, nepřitelem Božím učiněn bývá.“ (Jk 4,4) Světovou krizi neukončí nová světová vláda, ale příchod Ježíše Krista s mocí a slávou. (Zj 22,12.13) ■

Jaroslav Juřica

ZPRÁVA PŘEDSEDY UNIE CÍRKVE ADVENTISTŮ S.D.

Pro výbor unie 25. listopadu 2007

Milá sestro a milí bratři, členové výboru unie Církve adventistů s.d., při pohledu zpět na život církve nemohu nevidět velkou Boží lásku, jeho přízeň, požehnání a milost. Na druhé straně si uvědomuji nedostatečnost a nehodnost z naší strany. V tomto kontextu, prosím, aby byla vnímána tato zpráva. Strukturálně pro přehlednost jsem ji rozdělil do několika odstavců. Podobnou strukturu chci uchovat i při konečné zprávě na konferenci unie, která se rychle blíží.

1. ČS unie v celosvětové církvi adventistů
2. Církev adventistů a stát
- 3. Církev adventistů a ostatní křesťanské církve u nás**
4. Církev adventistů ve spolupráci s podpůrnými organizacemi
5. Církev adventistů a její instituce
6. ČS unie a jednotlivá oddělení v církvi
7. ČS unie a koordinace sdružení
8. Administrativa a kancelář ČS unie

3. Církev adventistů a ostatní křesťanské církve u nás

Církev adventistů v Ekumenické radě církví má členství ve statutu pozorovatelů. Nemáme právo hlasovat a nemůžeme být také voleni, ale můžeme se aktivně účastnit všech jednání s právem udělení slova. Nevztahuje se na nás povinnost platit členský příspěvek.

Tento statut členství jsme si dobrovolně vybrali. Ze strany ERC není žádná překážka, aby nás akceptovala za řádné členy. Stanovy ERC v České i Slovenské republice nejsou v žádném rozporu s naší věroukou, zásadami či omezováním naší suverenity. Postoj naší církve k neplnému členství je dána historickým a eschatologickým vnímáním souvislostí.

Děkuji Bohu, že církev adventistů je respektována ostatními církvemi, ztratila označení sekta a je vnímána ze strany jiných církví jako jedna z možných cest k následování Ježíše Krista a naplnění jeho největšího pověření.

V tomto roce jsme byli účastni v České i Slovenské republice všech jednání ERC, ať už na úrovni valných hrad, (ČS poskytlo zdarma své prostory v modlitebně na Smíchově k tomuto účelu, za což vyjadřuji vděčnost), předsednictva, řídicích výborů či jeho komisí. Oceňuji práci ERC při jednání a zastupování církví ve vztahu ke státu. Vážím si ERC ve snaze o porozumění mezi církvemi a prezentování společného poslání církví v hlásání Boží milosti v naší sekularizované společnosti. Naše ocenění ERC jsme vyjádřili i mimořádným darem 20 000,- Kč na provoz ERC v roce 2007.

(Internetové stránky CASD)

EKUMENICKÁ RADA CÍRKVÍ V ČESKÉ REPUBLICĚ (ERC) KDO JSME?

Ekumenická rada církví v České republice je společenstvím křesťanských církví, které vyznávají Pána Ježíše Krista jako Boha a Spasitele podle Písem Starého a Nového Zákona a usilují uskutečňovat své poslání společně ke slávě jednoho Boha, Otce i Syna i Ducha svatého. Křesťanské církve v České republice jsou si vědomy daru a závazku jednoty Kristových učedníků, navazují na tradice náboženské svobody, přítomné v českých dějinách, zvláště v tradici cyrilometodějské a reformační, usilují být české společnosti příkladem a svědectvím tolerance a vzájemné úcty, a proto se rozhodly vytvořit Ekumenickou radu církví v České republice. (Stanovy ERC)

Činnost ERC v ČR

Posláním ERC je zejména prohlubovat vědomí závazku jednoty Kristovy církve a umožňovat uskutečňování jednoty ve společném svědectví, praktické spolupráci a vzájemném porozumění.

Toto se děje především skrze podporu a koordinaci zvěstovatelství, evangelizační, biblické, katechetické a diakonické práce, podněcováním příprav společných bohoslužeb, vedením dialogů o otázkách učení a praxe, organizováním studia ekumenické problematiky, vzájemnou informovaností církví a prováděním obecně prospěšné činnosti.

Nad veškerou činností ERC bdí **Valné shromáždění**. Jelikož ale zasedá zpravidla jen jedenkrát ročně, každodenní činnost je dozorována **Řídícím výborem**, který se schází obvykle každý druhý měsíc. Hlavním nástrojem činnosti ERC jsou **komise**, které jsou pro tyto rozmanité úkoly ustanovovány. Aby ERC naplnila svůj závazek organizování studií ekumenické problematiky, zahájila v roce 2004 přípravu **Studijních dnů**.

ERC se ve svých **Stanovách** zavazuje také spolupracovat a jednat s dalšími nadnárodními ekumenickými organizacemi. Od roku 2003 probíhají pravidelná setkání s Ekumenickou radou Rakouska (ÖRKÖ). S vývojem společného projektu a výsledky jednotlivých zasedání se můžete seznámit **zde**.

Členské církve

- [Apoštolská církev](#)
- [Bratrská jednota baptistů](#)
- [Církev bratrská](#)
- [Církev československá husitská](#)
- [Českobratrská církev evangelická](#)
- [Evangelická církev augsburského vyznání v ČR](#)
- [Evangelická církev metodistická](#)
- [Jednota bratrská](#)
- [Pravoslavná církev v českých zemích](#)
- [Slezská církev evangelická a.v.](#)
- [Starokatolická církev](#)

Přidružení členové

- [Římskokatolická církev](#)

Pozorovatelé

- [Církev adventistů sedmého dne](#)
- [Federace židovských obcí v České republice](#)

(Internetové stránky ERC)

NEBEZPEČÍ EKUMENICKÉHO HNUTÍ PRO CÍRKEV OSTATKŮ

*Konference Slovenského sdružení o vztazích CASD k jiným církvím a
náboženským společenstvím*

Košice 16-17.2.2008

Milí spoluvěřící, cílem mého diskusního příspěvku není rozebírání metod misijní práce s lidmi jiného věroučného vyznání. Všichni víme, že tou důležitou součástí našeho života je zjevovat slovem a životem biblické pravdy evangelia. Zvěstovat je s láskou, soucitem a tolerantně všem lidem různých církví. Je mnoho způsobů realizace. Chtěl bych ale poukázat na vážnost doby ve které žijeme a na současné nebezpečí. Proroctví Božího slova se naplňují před naším zrakem. Jedním ze znamení brzkého příchodu J.K. je i ekumenické hnutí, které i nám, církvi CASD nabízí svoji přátelskou ruku a zve nás na různé ekumenické aktivity za účelem sjednocení všech křesťanů.

Touha po jednotě křesťanů se může zdát pro neinformovaného člověka jako něco nádherného, velmi potřebného a důležitého. Všechny ekumenické bohoslužby se vedou ve znamení chvály, lásky a porozumění mezi křesťany, kdy se často citují verše z ev. Jana 17,21, aby všichni byli jedno. Ale to vše je jen pozlátko a zdání, následující skutečnosti to dokazují. Připomeňme si, že na Tridentském koncilu bylo přijato usnesení, že učení římskokatolické církve se nemění a je provždy platné. Samotná církev tvrdí, že se nikdy nemýlila a podle Písma sv. se ani nikdy nemýlí. Papež Pius XI. ve své encyklice z 15.7.1854 píše: „Nesmyslné a falešné učení, nebo blouznění na obranu svědomí je neobyčejně zhoubný blud, je to mor, před kterým je nutné být na pozoru.“ Tentýž papež v encyklice z 8.12.1864 vydává klatbu nad těmi, kteří prosazují svobodu svědomí a náboženského vyznání a též nad těmi, kteří zastávají názor, že církev by neměla používat násilí. Nezapomeňme, že v květnu 1998 vydal papež Pavel II. apoštolský list „Dies Domini“, který zdůrazňuje nutnost zachování neděle jako dne odpočinku. Ve svém druhém apoštolském listě „Ad tuendam Fidem“ píše, že ten kdo není věrný katolickým zásadám, bude „potrestáný jako kacíř“. Nedávno prohlásil nový papež Benedikt XVI., že římskokatolická církev je jediná pravá církev.

Další zajímavou skutečností je, že ekumenické bohoslužby se konají v režii římskokatolické církve. Nezapomeňme, že ŘKC se nemění a nikdy s nevzdá nároku na neomylnost. Protestantské církve uzavírají s kat. církví dohody a dělají ústupky, které překvapují i samotné katolíky. Lidé nechápou co se skrývá za ekumenickým hnutím, které nemá zájem o sjednocení na základě Božího slova, ale které v podstatě naplňuje slova papeže Pia XI. V encyklice *Mortalium animos*, že ekumena je vlastně návrat do ŘK církve. Že je tomu tak, podívejme se, jak ekumenismus zasáhl adventisty sedmého dne. Je smutné, že někteří představitelé církve nevidí do očí bijící fakta. Začneme ekumenickým překladem Písma svatého, na kterém se podílela i CASD. Tento překlad má sice pěknou slovenštinu, ale hodně záměrně zapracovaných chyb. Porovnejte si např. verše Mt 1,25; Ř 8,1; 1K 6,20; Ko 1,14; 1.Tm 3,16; Zj 22,14; s verši původních jazyků, nebo aspoň s překladem prof. Jozefa Roháčka. Výsledkem budete velmi překvapeni. Je zajímavé si povšimnout, co v úvodu překladu píše biskup Baláž o poslání ekumenického překladu: „*Ekumenický překlad může být významným základem pro sjednocení křesťanů a všech lidí dobré vůle.*“

S kým se chtějí adventisté sjednotit? S těmi, kteří překrucují Písmo? Bible přeci jasně hovoří o tom, jaký konec stihne ty, kteří budou měnit něco z Božích slov. (Zj 22,19). Je velmi smutné, že se adventisté zúčastňují zasedání a různých ekumenických aktivit. Je to přeci zapírání pravé víry v Ježíše Krista. Kde je naše poselství, které má zaznít celým světem? Je smutné, že nás lidé z jiných církví, kteří znají naše poselství o nebezpečí Babylonu, upozorňují na různá televizní vystoupení ekumenických pobožností, kterých se účastní i představitelé CASD. Co je ještě horší, všímají si počínání představitelů CASD a obsahu jejich ekumenických modliteb.

Jako bychom zapomněli, co nám říká 13. kap. Zjevení. Odpadlý protestantismus se spojí s katolicizmem. Co máme mít společného s těmi, kteří nechtějí činit

pokání a přiznat, že jejich učení je v rozporu s Biblií? Ekumena vede k vyzvednutí neděle a nesmrtelnosti duše a to by mělo být pro nás varovným signálem. Jistě dobře známe příběh krále Achaba, jak tenkrát utvořil moderní ekumenu. Výsledek byl, že téměř na každém rohu byl Bálův oltář a téměř celý Izraelský národ sloužil pohanským bohům. Pán poslal proroka Eliáše, aby oznámil králi a lidu: „I dokudž budete kulhati na obě strany? Jestližeť jest Hospodin Bohem, následujte ho; pakli jest Bál, jděte za ním. A neodpověď jemu lid žádného slova.“

Závěrem ještě citáty od EGW: „Strážni na Sióne se nesmí spojovat s těmi, kteří ničí účinek pravdy, která je v Kristu. Nesmí se stát členy společenství s nevěřícími, s papežstvím a protestantstvím, aby společně s nimi vyvyšovali tradici nad Písmo sv., rozum nad zjevením, lidské schopnosti nad Boží moc a živou sílu zbožnosti.“ (Review and Herald 24.3.1896)

Když se Izraelité vrátili z babylonského zajetí, chtěli jim při stavění chrámu pomoci Samaritáni. Tvrdili, že uctívají pravého Boha, ale srdcem a činy zůstali modloslužebníky. Duch prorocký k tomu píše: „Měli se již na začátku spojit s modloslužebníky? Hospodin odpověděl: „Nesmíš s nimi uzavřít smlouvu! (5M 7,2). Ti, kteří se nedávno znovu zasvětili Hospodinu při oltáři, postaveném před rozvalinami Božího chrámu, si uvědomili, že dělící čára mezi Božím lidem a světem je stále nutné zachovávat. Proto odmítli uzavřít svazek s těmi, kteří sice o požadavcích Božího zákona ví, ale jimi se neřídí.

Křesťany stále ohrožuje představa, že se do určité míry musí přizpůsobit světu, když ho chtějí ovlivnit. I když se to může jevit jako výhodné, vždy to končí duchovní ztrátou. Boží lid se musí chránit proti

každému i nepatrnému vlivu nepřátel pravdy, kteří se chtějí všemi možnými způsoby dostat do církve. „Pán vyžaduje od svých dítek neustálou bdělost právě dnes, na sklonku pozemských dějin.“ (PK 569-570)

Pro adventistické zastánce ekumeny by měl být poučením postoj světských lidí, konkrétně profesorů římské univerzity, kteří spolu se studenty odmítli vystoupení současného papeže na jejich univerzitě (2008). Důvodem bylo vystoupení papeže Benedikta XVI v roce 1990, když prohlásil před kardinály, že proces s Galilejem G. byl správný a spravedlivý. V roce 1632 byl Galileo postaven před církevní soud a obviněn z kacířství, když tvrdil, že středem vesmíru je Slunce, kolem něhož obíhají planety. Soud ho donutil pravdu odvolat. Profesori na rozdíl od některých adventistů pochopili, že římskokatolická církev se nezměnila a nezmění. Nechtějí mít nic společného s člověkem, který obhajuje a zastává velké chyby a nepravosti římskokatolické církve.

I když Bůh je láska, nezapomínejme na verše u: Iz 5,20: „Běda těm, kteříž říkají zlému dobré, a dobrému zlé, kladouce tmu za světlo, a světlo za tmou, pokládajíce hořké za sladké a sladké za hořké.“

Na základě Písma a Ducha prorockého by byla velká škoda pokračovat v zapojování se do ekumenického svazku právě v době, kdy se Boží lid začíná probouzet z laodicejského stavu, touží se naučit chodit s Bohem a zažívat moc Ducha a připravit se na brzký příchod Kristův. A právě nyní je čas, kdy potřebujeme Boží přítomnost, zaslíbenou naším Pánem, když budeme žít a hledat Ho podle Jeho vůle. ■

L. Hajšel

Marek 5,15 I přišli k Ježíšovi, a uzřeli toho, kterýž byl trápen od ďábelství, an sedí, odín jsa a maje zdravý rozum, toho totiž, kterýž měl tmou ďáblů. I báli se.

Zde jde o muže, který byl posedlý množstvím démonů. Potuloval se v místech hrobů a v pustině okolo, ohrožoval druhé a škodil sám sobě. Nebylo možné jej zkrotit. Byl pro všechny postrachem. Kam může člověk přijít pod vlivem moci temnosti! – Pak se tento muž setkal s Ježíšem, Božím Synem, který se opět prokázal jako Pán nade vším, i nad démonskými mocemi. Zcela proměněný seděl muž u nohou Pána. Pro okolní krajinu to byla senzace. Ano, „na to je zjeven Syn Boží, aby kazil skutky ďáblů“ (1J 3,8). To je zde možné vidět. Tato událost má však ještě daleko sáhající význam. Je obrazem toho, že člověk bez Boha žije v okruhu moci satana. Nemusíme přitom myslet hned na přímý vliv démonských nebo satanských mocí, ačkoli tyto zjevy už není možné v naší době přehlédnout. Ale člověk bez Boha je svázán. Nejprve svévolí, která jej činí schopným každého zlého skutku, a pak, když to dojde tak daleko, je svázán také svými neřestmi, alkoholem, drogami s jejich následky sebezničení. Život takového člověka je neklidný.

Kdo se chce od toho sám osvobodit, troskotá na své vlastní bezmocnosti. Ale dnešní slovo nám ukazuje, že setkání s Pánem Ježíšem Kristem člověka zcela promění. „Protož jestliže vás Syn vysvobodí, právě svobodní budete.“ (J 8,26)

VZTAH K JINÝM CÍRKVÍM A EKUMENĚ

*Konference Slovenského sdružení o vztazích CASD k jiným církvím
a náboženským společenstvím*

Košice 16-17.2.2008

Nejvýstižnější myšlenkou pro správné rozhodnutí ve vztazích a postojích k jiným církvím a náboženským společenstvím, ekumenizmu, je vyjádření v mottu konference Slovenského sdružení z roku 2007 - *Navrátíš se ke mně, nebo jsem tě vykoupil* (Iz 44,22). Naší předností je možnost návratu k Bohu, který je láska, zjevuje nám svoji vůli a očekává, že se Ho budeme tázat na rozhodnutí, která stojí před námi. Postoj, který přijmeme, by měl souviset s našimi kořeny, ze kterých jsme vyrostli. Jsou zakotveny v Písmu a jasně určují poslání ostatků Božího lidu, jehož úkolem je oznámit světu poselství záchran pro věčnost, obsažené ve Zj 14,6-12.

Starozákonní Izrael měl Bohem dané jasné povolání a limity. Ve SZ době byl jediným národem vyznávajícím monoteistické náboženství. Boží zaslíbení jim měla pomoci splnit Boží pověření. Dějiny potvrzují, že když se věřící snažili přijmout a následovat Boží rady, měli pozhnutí a v případě přizpůsobování se okolním národům, splynuli se světem. Rozdělné křesťanství a snaha o nové sjednocení je dnešní skutečností. Chci poukázat na tři skutečnosti: Dialog, toleranci a spolupráci.

1. Dialog

Tak jako ve všem dobrém, je nám i v dialogu vzorem Ježíš Kristus. Každý jeho rozhovor s lidmi byl laskavý. Na prvním místě byl pro Něho člověk. L 19,10: „*Nebo přišel Syn člověka, aby hledal a spasil, což bylo zahynulo.*“

K získání správného postoje k jiným církvím nám pomůže následování Ježíšova příkladu. Ukázal, že je Vykupitelem všech lidí. (J 3,16) Nehovořil jen s celníky a rybáři, ale také se vzdělanými znalci zákona. Komunikoval s náboženskými vůdci, farizeji, saduceji, herodiány aj. Ježíš hovořil s příslušníky jiných náboženství. S Římany Mt 8,5-13; Řeky J 12,20-21. Také zdůraznil, že někteří lidé mimo Izrael projeví více víry v Boha než Izraelité, jako např. Námán Syrský a vdova ze Sarepty. Stejný zážitek měl i Petr s Římanem Kornéliem. Později také apoštol Pavel.

Ale Písmo ukazuje na Boží lásku ke každému člověku, nedělá rozdíl a chce každého zachránit pro věčnost. Ježíš ale také jasně promluvil, když viděl formální zbožnost a hříšnou spokojenost náboženských vůdců, kteří se označovali za jediný vyvolený lid. Ukázal na pokrytectví farizeů a zákoníků. (Mt 23,1-39). Na závěr vykupitelského díla Ježíše Krista, dokázali kněží ovlivnit zástupy lidí, aby si vyžádali ukřižování Ježíše. (L 23,17-25).

Vést dialog, znamená vzít na sebe odpovědnost, zda vůbec a jakým způsobem poukážeme na naši víru. Nemůžeme, napůl patřit Pánu a napůl světu. Božími dětmi jsme jen tehdy, když jsme jimi cele. (GK 44.)

Nesprávné použití dialogu používali Ježíšovi nepřátelé. Chtěli ho ovlivnit, chytit za slovo, zesměšnit, kritizovat a soudit. Je krajně nevhodné, když se to stává mezi křesťany, ať již v jedné církvi, nebo mezi věřícími různých církví.

Jaký má být náš dialog, ve vztahu k jiným církvím? Když mluvíme s jinými křesťany, komunikujeme tak, jako náš Vykupitel? Představitelé našich sborů očekávají, a právem, že kazatel vydá jasný a srozumitelný hlas: „1K 14,8: „A odtrhl jsem království od domu Davida, a dal jsem je tobě, ty však nebyl jsi jako služebník můj David, když ostříhal přikázání mých, a následoval mne v celém srdci svém, čině toliko to, což jest pravého přede mnou.“

Naše místo není v zapojení se a v účasti na příležitostných událostech organizovaných ekumenickým hnutím, jako je např. Alianční týden apod. Naše místo není v ekumenických strukturách.

2. Tolerance

Jaká je správná tolerance? Celé Písmo a zvláště novozákonní evangelia, také sám Ježíš a apoštolové, ukazují, co je skutečnou tolerancí. V první řadě je to trpět křivdu, snášet zlo. Tzn., že pokud vím komu a proč jsem uvěřil, tak nemám strach o budoucnost, nebojím se o svoji existenci. (Iz 41,10-14; 43,1-8; Mt 28,20.) Správná tolerance umožňuje druhému stejné výhody jako mám já a stejnou svobodu. Dát možnost opustit otcův dům, tak jak se rozhodl marnotratný syn (L 15,11-32).

Často se setkáváme s nesprávnou tolerancí. Projevuje se lhůstojností a nezájmem. Nejhrubší nepochopení tolerance je nevídat si hříchu a souhlasit s ním. Ježíš nám je i zde příkladem. Miluje hříšníka avšak nesouhlasí s hříchem. (J 8,11). Z uvedeného vyplývá, jaký vztah mám mít k jiným církvím. Správná tolerance mě vede, abych nesoudil a nepomlouval, ale nemůžu se formálně a mlčky, pro vyvolání zdání zájmu, zúčastňovat bohoslužeb jiných církví, když vím, že nejednají správně. Pokud si myslím, že moje účast je na místě, pak musím také počítat s důsledky svého jednání. Když jsme pozváni a požádáni o účast, tak vyznejme víru s odvahou a s vědomím možných důsledků. Tak to prováděli tři mládenci za doby Daniele, ap. Pavel a všichni známí reformátoři. Jan Hus a Martin Luther nechtěli vytvořit novou církev, ale když viděli, že cesta k návratu správného následování Boha není přijata, rozhodli se zůstat věrní svému poznání.

3. Spolupráce

Jaká je správná spolupráce s jinými církvemi? Život na naší hříchem poškozené zemi vytvořil mnoho možností spolupráce lidí věřících i nevěřících. Spolupráce je potřebná v oblasti zdraví, ekologie, sociální oblasti, při odstraňování následků živelných pohrom, válek a hladu. Pracujeme uvážene a opatrně. Naší předností je vydat kladný obraz o evangeliu. „Spolupracujeme s druhými do té míry, pokud nemusí-

me ustoupit z našich zásad. To neznamena, že musíme vstupovat do jejich klubů a organizací. Znamená to jen tolik, že jim potřebujeme dát znát čím se řídíme. Nemáme pracovat jen pro naše členy, ale i pro citlivě smýšlející lidi, kteří jsou mimo naše řady.“ (Rh 1884, okt. 21).

Spolupráce v duchovní oblasti však vede k našemu duchovnímu úpadku. „Spolupráce protestantů s papežstvím začala jeho obhajobou. Reformační církve uzavírají s katolickou církví dohody a dělají ústupky, které překvapují i samotné katolíky do té míry, že to nemohou pochopit. Lidé zavírají oči před skutečnou povahou římské církve a nebezpečím, které hrozí z její nadvlády. Je zapotřebí je varovat před nebezpečím ohrožení občanské a náboženské svobody, aby mohli čelit možnému nepříteli.“ (GC 566-7)

Na tomto setkání je důležité, abychom uviděli Božím pohledem stav Božího lidu u nás. (Zj. 3,18) Po dialogu o nebiblických zásadách a toleranci k nim, nastupuje přehlížení biblických zásad v oblasti uzavírání manželství. Nastupuje spolupráce v duchovní oblasti s lidmi, kteří nesouhlasí s učením Písma v jednotlivých věroučných bodech.

Proto je nutné vidět rozdíl v osobním přátelství, v modlitbách a praktické pomoci jiným křesťanům. Přátelství s jinými křesťany má být životním stylem adventního křesťana. S Boží pomocí to dokážeme, když prožijeme osobní duchovní oživení. Jsem rád, že můžeme prosit Boha o dar vylití pozdního deště. Potřebujeme se sjednotit a uplatňovat Boží slovo v našem životě. Milující adventní křesťan, adventní rodina a adventní církev může růst (Jr 29,11-13). Praktické přinášení ovoce Ducha sv. je nejlepším svědectvím pravosti. Když někdo chce jít cestou zapojení se do ekumenických bohoslužeb a jeho hnutí, přinese to také „své“ ovoce.

Potřebujeme prožít oživení a reformaci v našich řadách, abychom se pod vlivem Ducha svatého měnili k obrazu Ježíše Krista. Potřebujeme být připraveni jít za přáteli a přijmout je ve svých domovech.

Věřím, že výsledky konference nás nepovedou k vytvoření vlastních vnitřních předpisů, ale ke skutečnému sjednocení a oživení na základě Božího slova. Přeji si ze srdce, aby naše modlitby a slova proroka Izaiáše byly naší společnou zkušeností a splněním Božího přání v nás všech.

Iz 44,21.22: „Pamatuj na to, Jákože a Izraeli, proto že jsi služebník můj. Já jsem tě zformoval, služebník můj jsi, Izraeli, nebudeš u mne v zapomenutí. Zahladím jako hustý oblak přestoupení tvá, a jako mrákotu hříchy tvé; navratíš se ke mně, nebo jsem tě vykoupil. ■

J. Chovan, kazatel

ŠPOLEČNĚ S OSTATNÍMI

*Konference Slovenského sdružení o vztazích CASD k jiným církvím
a náboženským společenstvím*

Košice 16-17.2.2008

ÚVOD

Konference SZ roku 2007 se zabývala tématem „Ekumena a CASD“, protože v našich sborech dochází k rozdělení členů v otázce chápání aktivit vedení církve ASD směrem k jinak věřícím křesťanům. Některé sbory na Slovensku vyjádřily nespokojenost a požadovaly objasnění tohoto problému. V zájmu jednoty měla konference určit hlasováním další směr církve. Pro krátkost času nemohly zaznít biblické argumenty nutné k přijetí závazného stanoviska. Od-souhlasilo se svolání samostatné konference, kde bude dostatek času pro řešení tohoto problému.

V zájmu objasnění chci se nejdříve podívat na ERC, (Ekumenická rada církví), pak na vybrané prorocké výroky Písma a nakonec se budu zabývat společnými pobožnostmi. Spisy EGW budu používat jen na objasnění Božího postoje k různým církevním společenstvím. ERC a ani společné pobožnosti s jinými církvemi za života EGW neexistovaly. Z toho vyplývá, že EGW se nikde nevyjadřovala ke společným pobožnostem.

Zároveň chci vyjádřit biblické stanovisko, ke kterému jsem došel na základě hlubšího studia Písma sv. Vedla mě touha poznat, co hovoří Bůh k tomuto tématu. Moji touhu vyjadřuje Žalm 85,9: „Ale poslechnu, co říká Bůh ten silný, Hospodin. Jistě žet' mluví pokoj k lidu svému, a k svatým svým, než aby se nenavracovali zase k bláznovství.“

I. První střetnutí s ERC

Ekumenická rada církví (ERC) byla založena v Amsterdamu v roce 1948. Zakládajícími členy byly křesťanské církve, které věří v Ježíše Krista. V roce 1961 v New Delhi přijala stanovisko, že členská základna se může rozšířit o ty církevní společnosti, které věří v Ježíše Krista a trojici.

1/ Církev usilující o členství v ERC musí doložit, že

- věří v božství a lidství J.K.
- uznává Písmo jako autoritu
- usiluje o společné vydávání svědectví
- uznává a zúčastňuje se společných bohoslužeb

2/ Církev, která se usiluje o členství v ERC má být

- schopna realizovat svoje rozhodnutí; musí mít svoji organizaci
- musí mít aspoň 25 000 členů
- musí být stabilní
- musí pěstovat dobré vztahy ke státu a k jiným církvím

3/ Z toho můžeme usoudit, že CASD by se mohla ucházet o členství v ERC. První jednání se uskutečnilo v roce 1965 v Ženevě a následující v Collonges ve Francii. Zprávy o těchto jednáních byly zveřejněny v brožurce „So much in common“ (Tak mnoho společného). Nakonec vysvětlil tehdejší tajemník GK, proč zůstáváme odděleni od ERC. Uvádí několik důvodů:

a/ Musíme zůstat oddělení kvůli našemu učení a kvůli nám samotným. Snažíme se o to, abychom přesvědčili ostatní, aby se připojili k nám. Proto je nelogické, abychom se připojovali k ostatním

b/ Zastáváme věroučné zásady, které ostatní nepřijímají.

c/ Jednota, za kterou se Ježíš modlil, nezáleží na vzájemné jednotě církví, ale na jednotě s Ním. (Review 16.11.1969)

Z toho je vidět, že CASD v minulosti neusilovala o vstup do ERC, a tak vím, že o to neusiluje ani dnes.

Členské společenství ERC, např. Bratrská jednota baptistů, Církev bratrská, Evangelická církev metodistů, Církev starokatolická a jiné, organizují po pádu komunizmu společné pobožnosti, na které zvou nejen členské církve ERC, které se dokonce stávají i spoluorganizátory. Je to např. Apoštolská církev, Římsko-

katolická a v současnosti i CASD. Tyto aktivity se dějí pod heslem jednoty, lásky atd. Povrchní pozorovatel je těmito aktivitami nadšený. Hlubší zkoumání Písma nás přivede k zajímavému závěru. Kdyby se Kristus modlil za takovou jednotu, jakou představuje ERC, pak by bylo naše místo v ekumeně. Měli bychom usilovat o členství v této organizaci. To, že naše církve tam nechce vstoupit naznačuje, že vedení veřejně prohlašuje, že s aktivitami ERC není všechno v pořádku. Existuje něco, co nám brání plně podporovat toto seskupení.

Na základě této skutečnosti považují za dobrou věc jednat s ERC v otázkách překladu Písma, nebo otázkách občanských zákonů, vstupu do médií a podobně. Zde cítím, že CASD má pověření od Ježíše. Ježíš se modlil: „Jan 17,15: „*Neprosímť, abys je vzal z světa, ale abys je zachoval od zlého*

Spolupráce musí být, ale musí mít i své hranice.

II. Hranice spolupráce

1/ Existují hranice, které bychom neměli přestupovat! Můžeme říct s čistým svědomím, že jsme žádné hranice nepřekročili ani se k nim nepřibližujeme? Cituji z Bible: Jan 17,17: „*Posvětiž jich v pravdě své, slovo tvé, pravda jest.*“

Ježíš se modlil za posvěcení na základě Božího slova. Jednota o kterou usiluje ERC není v modlitbě obsažena. Různé církve se snaží o jednotu aniž by se opírali o Písmo svaté. Mezi mnohými názory hledají kompromis. Když se názory kříží, pak prohlásí pravdu za relativní a vzájemně své názory uznávají.

Ježíš se díval na věci jinak. Pravda není závislá na názorech jednotlivých církví, ale na Božím slově. Boží lid přeci nemůže přistoupit na kompromis v otázkách víry. Pravda podle ERC se nachází někde uprostřed. Každý má v něčem pravdu. Navzájem se všichni tolerují. To je zakotveno ve stanovách ERC. Na první pohled jsou stanovy lákavé, ale nejsou biblické. Pravda přeci nepřichází zdola, ale shora. Bůh zjevuje pravdu, my ji jen přijímáme. ERC vyzývá k jednotě bez zkoumání Písma. Příkazují nám, abychom svoje pravdy kázali doma. Na společných shromážděních můžeme mluvit jen to, co nás nerozděluje. Boží lid to musí dělat obráceně. Věříme, že Písmo svaté je živé Boží slovo! (Žd 4,12). Věříme, že Bible je pravda! Oni věří, že jen obsahuje pravdu, ale není samotnou pravdou. V tom se lišíme. Nejdříve hledáme pravdu a pak usilujeme o jednotu. Jednota křesťanů musí být založená na poznání pravdy a ne na lidských názorech. Jednotu můžeme dosáhnout jedině na základě Božího slova.

Pro ERC Bible již není normou, ani nejvyšší autoritou. Důraz se přesouvá z autority Bible na církve. Klade se důraz na úlohu církve, jako vykladače Bible. První hranicí je postoj k Písmu svatému. Tam, kde Boží

slovo není považováno za pravdu a normu víry, tam nemáme co hledat. Členské církve ERC se nacházejí za touto hranicí. Tam nemůžeme vstoupit!

2/ Samotná biblická proroctví jsou varující a určují hranice spolupráce. Zřetelně stanoví, kam až můžeme jít a kde již nemáme co hledat.

Zjevení 13,1-18 popisuje šelmu jako protibožskou autoritu. Ve třetím verši je napsáno: „*A viděl jsem, ano jedna z hlav jejich jako zbitá byla až na smrt...*“ Podle některých vykladačů Písma, tato rána byla zasazena papežství v roce 1798 Napoleonem, ale čtěme pozorně, o jaké raně se zde píše.

Verš 14. doplňuje zprávu: „*...která měla ránu od meče a ožila zase.*“ Šelma dostala smrtelnou ránu mečem. Meč symbolizuje Boží slovo. Katolická církev celou dobu učí bludy, které nejsou biblické. Nejsou to jen odpustky, nebo věčně hořící peklo, ale i změna Božího zákona. Církve se povyšovala nad Boží slovo a učila bludy. Příchodem reformace dostala pořádnou ránu *mečem*. Reformátoři směle ukazovali na Boží pravdy napsané v Bibli. Bible byla pro ně nejvyšší autoritou. Začala se objevovat různá církevní společenství jejichž základem bylo Písmo. Jejich heslem bylo: „*Sola scriptura!*“ Nejdříve to byli Habáni, pak Jan Hus, Kalvín a Luther, kteří zasadili ránu papežství. Pak přišli Wesleyovci a sám William Miller. To byli lidé s Bibli v ruce. Za nimi se utvořily zástupy lidí bojujících za pravdu.

Podle proroctví, se měla tato smrtelná rána zahojit. Kdysi jsme uzdravení této rány datovali na rok 1929, kdy Mussolini vrátil církvi stát Vatikán. Do určité míry to byla pravda, ale k úplnému uzdravení rány může dojít jen tehdy, když *meč* odložíme a přestaneme bojovat. ERC příkazuje odložit meč! ERC prosazuje: nemluvte o tom, co nás rozděluje! Bible již nemůže působit rány a nemůže být tak citována, aby poranila. „Šelma se z toho raduje. Na Druhém vatikánském koncilu poznala katolická církev, že ERC je nástrojem pro oživení smrtelné rány šelmy, a proto změnila svoji terminologii. Před tím byli ti ostatní bludaři, sektáři a odpadlíci. Po změně terminologie se evangelíci a reformovaní stali *jinak věřícími bratry*.

Spolupracovat na jednotě s ERC podle jejich představ, které napomáhají šelmě uzdravit smrtelnou ránu, je zrada Pána Boha. Smrtelná rána by se nikdy nezahojila, kdyby Bible zůstala mečem v rukách reformátorů. Pokud chceme zůstat věrni Bohu, nemůžeme podporovat aktivity ERC. Nikdy neodložíme Bibli a proto nemůžeme společně s nimi oslavovat Boha.

3/ Zj 14,8 „*A jiný anděl letěl za ním, řka: Padl, padl Babilón, město to veliké, nebo vínem hněvu smilství svého napájelo všechny národy.*

Zj. 18,4 „I slyšel jsem jiný hlas s nebe, řkoucí: Vyjděte z něho, lidé můj, abyste se nezúčastňovali hříchů jeho a abyste nepřijali z jeho ran.

Na základě těchto textů jsme poznali, že na konci dějin bude postavený novodobý Babylón. CASD ví, že Babylón symbolizuje jednotu všech křesťanských sil v zájmu změny Božího zákona. Bůh odsuzuje Babylón proto, protože nutí národy pít z vína svého smilstva. Tzn., že zneuctil přikázání které ukazuje na Boha jako Stvořitele a pošlapal sobotu jako památku stvoření.

Bůh stvořil svět v šesti dnech, sedmý den odpočinul, posvětil tento den a oddělil ho od ostatních, aby byl Jeho svatým dnem. Prikázal, aby Jeho lid tento den zachovával po všechny generace. Ale syn hříchu vyvyšuje sebe nad Boha a sám se posadil do Božího chrámu a vydává se za Boha. Ukazuje na sebe jako na Boha a pomýšlí změnit časy a zákon. Myslí si, že je rovný Bohu a má právo měnit i Boží zákon. Tak změnil den odpočinku, když umístil první den na místo sedmého. Protestantský svět to vzal jako něco svatého. Tento čin se v Božím slově jmenuje smilství.

Bůh má spor s dnešními církvemi, protože naplnily proroctví Zjevení Jana: „Všechny národy pily z vína jeho smilstva. Oddělily se od Boha tím, že odmítly přijmout Jeho znamení. Nemají stejného ducha, jako ty, které zachovávají Jeho přikázání. Tím, že lidé tohoto světa světlí falešnou sobotu a pošlapali pravý Boží dar, pili z vína svého smilstva.“ (BC p. 979)

Zneuctění soboty tvrzením, že tento den patří jen Židům, je pro nás nepřijatelné. Jednota s ERC se může považovat za duchovní smilstvo. Podle Božích proroctví jsou tato církevní společenství *padlá*. Před Bohem nemají takové organizace význam. Bůh nemá pro ně pověření, jako má pro církve. On volá svoje věrné, aby vyšli z těchto institucí. Nemáme spolupracovat s vůdci padlých církví a uznávat je. Když oni zvěstují bludy a klamou své posluchače, pak my se nemůžeme postavit vedle nich a oslavovat Boha. „Rozzlobení věřící se v hněvu obrátili na své kněze a vyčítali jim, že je neupozornili ..... Stále jste jen kázali pokoj, pokoj. Ty, kteří nás upozornili, jste označili za lháře, fanatiky a zaslepence, kteří nás chtějí zmást. Přiběhli ke svým kazatelům a roztrhali je ....“ (SR 255)“

Kazatelé a faráři mají 10 x větší odpovědnost než ostatní věřící. Boží lid se nachází i v těchto církvích, ale před Bohem jsou to padlé církve.

4/ Poselství, které zvěstuje ERC je v rozporu s Božím slovem. V Bibli je napsáno, že v posledních dnech nastanou nebezpečné časy (2Tm 3,1-7)

„Budou zde lidé, mající způsob pobožnosti, ale její moc však zapírají. Od takových se odvracuj.“

Kdybych nyní řekl, že katolická nebo evangelická církev zapřela moc pobožnosti, nemusel bych být správně pochopen. Věřím, že o falešné pobožnosti můžeme hovořit všude tam, kde lidé neberou Boha vážně. Kde se Boží slovo snižuje na úroveň apokryfů, tradic, či rozhodnutí papeže ve Vatikánu. Tvářit se, že jsme pobožní lidé a přitom zapřít pravdy Písma je hranice, ke které bychom se neměli ani přibližovat.

Protestanté zapřeli Písmo, když odmítli Boží znamení, sobotu a věří satanovým bludům. Věří v nesmrtelnost duše, nevěří proroctvím o posledních událostech, o soudu a o viditelném druhém příchodu Krista. Nemají odmítavý postoj k „svatému otci“ ve Vatikánu.

Dějiny se blíží k závěru. ERC se snaží vsugerovat světu, že má lék na řešení problémů. Faráři a kazatelé se tváří pobožně, když učí, že nemusíme zachovávat všechno. Učí, že stačí věřit, že je Bůh a Ježíš je Jeho Syn. Kdyby jen to stačilo, pak by nás Ježíš neposlal do světa učit zachovávat všechno, co On učil. (Mt 28,18-20)

Mat 15,8-9 „Přibližuje se ke mně lid tento ústy svými a rty mne ctí, ale srdce jejich daleko jest ode mne. Nadarmoť mne ctí, učíce učení, jenž jsou přikázání lidská..... Písmo radí .... A těch se straň.“

5/ Na základě Zj 16,313.14 věříme, že tři nečistí duchové vycházejí do světa, aby působili proti Bohu.

A/ Drak je symbolem satana. Padlí andělé jsou jeho pomocníci. (Zj 12,9). Cílem draka je pěstovat satanův kult, i když to vypadá jako bohoslužba, jde o falešnou bohoslužbu, kterou jsou oklamáváni. Myslí si, že slouží Bohu, ale ve skutečnosti oslavují satana. Aktivity draka se naplnily ve spiritizmu.

B/ Druhou autoritou je šelma z jejíž úst vycházejí zlí duchové podobní šelmám. V adventních kruzích je velice známá. Jde o šelmu, která se zotavuje ze smrtelné rány (Zj. 13,3.8) a také o šelmu, která vychází ze země. Návrat šelmy z moře plně vidíme v proroctvích. Druhá šelma vykonává úkoly první šelmy, která ožila. Prikazuje lidem odložit Boží slovo a řídit se názory církve. ERC je hodně podobná obrazu šelmy.

Podle Zj 17,1-5, dostává odpadlá církev symbolické jméno, *nevěstka!* Jde o církev, která nezůstala věrná Kristu. Smilnila s králi a obyvateli země. Přijala bludy a porodila dcery. V pátém verši má nápis na čele „... máte smilstva a ohavností země.“ Podle BC jde o ka-

tolickou církev. Tyto informace najdeme ve spisech Ducha prorockého

C/ Třetí autoritou je falešný prorok. Jde o šelmu vycházející ze země, která podporuje první šelmu. Jde o protestantskou Ameriku.

„Šelma se dvěma rohy „nutí všechny, malé i velké, bohaté i chudé, svobodní i otroky, aby si udělali znamení na pravé ruce, nebo čele, takže nikdo nemůže nic koupit nebo prodati, kdo nemá za znak jméno šelmy nebo číslo jejího jména.“ (Zj 13,16-17, Velký spor evoke, str. 444)

Církev se spojuje, aby vymáhaly na státu svoje práva. Budou podepisovat smlouvy zaručující jejich svobodu a budou prosazovat svoji víru státními zákony.

Drak, šelma, obraz šelmy a falešný prorok spolupracují tak úzce, že je téměř nemožné poznat mezi nimi hranici. Jednota tří mocností (drak, šelma, falešný prorok), je ožívována stejným duchem. Jsou to nečistí duchové, podobní šelmám a tím se objasňuje jejich společné dílo. Všechny je vede satanův duch. Spojení těchto tří sil je nazváno podle Bible Babylónem. (Zj 14,8; 18,2; 16,12) Jejich cílem je světovláda v Božím jménu. (Zj 13,8.16)

Když pozorujeme aktivity ERC, tak se nám vše objasní. Spiritizmus, papežství a jednota protestantů je na stejné rovině. V pozadí jejich aktivit jsou nečistí duchové.

6/ Ježíš nás napomíná – BDĚTE ! Mt 24,24: *„Nebo povstanou falešní Kristové a falešní proroci, a činí budou divy veliké a zázraky, tak aby v blud uvedli, (by možné bylo,) také i vyvolené.“*

Satan chce oklamat Boží lid. Zaměřuje se na církev ostatků. Svůj záměr vede na třech úrovních:

A/ Nejdříve usiluje o sjednocení všech protestantů;

B/ Druhý krok je sjednocení protestantské Ameriky s Vatikánem;

C/ Posledním krokem je sjednocení všech sil. Drak, šelma a falešný prorok se sjednotí.

Na základě Ježíšova varování věřím, že Boží lid nemá co hledat v této jednotě. Pro mne nejsou přijatelné výroky, které se objevily v dokumentech konference z roku 2007. Tvrzení, že Ježíš se modlil za takovou jednotu považují za mylné. (Dokl, KSZ str. 47) Ježíš se nemodlil za jednotu, která není založená na Božím slově.

7/ Zj. 14,4: *„Totoť jsou ti, kteříž s ženami nejsou poskvrněni; nebo panicové jsou. Tiť jsou, jenž následují Be-*

ránka, kamž by koli šel; tiť jsou koupeni ze všech lidí, prvotiny Bohu a Beránkovi.

Víme, že se zde jedná o duchovní čistotu. Ženy symbolizují padlé církve. Zachráněný zástup neměl s nimi důvěrný vztah. Právě proto bychom neměli pěstovat s vedením těch církví vztah, který jim dává pocit rovnosti. Před Bohem si nejsme rovni. Bojím se, že když se budou naše aktivity dále rozvíjet, tak, jak jsme toho byli svědky v minulosti, nevyhneme se duchovnímu smilstvu.

8/ Pravda není relativní! Dva si protiřečící výroky nemohou být pravdivé. Nemůžeme se spojovat s těmi, kteří Boží pravdy považují za bludy a bludy za pravdu.

Iz 5,20: *„Běda těm, kteříž říkají zlému dobré, a dobrému zlé, kladouce tmu za světlo, a světlo za tmou, pokládajíce hořké za sladké, a sladké za hořké.“*

V krátkosti uvedu jen některé rozdíly:

- jinak je chápána pravda o stvoření;
- učení o stavu mrtvých;
- učení o Kristově církvi;
- učení o nebeské svatyni a vyšetřujícím soudu;
- rozdíly v učení o posledních událostech a výkladu proroctví;
- původ křesťanských svátků jako jsou Vánoce, Velikonoce, svátek všech svatých pocházejí z pohanství; katolická církev je legalizovala a evangelíci je přejali. Boží lid se má řídit příkazem: „Více se sluší poslouchat Boha než lidí. (Sk. 5,29)
- hovoří o evangelizaci, ale zvěstují jiné evangelium. My zvěstujeme trojandělské poselství, oni vybrané části Písma.

Na základě těchto rozdílů, Boží děti nemohou zradit svého Pána a usilovat o jednotu s těmi, kteří jasně odmítají EGW, která píše: *„Bylo mi ukázáno jak je potřebné, aby ti co věří, že máme poslední poselství milosti, se oddělili od těch, kteří denně přijímají nové bludy. Viděla jsem, že ani staří, ani mladí by se neměli zúčastňovat jejich shromáždění, a tím je povzbuzovat, když učí blud, který je smrtelným jedem pro duše a učí lidské učení...“*

Našemu Pánu se nelíbí, když posloucháme bludy ... (EW. 124,003 – Zkušenosti a vidění)

III. Pobožnosti

ERC organizuje společné pobožnosti. Vzhledem k tomu, že do roku 1984 nebyla ERC na Slovensku povolena, tyto problémy jsme v minulosti neměli. V poslední době jsme zváni na různé společné aktivity a nevíme, jak se máme zachovat. V některých sborech

je odmítají, jinde se to podporuje. Obhajobu nacházíme na obou stranách.

Jaký je smysl pobožnosti. Pobožnost je Bohem nařízené shromáždění za účelem oslavení Boha.

1/ Nezaměňujeme pobožnost za soukromou modlitbu či dialog.

A/ 3M 23,3 ... *shromáždění bude svaté...* Účel shromáždění není pobavit lidí, ale oslavovat Boha. Nemůžeme oslavovat Boha a přitom mít vzájemné nejasnosti. Jednoznačně můžeme říct, že mezi organizátory společných pobožností existuje duchovní napětí. Kdybychom prohlašovali, že tolerujeme jejich učení a víru, tak bychom již nebyli Božím lidem. Pak by tato konference byla úplně zbytečná.

B/ Naše účast na společných pobožnostech je vstup do velkého Babylónu.

C/ Ekumenické pobožnosti často obsahují čtené modlitby a plytká kázání. Často zaznívá poselství pokoje, míru a vypadá to tak, že Kristus nemá pro svět jiné poselství. Doba je vážná, ale křesťané to nepoznali. Naše účast na ekumenických pobožnostech naznačuje, že naše víra o církvi ostatků ztrácí svůj význam. (Přečíst PK str. 300)

D/ Veřejnost může chápat naši účast na ekumenických pobožnostech v neděli tak, že nám je již jedno, který den oslavujeme Boha. Má dojem, že jsme upustili od svých zásad a to ji utvrzuje ve správnosti toho, čemu věří. Naše účast na ekumenických bohoslužbách je nepovede k tomu, aby se zamysleli nad změnou Božího zákona a posláním soboty. Nedělní pobožnosti je utvrzují v tom, že nezáleží na tom, který den světíme. Sobota ztratí svůj význam jako *znamení*, jak to je napsáno u proroka Ezechiele 20,12.

2/ Věříme, že středem pobožnosti je kázání Božích slova, pravdy a prorocství. Ekumenické pobožnosti upřednostňují liturgii místo kázání pravdy a prorocství. Následky jsou tragické.

A/ naše účast na ekumenických modlitbách a pobožnostech nepřináší růst, ale úpadek. Členů máme stále méně a méně.

Mnozí naši přátelé nevidí důvod, proč by měli přijít k nám. Často přicházejí jen proto, že u nás našli partnery, nebo jen proto, že naše modlitebna je blízko jejich domova. Mají dojem, že nezáleží na tom, do které církve chodí, protože všechny cesty vedou do nebe. Do Boží církve mají lidé přicházet proto, že je přivádí Duch svatý a že v ní nacházejí pravdu a záchranu. Mají zkušenosti, že upřímní lidé opouštějí své církve kvůli nebiblickému učení a ne kvůli našim aktivitám. Lidé, kteří přišli do CASD kvůli aktivitám, často sebou přinášejí své neobrácené srdce a světské praktiky. Jsem smutný z toho, že církev i kvůli ta-

kovým členům změnila svoji tvář z bratrské jednoty na demokratické zřízení a společenství věřících. Naše aktivity vedou všemi směry. Ztrácíme úctu k Bohu a nevěnujeme dostatek času na Jeho oslavu. Svěcení soboty často ztrácí svůj význam.

B/ Ekumena přinesla do našich sborů více kázání o lásce, milosti, pokoji a bezpečnosti, než o proroctvích, která nás povolala k životu. Ekumenické pobožnosti nás okrádají o identitu a směřují k podpoře jednoty, za kterou se Kristus nemodlil. (Zj 16,13-16)

3/ Naše účast na ekumenických pobožnostech přináší těžkosti:

- Když my můžeme kázat u evangelíků a katolíků, proč by oni neměli kázat u nás?
- Když vysluhujeme VP i pro ně, proč by oni nemohli vysluhovat VP pro nás?
- Když oni mohou uzavírat sňatky našich členů, proč bychom nemohli dělat totéž pro ně?
- Můžeme být přátelé, ale přátelství má své hranice. Když oni vědomě odmítají Boží pravdy, nemůžeme se společně postavit před Boha. Písmo jasně učí, že v den soudu mnozí budou říkat: „*Pane, ve Tvém jménu jsme prorokovali ...*“ (Mt 7,22.23)

4/ Začneme-li s nimi oslavovat Boha, tak přijdeme do konfliktu s Bohem

- Amos 3,7: „*Nečiníť zajisté Panovník Hospodin ničeho, leč by zjevil tajemství své služebníkům svým prorokům.*“

- 2K 6,14-18: „*A netáhněte jha s nevěřícími. Nebo jaký jest spolek spravedlnosti s nepravostí? A jaké obcování světla s temnostmi? A jaké srovnání Krista s Beljálem? Aneb jaký díl věřícímu s nevěřícím? A jaké spolčení chrámu Božího s modlami? Nebo vy jste chrám Boha živého, jakož pověděl Bůh: Že přebývatí budu v nich, a procházeti se, a budu jejich Bohem, a oni budou mým lidem. A protože vyjděte z prostředku jejich a oddělte se od nich, praví Pán; a nečistého se nedotýkejte, a já přijmu vás. A budu vám za Otce, a vy mi budete za syny a za dcery, praví Pán všemohoucí.*“

- Ezd 4,1-3: „*Uslyšavše pak nepřátelé Judovi a Beniaminovi, že by ti, kteříž přestěhováni byli, stavěli chrám Hospodinu Bohu Izraelskému, Přistoupili k Zorobábelovi a k knížatům čeledi otcovských, a řekli jim: Budeme s vámi stavěti; nebo jako i vy hledati budeme Boha vašeho, jemuž i oběti obětujeme ode dnů Esarchaddona krále Assyrského, kterýž nás sem uvedl. Tedy řekl jim Zorobábel a Jesua i jiná knížata čeledi otcovských z Izraele: Ne vám, ale nám náleží stavěti dům Bohu našemu; nebo my sami stavěti budeme Hospodinu Bohu Izraelskému, jakž přikázal nám král Kýrus, král Perský.*“

„Budeme stavět s vámi, protože hledáme vašeho Boha. Uctíváme stejného Boha. Budeme s vámi stavět a Jemu sloužit! Kdyby židovští vůdcové tuto nabídku pomoci přijali, otevřeli by dvěře modlářství. Poznali, že Samaritáni to nemyslí upřímně. Uvědomili si, že pomoc kterou by získali spojenectvím s nimi, není ničím ve srovnání s požehnáními, jichž se mohou dočkat, budou-li plnit jasné příkazy Hospodinovy.“ (Pk 267,8)

„... dělící čára mezi lidem Božím a světem má být navždy zachována zřetelná a nepochybná. Proto odmítli vstoupit do svazku s těmi, kteří se nepodřizují požadavkům zákona Božího, i když jsou jim dobře známy (PK 569)“

- neměli bychom se zúčastňovat jejich pobožností, abychom nezraňovali naše členy, kteří vyšli z jejich řad. Oni byli tak odvážní, že opustili Babylón. Neposílejme je zpět. Neukazujme těm, kteří tam ještě jsou, že tam mohou zůstat! Volejme je ven z bludu! (Zj 18,4).

Závěr

Apoštol Pavel měl problém s bratry, kteří se pohoršovali nad jedením masa obětovaného modlám. 1K 8,1-13. Jak to Pavel vyřešil?

„Říká: „... jestliže pohoršuje pokrm bratra mého, nebudu jisti masa na věky.“ Jeho jednání je prosáklé Kristovým duchem. On ví, že ti, kteří se pohoršují nad jedením masa obětovaného modlám nemají pravdu, ale pro jednotu církve a důkaz Kristova ducha, je ochotný zřici se masa navždy. Jeho jednání mě přivádí k závěru, že i kdyby měli pravdu ti, kteří tvrdí, že máme navštěvovat ekumenické bohoslužby a že naše účast není porušení věrnosti Kristu, že nepřináší odpadnutí od církve, a i kdyby všechny citované texty hovořily o něčem jiném, přesto by vedení církve mělo následovat Kristova ducha. Když to pohoršuje mnohé v církvi, raději by tam neměli chodit pro zachování jednoty těla Kristova. Pomohli by církvi i sobě.

Modlím se za to, aby Pavlův příklad a Petrovy rady byly vážně brány právě těmi, kteří mají moc změnit stav. (1Pt 5,1-8)

Navíc jsem přesvědčený, že výše uvedené texty jsou pravdivé. Na jejich základě se stavím za názor, že kazatelé a funkcionáři v církvi ASD by se neměli zúčastňovat ekumenických pobožností. Funkcionáři a kazatelé reprezentují celou církev a když stovky členů protestují, měli by svojí účast přehodnotit. Když věří, že jim takové pobožnosti pomohou ke spasení, ať tam jdou soukromě a modlí se někde vzadu v koutě, ale ať nevystupují veřejně ve jménu církve! ■

F. Varga, kazatel

Postoj při modlitbě

„Obdržela jsem dopisy, které se mne ptaly, jakou pozici máme zaujmout, když předkládáme modlitbu vládci vesmíru a kde naši bratři vzali ten nápad, že by měli stát, když se modlí k Bohu?

Jak při veřejné, tak i při osobní modlitbě je naší povinností sklonit se na kolena, když Mu předkládáme své prosby. Tato skutečnost ukazuje naši závislost na Bohu. Je to možné, že s takovým světlem, které Bůh dal svému lidu ohledně zbožnosti, kazatelé, ředitelé a učitelé našich škol příkazem a příkladem učí mladé muže, aby stáli při modlitbě jako farizeové? (Lk 22,41; Sk 9,40; 7,59.60; 20,36; 21,15; Ezd 9,5.6; Ž 95,6; Ef 3,14 citovat). Máme se považovat za znamení jejich soběstačnosti a vlastní důležitosti?

Věřím, že naši bratři nebudou projevat méně zbožnosti a úcty, když přichází k jedinému pravému a žijícímu Bohu, než projevovali pohané ke svým modlářským božstvům, protože jinak tito lidé budou našimi soudci ve dnech závěrečného rozhodování.

Ráda bych promluvila ke všem těm, kteří působí v našich školách jako učitelé. Mužové a ženy, nesnižujte Boha svou neúctou a pýchou. Zanechte farizejství, když předkládáte své modlitby Bohu. Přestaňte věřit vlastní síle. Nebuďte na ní závislí, ale často se sklánějte na svá kolena před Bohem a uctívejte Ho.

A když se shromáždíte k uctívání Boha, poklekněte před Ním na svá kolena. Ať tento skutek svědčí o tom, že celá duše, tělo a duch jsou podřízeny Duchu pravdy. Kdo si pořádně prozkoumal Slovo Boží ohledně příkladů a směrnic v této záležitosti? Lidé musí přijít na kolena, jako podřízení milosti, jako poddaní u stolice milosrdenství. A když člověk denně přijímá milost z Boží ruky, vždy má ve svém srdci pěstovat vděčnost a vyjadřovat ji slovy díky a chvály za všechnu nezaslouženou přízeň (NL 37, pp1-3).

Modlitba pronesená Šalamounem při zasvěcení chrámu, nebyla přednesena ve stoje. Král poklekl do pokorné pozice kajícího. To je i lecke pro Boží lid dnešní doby. Naše duchovní síla a náš vliv se nezvýší přispůsobením se světskému postoji při modlitbě. Ať lidé přijdou na kolena, jako služebníci milosti, jako podřízení u stolice milosrdenství. To bude svědectvím, že celá duše, tělo a duch se podřídili svému Stvořiteli.“ (Rh Nov 30, 1905).

SMĚR EKUMENICKÉHO HNUTÍ

Fáze ekumenického vývoje

Je pravdou, že mnozí křesťané hledají jednotu církví, protože se jim zdá, že slibuje pro svět mír, klid a pořádek. Evropě však může posloužit jediná taková jednota, která nebude vykonstruovaná, ale která bude spočívat na společné poslušnosti Pána.

Tam, kde se církevní práce vyčerpává v sociálním a kulturním nasazení, je duchovní aspekt Ježíšovy církve potlačený. Církev je podle Ježíšovy představy zástup vyvolený ke zvěstování evangelia o Ježíši Kristu, který především nabízí odpuštění vin a hříchů. Tato představa se zdá být překonaná. Hodně se mluví o osvobození, ale příliš málo o zničující moci hříchu.

V současné době se propaguje Augustinova výpověď: „V hlavním jednotu, ve vedlejší svoboda, na de všechno láska.“ Jsou v ní však skryty dva problémy: Předně se jí budí dojem, že biblické poselství se dá rozdělit na hlavní a vedlejší věci, na důležité a méně důležité, na základy, které se týkají všech věřících, a na dogmata, která každý může zachovávat, jak je mu libo. Zdůrazňuje se nadkonfesijní JEŽÍŠ, ale pomíjí se důležitost jeho učení.

Je možné označit jako „vedlejší“ učení Písma o křtu a večeři Páně? Vůbec přece není vedlejší věc, že se křtem nemluvnat vyprodukovaly miliardy matrikových křesťanů, kteří žijí v omylu, že je s nimi všechno v pořádku a že jsou na nejlepší cestě do nebe. Vedlejší není ani to, že se v katolické církvi při eucharistii obyčejná hostie mysticky proměňuje ve skutečné tělo Pána Ježíše, které se musí znovu a znovu obětovat na oltáři. Takový obřad je v Božích očích neplatný.

Ekumenické hnutí pracuje s nástroji svodu

Podstata svodu tkví v tom, že není hned zjevný a nelze jej hned odhalit. Svod žije tím, že šikovně maskuje skutečnost, a jen člověk vedený Duchem svatým může odhalit, jak zničující obsah se skrývá za pozitivně prezentovanými fakty.

Zástupci katolické církve a Světového svazu luteránů podepsali v Augsburgu prohlášení, že ospravedlnění skrze víru už kvůli vybudování jednoty mezi křesťany neplatí. Podpis církví pod společným prohlášením nic nezměnil na skutečnosti, že katolická církev si nadále nárokuje být jedinou, samospasitelnou církví. Vývoj ekumeny tak běží v kolejích svodu, protože satanovým cílem je zmást co nejvíce křesťanů. Svod je lepší prostředek k rozložení víry než pronásledování. Stačí křesťanství neutralizovat. V novém, globálním pojmu Boha křesťanství sice nezmizí, ale navzdory velkým heslům bude bez významu, bez Krista jako cesty, pravdy a života. Na světě nemůže být mír, pokud se zde lidé bouří proti Pánu Bohu a nejsou smířeni v Ježíši Kristu. Mír se všeobecně chápe jako nepřítomnost válek. Ale co miliony válek mezi muži a ženami, rodiči a dětmi, chudými a bohatými? A co s duchovní válkou mezi mocnostmi světla a tmy? Pokud se lidstvo nachází ve válečném stavu s Bohem, nemá šanci dosáhnout míru. Žijeme v době, kterou výstižně popsal apoštol Pavel. (1 Te 5,3)

Papež Jan Pavel II. prohlásil, že světového míru lze dosáhnout pouze tehdy, když budou křesťané spolupracovat se všemi ostatními náboženstvími. Protože se jedná o politicko-náboženský cíl, musí se političtí a náboženští vůdcové spojit. To znamená, že musí dojít ke smíšení náboženství s humanitními a ateistickými silami. Směřuje k tomu ekumena?

Poslední dny bude charakterizovat ohromné mírové hnutí, které nakonec povede ke sjednocení lidstva do jedné „lidské rodiny“. Ale za jakou cenu? Ještě nikdy neprotestovalo tolik lidí na celém světě proti válce jako během irácké krize. Ještě nikdy se církevní hodnostáři nevyslovovali tak vehementně proti válce a ještě nikdy se nevytvořila tak jednotná celosvětová fronta proti USA a Anglii jako v souvislosti s problémy v Iráku. Čím dál víc se tato válka identifikovala jako náboženská a přitom dokonce i ve vyznavačských kruzích rostla připravenost demonizovat demokratického prezidenta G. W. Bushe (baptista) a postavit ho do kouta fundamentalistické agresivity spolu s diktátorem Saddámem Husaj-

nem, pohrdajícím lidmi. To je nanejvýš alarmující vývoj!

Ekumenické hnutí je koneckonců mírové hnutí. Katolický teolog Dr. Hans King řekl: „Neexistuje mír na světě bez míru mezi náboženstvími.“ Sílí snahy dosáhnout míru za každou cenu. Kdo padne za obětí? „Mír“ v duchu ekumeny se vytváří za významného seškrtávání Božího Slova a ústí do mírových snah antikrista. Souběžně s tímto vývojem se budou křesťané věrní Bibli vnímat čím dál víc jako narušitelé pokoje a budou se házet do jednoho pytle. Při vzpomínkové slavnosti k uctění obětí teroristického útoku v New Yorku zazněla slova: „Dnes už je na světě možné slavit bohoslužbu za spoluúčasti a modliteb muslimů, křesťanů, židů, buddhistů a přitom tvrdit, že „všichni věříme v jednoho Boha“. Co by se stalo, kdyby se při takové bohoslužbě někdo odvážil nahlas pomodlit: „Přijď brzy, Pane Ježíši!“

Pod nadpisem „Multireligiální pravidla“ se v tisku objevilo následující prohlášení: „Katolíci se mohou s muslimy a židy účastnit náboženských slavností a modlit se s nimi. Vzdávají se přitom společných modlitebních textů ke společně pronášeným modlitbám. To je pravidlo, které ustanovila Německá biskupská konference jako směrnici pro multireligiální svátky křesťanů, židů a muslimů. Tato pravidla budou brzy uveřejněna.“

Důkazem, že žijeme v posledních dnech, je skutečnost, že blahoslavená naděje Božích dětí na slavný návrat Ježíše Krista nemá v tomto slučovacím procesu všech církví žádné místo. Je to důsledek ekumenického hnutí. Apoštol Pavel v 1 Tm 4,1-4 odhaluje, že tato bludná učení jsou inspirována zlými duchy. Ve 2 Te 2,11.12 píše, že tento duch už mocně působí. Co máme proti tomu dělat? Protože duchovní zmatek představuje pro církev posledních dnů největší nebezpečí, je třeba všechny vůdčí osobnosti křesťanství, veškerý vývoj a všechna hnutí a učení zkoumat ve světle inspirovaného Božího Slova. Duch Boží nás vybízí ke „zkušování duchů“! (1J 4,1)

Do jaké míry získává katolická církev moc v ekumenickém procesu, bylo zřejmé např. při Celosvětovém modlitebním dnu žen, kdy se i ženy z evangelických vyznavačských církví křížovaly a daly se pokropit svěcenou vodou. Bylo jim to sice divné, ale „spolupracovaly“! Nesmíme propadnout iluzi, že by si kterákoliv vyznavačská církev mohla v rámci ekumenického hnutí uhájit své učení založené na Písmu. Každá bludná cesta začíná prvním bludným krokem. „Maličko kvasu všechno těsto nakvašuje.“ (Ga 5,9) Ať si žádné vyznavačské společenství nemyslí: Až zajde ekumenické hnutí příliš daleko – vystoupíme! Tento

recept ještě nikdy v duchovních otázkách nefungoval! Kdo sedí v nesprávném vlaku, dojde k nesprávnému cíli.

Dnes jako nikdy dříve jedná Řím s nejrůznějšími konfesijními svazy: s pravoslavnými církvemi, anglikánskými církvemi, Luterským světovým svazem, Pracovním společenstvím křesťanských církví (ACK), se Světovým svazem metodistů i s letničnicemi. Je záhadou, proč právě protestantské církve touží po společenství s katolickou církví a doslova jí podlézají.

Jen na okraj budiž řečeno, že Billy Graham označil současného papeže za „největšího duchovního vůdce“, u něhož vykonal soukromou audienci. Protestanti mluví o „katolických bratřech v úřadě“ a provádějí ekumenické svatby. Pokud chceme zůstat věrní učení Bible, potom se rozhodně nesmíme účastnit společných akcí s těmi, kteří uctívají Marii a mrtvé svaté a věří v neomylnost papeže. Absolutní oddělení se od bludných učení a antikristovského smýšlení je příkaz naší hodiny, zvláště když si uvědomíme, jak silně je už patrný vliv římsko-katolické církve na ekumenické hnutí. Žijeme v době, kdy se nemůžeme pověsit na žádného „duchovního vůdce“, ale pouze a jedině na Pána Ježíše a jeho zjevené slovo.

V otázkách víry se čím dál víc označují křesťané věrní Bibli jako „fundamentalisté“ a hází se do jednoho pytle s agresivními a militantními skupinami. Mnohé křesťany dráždí výklady založené cele na Písmu.

Ekumena a Bible

Když se podíváme na ekumenický proces v křesťanském světě, musíme přiznat, že duch ekumeny odporuje Bibli v mnoha bodech, zvláště však v jednom: Duch ekumeny odmítá ROZDĚLOVAT a ROZEZNÁVAT, SOUDIT a POSUZOVAT. Tento neblahý duch nás ponechává ve víře, že plníme přikázání lásky dané Pánem Ježíšem, když prokazujeme každému, jakkoli nebiblickému názoru určité uznání a úctu. Nejde o odsuzování lidí, kteří v ekumenické oblasti pracují s čestnými úmysly. Ale právě těm je třeba poukázat na svody ekumeny.

Obvykle se citují slova Pána Ježíše z Mt 7,7: „Nesudíte, abyste nebyli souzeni...“ Zapomíná se však na to, že ve verši 6 Pán Ježíš řekl: „...Neházejte perel před svině...“ Mám-li rozlišit, co je „perla“ a co „svině“, musím vyslovit úsudek. Musím posoudit, co k čemu patří a co mám udělat. Apoštol Pavel v 2 K 6,14 varuje: „Netáhněte jha s nevěřícími...“ Jak poznáme, kdo je věřící a kdo nevěřící? Kde je nepravost a kde je pravda? Nemusím snad vyznačit hranici mezi světlem a tmou? Pokud se týká souzení, zřejmě nemáme právo posuzovat pohnutky lidí a jejich vztah k Bohu.

O tomto vztahu a jeho důsledcích může vypovídat pouze náš Otec v nebesích. Co však soudit a posuzovat máme, jsou skutky, cesty, postoje a zaměření. Ke svodu posledních dnů patří i snaha podporovat v lidech zdání, že Pán ještě dlouho nepříjde, a že si tedy musíme mír na zemi vybudovat sami. Všemi prostředky. Právě to je charakteristické pro ekumenu. I na půdě vyznavačských sborů sklídí člověk nepochopení, když se odváží spojovat katastrofální události posledních 20 let s blížícím se příchodem Krista. Nesetkáváme se stále víc s názory, že islám je nutné představit jako mírumilovné náboženství?

Ekumena se snaží o vytvoření nového světónázoru, takového obrazu Boha, který by vyhovoval všem náboženstvím. „Jednota náboženství, tolik prosazovaná papežem Janem Pavlem II. a vítaná jeho svatostí dalajlámou, není cíl, kterého bude dosaženo v krátké době. Ale ten den nastane, až Buddha s Kristem zachrání svět.“ (Z katolického měsíčníku). Ekumenické hnutí je v podstatě antikristovské. Jeho hesla jsou: „Učení rozděluje, modlitba sjednocuje.“ Dále: „Chceme budovat mosty, ne zdi!“ Znějí docela moudře, a proto se nekriticky přijímají právě tak jako shora citované heslo: „V hlavních věcech jednota, ve vedlejších svoboda, ve všem ale láska.“

Všechna tři citovaná hesla zásadně odporují Bibli. Je pravdou, že Slovo Boží rozděluje, a to často mnohem radikálněji, než bychom očekávali. Ale můžeme to, co Slovo Boží rozděluje, spojit modlitbou? Dále: „Budovat mosty místo zdí“. Výraz „budovat mosty“ nikde v Bibli nenajdeme, na rozdíl od zdí, které jsou tam zmíněny nejméně třicetkrát. Námět oddělení a ohraničení se táhne jako červené vlákno celými dějinami spásy. Budovat zdi je Boží výzva, aby se vzájemně oddělili a rozpoznali přátelé a nepřátelé. (Iz 62,6; 26,1.2) Apoštol Pavel také vyzývá věřící, aby dělali rozdíl mezi tělesnými a duchovními lidmi. (1Kor. 2,14) Nepadlo snad i v církvi mnoho nesprávných rozhodnutí proto, že na vedoucích místech byli tělesní, neznovuzrození lidé? Kde máme evangelizovat, když víra a nevěra nás až tak nerozděluje?

Pokud chceme budovat nějaký most ke ztraceným lidem, pak je to proto, že jim chceme pomoci z bludu na stranu pravdy, ze tmy na světlo, a ne proto, abychom je chlácholili, že přece všichni věříme v nějakého boha. Ekumena je celosvětově na postupu a už neexistuje cesta zpátky. Co od nás Bůh v této době očekává? Jde nám přece o jednotu, za kterou se Ježíš modlil před smrtí. (Jan

17,21) Není to však jednota za cenu kompromisů. Je to jednota v souladu s Písmem svatým, způsobená Duchem svatým. O takové „ekumeně“ mluvil Ježíš, než odešel do nebe a než svěřil své dílo apoštolům: „Mně je dána všeliká moc na nebi i na zemi. Jděte, učte všechny národy, křtíte je ve jméno Otce, Syna i Ducha svatého. Učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. Já jsem s vámi po všechny dny, až do konce (skonání) světa.“

Tuto vizi musíme mít stále před očima. Ježíš bude mít poslední SLOVO! Jako údy Kristova těla nechceme věřit takovému bludu, že bychom mohli zlepšit svět a přispět ke světovému míru tím, že zředíme evangelium a budeme se snažit vybudovat lidskými silami království Boží na zemi. Svody a špatně pochopené úsilí o mír jsou živnou půdou pro říši antikrista ze Zj 13,11-14. Ekumenické hnutí tuto půdu připravuje, možná aniž by cokoli tušilo.

Je to právě Boží Slovo, které je stále živé a působí rozdělení. (Žd 4,12) Skutečná Boží církev se nebude přizpůsobovat novým společenským podmínkám. Boží Slovo naléhavě varuje před spolčováním se se světem. (Jk 4,4) Nemůžeme zvěstovat evangelium a zároveň se přizpůsobovat duchu světa. Boží Duch je neslučitelný s duchem světa.

Když si papež pozval v roce 1986 vůdce 12 světových náboženství do Asisi, kde se společně modlili šamani a uctívači ohně, papež k tomu poznamenal: „Výzva k zápasu o mír je cennější než všechny náboženské rozdíly.“ Jednota křesťanů, jednota náboženství, jednota lidstva – to je postupný ekumenický plán, který připravuje politické jeviště pro antikrista. Jde o sbratření všech lidí, ne o jednotu Kristova těla. Mnozí věřící vůbec nerozpoznávají nebezpečí tohoto vývoje. Dnes ekumenické hnutí učí, že v každém člověku – bez výhrady – přebývá božská jiskra, kterou je třeba rozdmýchat v plamen. K tomu stačí praktikovat určité mystické techniky, s nimiž se lze setkat ve všech světových systémech. Výlučný nárok Ježíše Krista je tak odmítnut. (J 14,6)

OSN má nad svým meditačním sálem nápis: „Magnetitový oltář v meditačním sále je zasvěcen Bohu, kterého uctívají mnozí lidé pod mnoha jmény a mnoha způsoby.“ Kdo pozorně sleduje média a tisk, všimne si častého opakování pojmu „nový světový řád.“ I cíl celosvětového výchovného programu UNESCO jde stejným směrem. ■

(Přeloženo ze zahr. neadventistických mat., redakce)

Mezi adventisty sedmého dne pronikají spiritistické doktríny.

Už i mezi naše lidi proniká spiritistické učení, které podkopává víru těch, kdo jim věnují pozornost. Teorie, že Bůh je podstatou pronikající celou přírodou, je jedním ze satanových lstivých podvodů. Zkresluje Boha a potupuje jeho velikost a vznešenost.

Zkušenost minulosti se bude opakovat. V budoucnosti satanovy pověry získají nové formy. Bludy budou představeny příjemným a lichotivým způsobem. Falešné teorie oděné v oděv světla budou představovány Božímu lidu. Takto se bude satan snažit, aby kdyby to bylo možné, svedl i vyvolené. Použije ten nejklamavější vliv; zhypnotizuje lidskou mysl. Zkaženost všeho druhu, podobná předpotopní době, okouzlí myšlení člověka. Povýšení přírody nad Boha, nevázaná prostopášnost lidských přání, rady bezbožných. To jsou prostředky, které používá satan, aby dosáhl cíle. Použije svoji moc nad myšlením člověka k uskutečnění svých záměrů. Nejsmutnější ze všeho je, že následkem jeho klamného vlivu budou mít lidé formu zbožnosti, aniž by měli skutečné spojení s Bohem. Jako Adam a Eva, kteří snědli ovoce ze stromu poznání dobrého a zlého, se mnozí ještě teď krmí podvodnými sousty bludů.

Satanovi spolupracovníci odívají falešné teorie do atraktivního oděvu podobně jako satan v zahradě Eden skryl svou totožnost před našimi rodiči tím, že promluvil jako had. Tito falešní služebníci Boží vštěpují do lidských myslí to, co je ve skutečnosti smrtelným bludem. Hypnotický vliv satana zasáhne ty, kteří se odvrátí od pravého slova Božího k příjemným bajkám.

Satan se snaží s největší horlivostí polapit ty, kteří mají největší světlo. Ví, že když dokáže svést je, potom oni pod jeho vlivem odějí hřích rouchem spravedlnosti a svedou mnohé.

Proti tomuto duchu a proti falešnému náboženství sentimentalizmu, které je stejně tak nebezpečné, důrazně varuje. Budte na pozoru, bratři a sestry. Kdo je vaším vůdcem? Kristus nebo anděl, který spadl z nebe? Zkoumejte sami sebe a poznejte, zdali jste pevní ve víře.

(8T 291, 293-294, 299)

ÚNIKOVÁ CESTA

Tematiku o únikové cestě si dovolím otevřít otázkami. Používáte hasicí přístroj ve svém autě (doma ...)každý den? Jistěže ne, neboť není předmětem denní potřeby, jako ku příkladu lžice, nůž, nebo boty. Přesto každý ví, že je velice důležitý. Podobně je to i s „únikovou cestou“. I když nějakou cestu používáme denně, únikovou jsme snad nemuseli doposud v pravém smyslu slova použít ... Nebylo to nutné; taková situace se nevyskytla. Zamysleme se nad významem slova únikový, únik z hořícího domu ... z zajetí ... z vězení ... za hranice ... před pronásledováním, obvykle vždy znamená útěk do bezpečí.

Pokud jsme v takových situacích nebyli, budme rádi a děkujeme Bohu! Jenže taková situace může nastat a pak únikovou cestu budeme pro záchranu svého života nutně potřebovat. Ale kdo nás na ni přivede? V takové situaci člověk ztrácí naději a ohlíží se na všechny strany, ale nikdo nic nevidí! Každá vteřina se zdá být věčností. Ale řekněte, co by člověk nedal za **únikovou cestu!**

A nyní druhá otázka: Četli jste již knihu „ÚNIKOVÁ CESTA“ Když ne, je to škoda! Je velice zajímavá, neboť je nabitá mnoha vzrušujícími životními příběhy, u kterých se dech zastavuje. Četl jsem ji a doporučuji každému. /Herbert Ford, Úniková cesta; vydal Advent-Orion s.r.o., Roztocká 5, Praha 6). Z tohoto důvodu jsem se rozhodl použít její název pro svůj článek.

Autor v ní popisuje příběh ilegální organizace, operující za II. světové války v Němci okupované Francii a Holandsku. Její členové s nasazením svých životů, vedeni soucitem s utrpením jiných, zachránili životy osmi stům Židů, dále pak více než stovce sestřelených spojeneckých letců a mnoha dalším, kteří utíkali před nacistickou zlovůlí.

John Henry Weidner, mladý odvážný Holanďan, který tento riskantní podnik rozjel a řídil, byl věřícím adventistou sedmého dne, tj. byl světitelom soboty, podle čtvrtého přikázání. Běžence, kterým hrozila smrt kdyby nebyli odvedeni do bezpečí, převáděl se svými muži nezištně tajnými cestičkami do Švýcarska.

Jelikož si uvědomoval nebezpečí, které nad ním na každém kroku viselo, svěřil svůj život do rukou svého Boha. Několikrát byl chycen, vězněn a mučen ale nikdy nikoho ze svých pomocníků neprozradil. I jemu Bůh vždy zvláštním způsobem otevřel únikovou cestu před jistou smrtí.

Popsané události ve zmíněné knize mne vedly k tomu, že jsem se rozhodl vystopovat podobné příběhy o kterých pojednává jiná kniha – Bible. Při svém pátrání jsem objevil mnohé únikové cesty, které Bůh otevřel před těmi (těm), kteří by bez Jeho zásahu nenašli ze své situace žádné východisko.

Vydejme se nyní společně objevovat biblické únikové cesty. Zjistíme, že z lidského pohledu se jednalo o neřešitelné situace. Upozorňují čtenáře, že ani jeden příběh nepochází ze „sci-fi“, z lidských výmyslů ani z říše mýtů, neboť ani Bůh, který přebývá v nebesích, která jsou Jeho svatým hájemstvím, není mýtickou bytostí! On je Bůh živý a skutečný!

Jaký je náš Bůh?

Bůh ovládá, má ve své moci, všechny fyzikální zákony, neboť On je vytvořil a svojí mocí „nastartoval“. Když na počátku stvořil naši Zemi, stvořil ji z ničeho; nebyl závislý na žádné prahmotě, a pak ji „pověsil na ničem“ (Jb 26,7) a přesto „nespadne“

On při své činnosti nepotřebuje prostředky (pomůcky) na jaké jsme odkázáni my. Dobře to vystihlo malé děvčátko, které řeklo: „Pán Bůh může házet písek i bez lopaty!“ Chápete tuto logiku?

Když On otevře únikovou cestu, není v moci lidské – ale ani ďábelské – ji zablokovat, uzavřít! „Hle, dal jsem před tebe otevřené dvře, které nikdo nemůže zavřít!“ (Zj 3,8; Žilka. Takový je náš Bůh!

Bezvýchodná situace Izraelců u Rudého moře.

Konečně, mohli bychom říci, po dlouhých diplomatických jednáních Mojžíše s egyptským králem faraónem, a po hrozně devastaci egyptské země deseti ranami, byl lid Abrahámův, Izákův a Jákobův, z otroctví propuštěn a vydal se směrem do zaslíbené země – Kanáanu!

Jenže po několika dnech svobody a putování se před nimi cesta uzavřela. Před nimi, jako nepřekonatelná překážka, se rozprostíralo Rudé moře, upozorňující: „Tudy cesta nevede!“

Když se utábořili, najednou za sebou spatřili vířící se písek pouště, což nebylo způsobeno přírodním živlem větrem, ale kopyty koní gypského vojska, které se za nimi hnalo. Když se totiž faraón a jeho ministři ze šoku – zvláště se smrti prvorozených – vzpamatovali, řekli si: „Co jsme to učinili, že jsme propustili Izraele, aby nesloužili nám!?“ (2M 14,5)

Ano, Egypťané nebyli zvyklí na dřínu, na tvrdou práci rukou, vyrábět cihly, stavět sýpky a města. K této práci využívali, lépe řečeno, zneužívali Hebrejce, které zotročili, případně nějaké dělníky z ciziny, levnou pracovní sílu, jakou jsou v současnosti u nás Ukrajinci a mnozí jiní.

Faraó, jako hlavní velitel armády vydal povel: „Zaprahejte do vozů, hoňme je a přinutíme k návratu, Ať nám slouží!“

V dané chvíli byla situace utíkajících Izraelců beznadějná a bezvýchodná. Nebylo jak a nebylo kam! Proto se lid obrátil proti Mojžíšovi a Áronovi, proti svým vůdcům. Oni ovšem, i když měli Boží pověření vyvést lid z Egypta, neměli ve svých rukou „klíč“ k otevření **únikové cesty** Ten vlastnil pouze Bůh Izraele!

Na Boží příkaz, „řekl Mojžíš lidu: Nebojte se, stůjte a vizte spasení Hospodinovo, kteréž vám způsobí dnes; nebo Egypťanů, kteréž jste viděli dnes, neužijete nikdy více až na věky. Hospodin bojovatí bude za vás, a vy mlčeti budete.“ (2M 14,13)

Jelikož každý člověk je obvykle „hrdinou“ když se nic neděje, dovedu si představit, jak se lidská srdce i kolena chvěla, když „zdánlivě“ nebylo možné uniknout. A přitom se v jejich myslích rojily myšlenky: „Jak bude Bůh za nás bojovat, když Ho nevidíme? Jak nás zachrání? Jak ... jak ...? Oni totiž velice rychle zapomněli, jak předivně byli vyvedeni z Egypta. Takový je člověk!

V té chvíli obdržel Mojžíš příkaz: „Ty pak zvedni hůl svou, a vztáhni ruku svou na moře, a rozděl je; a nechať jdou synové Izraelští prostředkem moře po souši.“ (2M 14,16). A tak se i stalo. Lid přešel bezpečně na protější břeh, kdežto egyptská armáda, která se hnala za nimi do únikové cesty, byla pohlcena vodami Rudého moře, když Mojžíš opět, na Boží příkaz „vztáhl ruku svou na moře ... a navrátivše se vody, zatopily vozy i jezdce ... takže nezůstal z nich ani jeden.“ (2M 14,26-28).

Tři sta proti tisícům

Jákovovi potomci, Izraelci, po usazení se v Zaslíbené zemi museli častokrát čelit útokům sousedních národů, kteří by je už tenkrát nejráději vymazali z tehdejší mapy světa.

Přesto, že i sami mnohokrát zavdávali příčinu k tomu, co jest zlého před očima Boha svého, a napomenuvše se na Hospodina Boha svého, sloužili Balům a Asserotům“ (Sd 3,7), Když k Němu volali, Bůh se nad nimi slitoval a vysvobodil je, tj. dal jim únikovou cestu z nepřátelské blokády.

Jedna taková situace nastala, když zemi spravoval Bohem pověřený soudce Gedeon. Spojenecká okupační vojska, Madiánští, Amalechitští a národové východní“ (Sd 6,33) zaujala své bojové postavení v údo-

lí Jezreel. Počet nepřátel není uveden, ale ze zprávy biblického pisatele je zřejmé, že jich bylo tisíce!

„Leželi v údolí jako kobyly u velkém množství, ani velbloudů jejich počtu nebylo, jako písek, kterýž jest na břehu mořském v nesčíslném množství“ (Sd 7,12). Každý snad ví, že kobyly přilétávají jako hustý oblak, jenže Gedeon, současně i vojevůdce, měl k dispozici pouze 32 tisíc bojovníků, které se mu podařilo zmobilizovat proti obrovské přesile.

Jenže Bůh, jako hlavní velitel Izraelských vojsk, vyzval Gedeona, aby ohlásil, že kdo má strach z boje, ať armádu opustí. Této příležitosti využilo 22 tisíc mužů, takže zůstalo pouze 10 tisíc!

Bůh opět promluvil ke Gedeonovi a řekl, že těch deset tisíc je ještě „moc“, že je třeba vytvořit „profesionální“ armádu, která se nezalekne nepřátelských šiků. Jak to měl však zjistit? Bůh mu dal radu, aby prověrku uskutečnil u vody, a podle toho jakým způsobem bude kdo pít (Sd 7,4-6). Nakonec zůstalo pouze **TŘISTA** bojovníků, o kterých Bůh prohlásil: „V těch třech stech mužů ... vysvobodím vás, a vydám Madiánské v ruku tvou...“ (v.7)

Zajímavá je výzbroj, jakou dal Gedeon do rukou svých mužů; žádné luky, kuše, meče, ani kopí! Každý obdržel **tři** jednoduché věci: **troubu, prázdnou hliněnou nádobu a pochodeň**, kterou vložil do nádoby.

Pak byl vydán povel: Konejte všechno tak, jak užíte u mne. Když budu troubit, trubte také, když nádobu rozbijete, učinite podobně a pak silným hlasem volejte: **Meč Hospodinův Gedeonův!“ (To mi připadá jako když husité, bojující proti křížákům začali zpívat:**

„Kdož jste Boží bojovníci a Zákona Jeho ...“)
Když tato, z „ostatků“ vytvořena armáda, učinila podle příkazu, v nepřátelském vojsku, uprostřed noci, nastalo zděšení a panika z hluku roztráštěných nádob, provolávání a světel pochodní, začali bojovat mezi sebou, neboť každý každého považoval za svého nepřítele.

Boží zásah způsobil, že spojenecká vojska utrpěla těžkou porážku a vůbec ani nepomyslela na případnou odplatu. Tak jednoduchým způsobem otevřel Bůh svému lidu únikovou cestu! Bůh je úžasný strateg!

Hlad v obleženém Samaří

Není nic horšího než blokáda města v době války! Když se zásoby potravin vyčerpají a další přísun je nemožný!

Něco podobného zažilo hlavní město Severního Izraele, Samaří, jelikož bylo dlouhý čas obléháno syrským vojskem. Nepřítel se snažil vyhladověním donutit krále ke kapitulaci. Zásobování ze vzduchu neexistovalo, takže nebylo odkud vzít potraviny a hlad doléhal na žaludky soužených obyvatel.

Hlad je hrozný! Jednou, když se Izákův syn Ezau vrátil z lovu bez kořisti unavený a vyhladovělý, prodal za mísu čočkové polévky to, co bylo v té době nejdraší – výsadu prvorozenství!

A co udělaly v Samaří dvě hladové ženy? Jednoho dne uvařily a snědly syna jedné z nich s tím, že další den sní syna té druhé. Jenže druhá žena domluvu nedodržela a svého syna ukryla. Oklamaná žena ohlásila věc u krále ... Král ovšem neměl řešení ani hladu, ale ani problému těchto žen. Aby zachránil svůj královský „imidž“ rozhodl se to vyřešit tím, že obvinil z této situace Božího proroka Elizea.

Elizeus měl přijít o hlavu. Proto řekl král: Toto mi učiň Bůh ... jestliže zůstane hlava Elizea ... na něm dnes“ (2Kr 6,30-31)

„**Klíč**“, kterým bylo možné otevřít únikovou cestu před smrtí hladem, měl ve svých rukou Bůh! On v této situaci zjevil Elizeovi, že „**zítra**“, tj. dalšího dne, bude ve městě hojnost levné mouky a ječmene. Z lidského pohledu informace k neuvěření!

Když prorok tuto radostnou zprávu sdělil hladovějícím, tak přesto, že se odvolal na Boha: „**Takto praví Hospodin ...**“, královský úředník nevěřičně řekl: „Kdyby otevřel Hospodin průduchy nebeské, zdali by to býti mohlo?“ (2Kr 7,2) Vzpomněl si sice, že kdysi mana padala z „průdchů nebeských“ ale v současnosti se nic takového nestalo a město nemělo žádné potravinové rezervy. Elizeus mu na jeho pochybovačnou poznámku řekl: „Aj uziš očima svýma, ale nebudeš jísti z toho“ (v.2b)

Jak Bůh vyřešil tento problém? Přes noc se situace, podle Jeho slova skutečně změnila

(v.3-20). Způsobil, aby syráská vojska najednou uprostřed noci uslyšelo hřmot válečných vozů a zvuk koní, jakoby se blížilo velké vojsko. Syřané v domění, že obyvatelům Samaří přicházejí na pomoc Egypťané, za tmy utekli a v táboře zanechali obrovské množství potravin. Něco tak úžasného dokáže pouze Bůh!

Když se Samařané nad ránem dověděli od malomocných, žijících za hradbami, že Syřané odtáhli a zanechali v táboře potraviny, každý co nejrychleji spěchal, aby mohl co nejvíce z kořisti urvat. A jelikož městská brána byla těsná a nápor na ni mohutný, v tlačenci ušlapali onoho nevěřícího královského úředníka. Viděl Boží div, ale neokusil z hojnosti, která nastala!

Doposud platí zásada: Kdo věří Božím zaslíbení a řídí se Jeho radami, jeho život mu bude pro věčnost zachován. Kdo je nevěřící, přijde o něj!

Úniková cesta pro Davida

Davidovi otevřel Bůh únikovou cestu několikrát. Změříme se alespoň na jednu z nich. David pocházel z Betléma Judova. Na královský Saulův dvůr přišel po vítězství nad obávaným obrem filistinské armá-

dy, Goliášem. Po této události se stal jeho dvorním harfenistou a za nějaký čas i jeho zetěm, když mu dal svoji dceru Mikol za manželku.

Přes tento rodinný vztah, neměl mladý David u svého tchána lehký a pohodlný život. Saul byl muž velice vznětlivý, neboť se nechal ovládat zlým duchem, zatímco David byl rozvázný a opatrný, poddaný Bohu (1S 18,14).

Bůh Davida záměrně poslal do této školy. Už předtím byl totiž, tento pasáček ovcí pomazán za krále Izraele, korunován ovšem ještě nebyl. To jsou dvě rozdílné záležitosti. Zde, v těžkých podmínkách, se měl přiučit královským povinnostem, aby se – až nastane jeho čas – chopil královského žezla.

Podobně i Mojžíš, kterého Bůh vyvolil za vůdce svého lidu, byl poslán na faraónův dvůr, kde měl získat znalosti, jak později spravovat svěřený národ Hebrejů .

Vraťme se však k Saulovi a Davidovi. Saul se nemohl smířit s tím, co slyšel zpívat izraelskými ženami o sobě a Davidovi, když David zvítězil nad Goliášem: „Porazil jest Saul svůj tisíc, ale David svých deset tisíců“ (1.S 18,7).

Jelikož tuto „nespravedlnost“ nemohl spolknout, rozhodl se Davida zavraždit. Do této akce zatáhl i svého syna Jonatu. Ten, i když věděl, že David bude králem, jej velice miloval a snažil se svému otci o něm vyprávět jen dobré věci, protože David nasadil svůj život v boji proti Goliášovi (1.S 19,1-6).

Jednoho dne, když David před králem hrál, popudil ho dábel k vraždě a Saul po něm hadil kopí. To ovšem Davida minulo a na další králův pokus nečekal. Aby si zachránil život, utekl do svého domu, jenže Saul se svého záměru nevzdal. Když Mikol zjistila, že dům je hlídán královskými špehy, oznámila to Davidovi a řekla, že pokud ihned, ještě této noci neuteče, rána se nedožije. Ale jak utéci, když vchod byl hlídán? Bůh jí vnuknul myšlenku: Pod rouškou noci ho spustila oknem. Úniková cesta byla v pravou chvíli otevřena.

Úniková cesta křesťanů z Jeruzaléma

Když 12. července 2006 zaútočil militantní Hisbaláh svými raketami v jižním Libanonu na židovský stát a současně vtrhl na jeho území a zabil dva vojáky, Izrael bleskově zareagoval tím, že zahájil blokádu Libanonu s cílem osvobodit své vojáky a znemožnit Hisbaláhu přísun zbraní.

Lidé, zvláště cizinci, z Libanonu houfně utíkají. Ve snaze zachránit své životy, hledají každou možnost, jak se dostat do bezpečí.

Nyní se však vraťme časově téměř o dva tisíce let zpět, kdy „kousek“ jižněji od libanonských hranic byla římskými vojáky vytvořena jiná blokáda města Jeruzaléma, ležícího v Judeji.

Podobně jako nyní Hisbaláh zaútočil na Židy, tehdy militantní Židé vyvolali povstání a zaútočili proti nenáviděným Římanům. Římané nemeškali, přitáhli k městu, vybudovali kolem valy (náspy, příkopy, zákopy) opevnili svá bojová postavení a vyčkávali ...

Tuto situaci v předstihu asi 35 let sdělil Ježíš se slzami v očích odbojným obyvatelům Jeruzaléma v době svátků Pascha, těsně před svojí smrtí slovy: „Neboť přijdou na tebe dny, kdy tě tvoji nepřátelé obklíčí valem, oblehnou tě a sevrou ze všech stran“ (L 19,43; Žilka)

Perfektní blokáda! Nebylo uniknutí! Římané zatarasili a obsadili všechny únikové cesty. Ve městě nastal hlad. Lidé se vzájemně – pro bídné sousto – vraždili. Zmíněné Ježíšovo proroctví se vyplnilo, když římský vojevůdce Titus oblehl Jeruzalém v r. 70 po Kristu. Židé nedbali varování proroků ani na Kristova slova. Nevěnovali pozornost předpovězeným znamením ohlašujících blížící se soud nad vražedným městem! (Mt 23,37)

Protože křesťané znali Ježíšova proroctví, ale také se jimi i řídili, nezahynul z nich – v městě odsouzeném ke zničení – ani jeden! V pravý čas, když jim Bůh otevřel cestu, utekli do Zajodánska, do města Pelly. Jejich příklad následovali i všichni křesťané mimo Je-

ruzalém, takže v Judsku a Galilei nezůstal žádný křesťan. Jak a kdy jim otevřel Bůh cestu z okupovaného města?

Římané nejenže se „zakopali“ kolem městských hradeb ale i podnikali různé útoky proti městu. Tak na příklad Cestius vtrhl až do severní části města a málem se zmocnil chrámu. A když se zdálo, že štěstí přejde Římanům, od obléhání nečekaně upustili.

Když to Židé zjistili, začali je pronásledovat. Jelikož byli zaujati bojem, křesťané tuto příležitost využili a Jeruzalém opustili. Jak úžasný je Bůh! To byl On, kdo zařídil, že Cestius „bezdůvodně“ (?) odtáhl, aby se tím křesťanům otevřela úniková cesta!

Jsem šťastný, že mám takového Boha, který dokázal nejen „házet písek bez lopaty“, ale že před Ním neexistuje žádná překážka, kterou by nemohl odstranit: ani Rudé moře, ani rozvodněný Jordán, ani blokáda města, ani věžeňská mříž, ani ... ani ... nic!

On se nemění, čas nemá destruktivní vliv na Jeho moc, On je věčný, On je ten, co byl v minulosti, když otevíral únikové cesty. On je může otevřít i nyní, když to bude nutné, aby tím byl oslaven! Věříš tomu? ■

Ján Kováčik

Přestupování Božích přikázání je zvláštním znakem šelmy a také obrazu šelmy. Zvláštním poznávacím znamením šelmy, a tím také jejího obrazu, je přestupování Božích přikázání. O malém rohu, neboli o papežství, prorok Daniel napsal: „Nadto pomýšleti bude, aby proměnil časy i práva.“ Da 7,25 Apoštol Pavel označuje stejnou mocnost slovy „člověk hříchu“, který se bude vyvyšovat nad Boha. Jedno proroctví doplňuje druhé. Jedině tím, že změnilo Boží zákon, se mohlo papežství vyvyšovat nad Boha. Kdo bude vědomě zachovávat takto změněný zákon, bude vzdávat nejvyšší poctu moci, která změnu provedla. Poslušnost papežských zákonů bude znamením věrnosti papeži namísto věrnosti Bohu. (GC 446).

Směšování nebeské pravdy s ďáblovým bludem

Nyní má satan převahu v mnoha věcech. Může ukazovat nádheru, kterou měl v nebeské svatyni, jakoby mu patřila, a on toho využívá. Pracuje na lidských myslích a nasadí všechno své umění, aby smísil blud s úžasným učením a vlivem, který měl v nebeských dvorech. Svět bude přesvědčen, že je znamenitý. My všichni toužíme po moci a znamenitosti získané světlem pravdy, které má zazářit. Satan se bude ale vydávat za světlo, jímž kdysi byl v nebesích, a mnozí si budou myslet, že musí mít pravdu, a svede do záhuby inteligentní a dobré muže a ženy. (LLM 540).

ZJEVENÍ 13. KAPITOLA

Alexandr Santrač

Několik slov o autorovi:

je učitelem teologického semináře a vydavatelem časopisu Znamení doby. V srbském sdružení působí jako evangelista. Je vysvěceným kazatelem. Je ženatý, má tříletou dceru, manželka vyučuje na semináři hebrejštinu a řečtinu.

Když se Jugoslávie rozpadla, vznikly dvě unie. Jedna je jihovýchodně evropská a pokrývá Srbsko, Bosnu, Černou Horu a Makedonskou misi. Ta druhá je adriatická. Patří do ní Slovinsko, Chorvatsko a Albánie. V jejich unii je asi 9000 členů. V Bělehradě je přibližně 600 členů. Tato unie má asi 100 kazatelů a kolem 120 sborů.

V semináři studuje 40 studentů a vyučuje v ní 20 učitelů (řádných) a asi 15 externích. Mají taktéž střední školu (gymnázium) se státní akreditací.

V Miláně dávali poprvé operu Giuseppe Verdiho. Autor se však před touto svojí premiérou chvěl. Byl totiž mladý a hodně od svého díla očekával. Když představení skončilo, všichni posluchači povstali. Vyhazovali do vzduchu květiny i pokrývky hlavy a volali: „bravo, bravo!“ Všichni se usmívali a dokonce i Verdi se pokusil o úsměv. Ale nečekal tolik na ocenění posluchačů, jako na hodnocení svého učitele sedícího na balkoně, Rossiniho.

Když v davu zahlédl jeho tvář, zjistil, že je velice vážná, smrtelně vážná. Nebyl na ní žádný úsměv, potěšení, ani radost. Tehdy si uvědomil, že tuto operu bude muset propracovat, neboť nebyla dokonalá.

Tato událost nám prozrazuje, že mu záleželo na hodnocení jediného muže. Nezáleželo mu na názoru davu ostatních lidí!

Ve světě, ve kterém žijeme je mohutný trend a to velice silný – vytvořit novou společnost, která se podle Reagana nazývá Nový řád (Nový věk). Jsou lidé, kteří očekávají nový řád – řád pokoje, svět bohatství a prosperity.

Když se dnes dopoledne zadíváme (hledíme) na tvář, nacházející se v nebeské svatyni, tak uvidíme, že se vůbec neusmívá. Je smrtelně vážná. Je to tvář našeho Učitele – Ježíše Krista.

Podívejme se nyní do 13. kapitoly Zjevení a zeptejme se z pohledu historie, jak se vytvářel tento systém. Nyní budu mluvit o tom, co se v řečtině nazývá antikristem. Budeme se exegeticky (vykladačsky) ptát na roli, funkci tohoto antikristovského systému.

Jako ASD se taktéž zmíníme o předpovědi EGW, pojednávající o tomto systému. V závěru pak chci poukázat na určitá znamení doby, naznačující blízkost příchodu Ježíše Krista.

Podívejme se na podstatu toho, co 13. kapitola označuje první šelmou. Verše 1-4 vysvětlují podstatu této bytosti. Tato bytost je zvláštní. Má rysy minulých (někdejších) čtyř říší popsaných u Daniele. Touto podivnou šelmou je Řím. Jeden z uvedených textů říká, že jedna z jejich hlav byla smrtelně zasažena, ale později byla uzdravena.

Smrtelná rána

Chci se zastavit u výrazu *smrtelná rána*. Tento výraz v řečtině je velice podobný výrazu označujícímu obětovaného Beránka. Jakoby to naznačovalo, že i tato šelma má charakteristiku (vlastnosti) jako Ježíš Kristus, je obětována. Výraz *rána* nás trochu zavádí. Zamysleme se nad tím, co tou smrtelnou ranou vlastně je. Smrtelná rána v podstatě znamená smrt. A co znamená uzdravení této smrtelné rány?

Jak lze *uzdravit smrt*? Smrt uzdravit nelze, přesto jde o uzdravení. Co s tím?

Tady nás napadne vzkříšení. Tato bytost (šelma) prochází smrtí a vzkříšením. Ve skutečnosti se tato činnost podobá Kristově činnosti, je to kopie Ježíše Krista. Když se pak podíváme do dějin, nacházíme pouze jednu historickou skutečnost, která naplňuje tento text. Je to jakýsi odchod z jeviště dějin na konci 18. století, a potom opět návrat na toto jeviště koncem 20. století. To je jeden bod, který můžeme porovnat s Ježíšem Kristem.

Je velice zajímavé, jak říká pátý verš, že tato mocnost působila 42 měsíců. Jak dlouho trvala Ježíšova činnost na zemi? 3 a půl roku, to je stejný čas. Tato mocnost je Antikristem, ne proto, že by byla proti-

kristovská, ale tím, že napodobuje Krista. Napodobuje každý aspekt (vzhled, hledisko) Ježíšovy služby.

Tato mocnost obdržela autoritu, a to je podobné vyjádření, jaké je uvedeno o Kristu u Matouše 28. Této šelmě se všichni klaní. Je to světová mocnost. Její moc je velice podobná Kristově moci.

Víte, že není snadné odhalit omyl v duchovní i v teologické oblasti? Když se někdy svých studentů ptám na rozdíl mezi mší a Večeří Páně, často bývají zmateni a nejsou schopni postihnout rozdíl. Když se jich také ptám na rozdíl mezi knězem a kazatelem, opět znejistí.

U nás je policie velice přísná při překročení rychlosti, a to proto, že potřebuje hodně peněz do státní pokladny. Když mě zastaví, tak řeknu, že jsem kněz, že pospíchám sloužit. To je určitá možnost, jak lži uniknout pokudě asi 500 euro, neboť ve skutečnosti nejsem kněz. Společnost totiž dává určité rovnítko mezi protestantského kazatele a kněze.

Je ve skutečnosti kněz kazatelem? Z poslední encykliky Benedikta XVI. DEUS CARITAS EST vydané v prosinci 2006 se dozvídáme, že je představena úžasným způsobem. Když však encykliku čtete, zjistíte, že v ní není biblické učení. Část s jakýmsi jedem je až na konci. Tato encyklika *Bůh je láska*, má obrovský vliv na společnost. Dokonce větší než Boží slovo, jelikož je nejvyšší autoritou současnosti. Šelma je zde totiž vylíčena jako Kristus a používá jazyk Písma. Proto potřebujeme hluboký duchovní rozhled, abychom byli schopni odhalit omyl. My se přece nemůžeme řídit lidskými názory!

Poučení ze Zjevení 13.

Dovolte, abych vyzvedl alespoň jedno poučení z této kapitoly. Chtěl bych poukázat na to, jak se zde imituje Desatero, zvláště čtvrté přikázání. EGW říká, že na konci věků budou důležitá první čtyři přikázání. A já se ptám, jak k tomu přišla? Studiem jsem došel ke Zjevení 13.

Jak zní prvé přikázání? *Já jsem Hospodin, Bůh tvůj... Kdo je jako já? Není nikdo, jako jsem Já, Já jsem Stvořitel, jsem nade vším.* Ve Zj 13,4 se říká, že lidé se sklánějí (klekají) před šelmou a volají: *Kdo se může přirovnat té šelmě?* Zde je tedy napodobování Ježíše Krista. Jakýsi pseudotitul této šelmy je Michael *Kdo je jako Bůh – Michael? Kdo je jako Já?*

Druhé přikázání zní: *Neučiniš si rytiny... nebudeš se jim klanět.* Vzpomeňte si, že ve Zj 13,4 je zmínka o vybudování nějaké sochy, obrazu. Druhá šelma pak nutí obyvatelstvo země, aby se klanělo před obrazem šelmy prvé. V tom je padělek druhého přikázání.

A jak zní další, třetí přikázání? *Nevezmeš jméno Hospodina Boha svého nadarmo...* Ovšem Zj 13,5 říká, šelma *mluvila pyšně a rouhavě* nejen proti Bohu, ale i proti Jeho jménu. (v. 6)

Rouhání spočívá v tom, že si přivlastňuje Boží charakteristiku. Tato šelma prohlašuje: *My jsme zástupci Boha... a pouze my!* Po II. vatikánském koncilu katolická církev označila protestanty a další křesťany za *odloučené bratry*. Už nejsou heretiky (odpadlíky), ale odloučenými bratry. Vzpomeňte si na DEUS CARITA EST – BŮH LÁSKA JEST. Hus byl heretikem (kacířem), ale my jsme odloučenými bratry. Chápete ten rozdíl? Co říká čtvrté přikázání? Pojednává o sobotě. Když čteme Zj 13, narážíme na výraz, který hovoří o znamení šelmy. Ti, kteří kritizují náš teologický přístup, si kladou otázku, zda znamení šelmy má být hnutí ve prospěch neděle. Já je vyzývám, aby si přečetli všechny souvislosti. Jde o napodobování každého přikázání, ze zmíněných čtyř.

Když se podíváte na to čtvrté, které chápeme jako pečeť Boží, tak padělek, který se k němu pojí je *znamení šelmy*. Proto považujeme čtvrté přikázání v době konce za velice důležité. Ne proto, že to tvrdí EGW, ale proto, že o tom pojednává Zjevení 13.

Druhá šelma

Čtème nyní z této kapitoly verš 12, pojednávající o druhé šelmě, která z pověření té prvé šelmy vykonává všechnu její moc. „*Kteraz všecku moc první šelmy provozuje před tváří její, a působí to, že země i ti, kteříž přebývají na ní, klanějí se šelmě té první, jejížto rána smrtelná uzdravena byla.*“ (Zj 13,12)

Zde je uvedeno, že druhá šelma nutí obyvatele země, aby se klaněli před první šelmou. Jaký je vztah mezi těmito dvěma šelmami? Druhá šelma vytváří prostor pro náboženskou činnost šelmy první.

Když jsem byl v r. 1999 v USA, právě probíhalo bombardování Bělehradu. Ale věřte, že to bylo pro mne horší být v této době právě zde. Utratili jsme stovky dolarů za telefonování příbuzným, abychom se dozvěděli, co se v Bělehradu děje.

Vzpomínám na paní vlastníci internet. Chtěl jsem po ní, aby se spojila s rodiči mé ženy. Následně jsme se od nich dozvěděli, že jsou bez elektřiny, vody i potravin.

V té době jsem byl kontaktován určitou mezinárodní rozhlasovou stanicí. Měl jsem vysvětlit studentům, co se v Bělehradu děje. Paní, která se mnou jednala, připravila mapu Balkánu a měl jsem vysvětlovat, proč je Bělehrad bombardován. Nejdřív jsem ji však požádal o soukromou rozmluvu. Mapa, která byla k dispozici, byla vyrobena na západě a zachycovala především východní část Evropy. Východoevropské země byly v jiném barevném provedení než ty západní, a ty, které spadaly do NATA, byly označeny zase jinou barvou. Tou nejčernější barvou, jako tou nejhorší, byla vybarvena Jugoslávie.

A když se podíváte, které z těch zemí jsou katolické, zjistíte, že jsou to převážně země NATA, a ty připra-

vují cestu pro Vatikán. Ta mapa byla zhotovena odborníky ze Západu a já jsem tehdy pochopil verš 12. Zde je moc, která připravuje cestu první šelmě!

Snaha o prosazení nedělního zákona

Nyní se chci zmínit o hnutí, které má prosazovat nedělní zákon. V USA žije hodně českých adventistů, kteří ovšem nevěří EGW, když se zmiňuje o hnutí, usilujícím prosadit nedělní zákon. Nyní přečtu její výrok a pak vysvětlím, proč jsem ho četl: „*Je to satanská síla, která stojí za nedělním hnutím. Je ovšem ukryta (působí skrytě). Lidé, kteří jsou do tohoto díla zapojeni, jsou sami slepí k výsledkům, kterých dosáhne.*“ Všimli jste si, že ti, kteří prosazují nedělní zákon, si sami neuvědomují, co vlastně dělají? V současnosti máme jasný důkaz v koalici mezi Vatikánem a Spojenými státy. Nedělní zákon ještě neexistuje, ale chystá se. Připravuje se na základě diskuse o velice citlivé tématice v americké společnosti, a tou jsou potraty. Řeknu vám pouze toto: Před dvěma týdny byl v Jižní Dakotě vydán zákon, ve kterém se říká: *Přerušení těhotenství je zakázáno v každém případě, dokonce i při znásilnění.* To je v naprosté opozici k rozhodnutí Nejvyššího soudu Spojených států. Ti, kteří tento zákon vytvářeli, to dobře věděli. Chtějí si tím otevřít cestu k pravidelné roční diskusi s Nejvyšším soudem. Chtějí, aby zákon z r. 1973 byl zrušen právě Nejvyšším soudem.

Nyní se podívejme na složení Nejvyššího soudu. Má 9 členů. Tito lidé jsou voleni na doživotí! Pouze smrt ukončí jejich mandát. Až do minulého roku čtyři z nich byli nekatolíci a čtyři byli katolíci. Jedno místo však zůstalo volné. Uprázdnilo se poté, když jedna soudkyně rezignovala na svůj post a to z toho důvodu, že její manžel těžce onemocněl. Takový důvod k rezignaci není znám v celé americké historii. Její rezignace byla ovšem přijata. Prezident Bush měl už návrh (plán) na obsazení tohoto místa. Víte, jakého náboženství byl ten navrhovaný? Byl to katolík! Muž americko-španělského původu. Nyní je v tomto Nejvyšším soudu 5 katolíků a 4 protestantů! Ten, který tomuto soudu předsedá, se jmenuje John Roberts. Má 50 let. Do této vysoké funkce ho určil Bush. V celé americké historii není znám případ, aby tak mladý člověk byl na tak vysoký úřad v Nejvyšším soudu dosazen. Jako nejvyšší soudce může pracovat v této funkci 25-40 let. Samozřejmě, že bude pro Bushe pracovat příští 4 roky! A opět můžeme tipovat jeho náboženství. Je to římský katolík!

Jestliže problematika potratů bude předložena Nejvyššímu soudu, můžeme si být jisti jeho výsledkem. Je to jasné! A proč o tom mluvím? To je totiž ten moment v historii, o kterém se EGW zmínila, když napsala, že oni nevědí.

Oč vlastně jde. Je jisté, že záležitost potratů je špatnou věcí. Jestliže však dojde k vydání tohoto zákona, pak půjde o případ, kdy se stát spojuje s církví! Taková žena nemá svobodnou vůli. I když je znásilněna, nesmí na potrat. Jistě víte, že podobné hnutí je v Polsku a pravděpodobně se bude šířit celým světem. Sestra Whiteová říká, že na těch utajovaných případech je vidět, jakým způsobem protlačí Nejvyšší soud nedělní zákon. Z příkladu vidíme, jak to dopadlo, když se rozhodovalo pro potrat nebo proti němu. Na závěr dopoledního poselství přečtu některé výroky EGW: „*Náboženské mocnosti, které se dovolávají charakteristiky beránka, jsou šelmou, protože se chovají a jednají jako ona. Na svět přichází velká krize. Písmo praví, že papežství získá zpět svoji ztracenou nadvládu a tím se rozhoří ohně pronásledování. Příprava k získání nadvlády pokračuje, papežství vyvíjí svoji činnost.*“ To bylo napsáno v r. 1889. EGW to řekla už tehdy, a co říkáme my dnes, když vše je mnohem jasnější a jsme skoro u konce?

Vládcové našeho národa budou na základě legislativy podporovat hnutí za nedělní zákon. Tím se Boží lid dostane do velkého nebezpečí. (poznámka opisovatele: škoda, že bratr necitoval zdroj výroků, aby je bylo možné podle originálu přesně citovat). To, co přichází je hrozné. To nejsou moje výroky, jsou to slova Ducha prorockého. Věříte tomu? Čtěme nyní závěr Zjevení 13,8a: „*Protož klaněti se jí budou všichni...*“

Naše odpovědnost za Pravdu!

Mezi jugoslávskými studenty je skupina, která jela se svým kazatelem do Stuttgartu, odkud se pak vydala do Itálie, kde chtěla navštívit valdenská údolí. Studenti chtěli vidět místa, kde asi 200 valdenských věřících ztratilo svůj život jen proto, že věřili, že papež je antikrist. Když přišli na ta místa, setkali se se starým valdenským věřícím mužem, který měl již přes 80 let, a ten jim vyprávěl o historických událostech, při nichž zahynulo oněch 200 mučedníků.

Stalo se to tak, že Vatikán vyslal do valdenského údolí svého špióna, aby zjistil, kdo ti lidé jsou. Oblékl se jako valdenští, žil mezi nimi, jedl s nimi, ráno s nimi četl Bibli. Pak napsal papeži dopis, který se zachoval doposud. Uvádí se v něm, že valdenští jsou dobří lidé, uctívající pravého Boha, že své děti vychovávají správně, milují Krista, každé ráno čtou Písmo, stravují se zdravě. Jsou to úžasní lidé, ale víte Excellence, je s nimi jeden problém: věří, že jste antikrist. Co s nimi uděláme?

Všichni byli v jedné jeskyni upálení, udušeni jedovatým kouřem, matky, otcové, děti ...

Když jim to ten starý valdenský muž dovypověděl, rozplakal se. Kazatel výpravy se ho pak zeptal: *A čemu věříte dnes?* Odpověděl: „*Ach, dnes? Už léty jsme členy ekumenického hnutí. To znamená, že valdenská církev*

neexistuje. A proč? Protože nyní má Bůh vás adventisty!
Tato adventní výprava byla šokována tím, co ten starý muž řekl. Samozřejmě, že vůči nikomu nechováme nenávisť, ani vůči věřícím v církvi katolické. Už jsme si řekli, že šelmě se budou klanět ti, jejichž jména nejsou uvedena v knize života toho zabitého Beránka; ti ji budou uctívat.

„Kdo je jako šelma? Kdo se odváží s ní bojovat?“

Usilujme o to, aby naše jména byla napsána v nebeské knize. Nepatříme jen sobě, patříme Kristu, neboť On nás vykoupil. Když přináležíme Kristu, tak jsme církví ostatků a máme poselství o definitivním pádu Babylóna. Při čtení Dan 12,1 si uvědomujeme, že mocné Kníže Michael chrání jen ty, jejichž jména

jsou uvedena v knize života. Jsou to jména těch, kteří nepřináleží Vatikánu, ale Beránkovi; ne falešnému, ale tomu pravému!

Věříte, že vaše jména jsou v Jeho knize zapsána? Učiňme slib svému Bohu a řekněme: *„Pane, slibuji Ti, že Tě budu uctívat a jen před Tebou se sklánět a to bez ohledu na to, co se může stát v mém životě. Ty jsi ten pravý Michael. Chraň nás a zůstávej s námi, Amen!“* ■

(Kázání bylo předneseno v modlitebně CASD Praha-Smíchov 25.3.2006)

Napsáno dle magnetofonového záznamu.
(*připravil Jan Kováčik*)

Moderní posvěcení a spiritizmus

Ti, kteří napadají Boží zákon, bojují proti samotnému Bohu; a mnozí, kteří jsou naplnění největší hořkostí proti lidu Božímu zachovávajícímu přikázání, se nejvíce chlubí, že žijí svatým bezhříšným životem. To se dá vysvětlit jediné takto: nemají žádné zrcadlo, do kterého se mohou podívat, aby objevili špatnost svého charakteru. Ani Josef, ani Daniel, ani žádný z apoštolů neprohlašovali, že jsou bez hříchu. Lidé, kteří žili Bohu nejbližší, lidé, kteří by raději obětovali své životy, než aby vědomě proti Němu zhřešili, uznali, že jsou hříšníci, nehodní Jeho velké dobroty. Cítili svou slabost a litovali svých hříchů, snažili se napodobovat vzor Ježíše Krista.

Pokud kdy byl čas, kdy jsme potřebovali víru a duchovní osvětlení, je to nyní.

Ti, kteří bdí na modlitbách, a denně zkoumají Písmo s opravdovou touhou poznat a konat vůli Boží, nebudou svedeni žádným satanovým klamem. Sami rozpoznají předstírání, které si osvojují mazaní lidé, aby klamali a chytali do pastí. Svět věnuje oblékání, jídlu a pití tolik času a pozornosti, že už nezbyvá čas na modlitbu a studium Písma.

Chceme znát celou pravdu a musíme jí hledat jako ukrytý poklad. Jsou nám představovány bajky a lidé si je raději vybírají, místo aby uvěřili pravdě, protože přijetí pravdy má za následek kříž. Naše já musí zemřít; já musí být ukřižováno. Proto satan představuje jednodušší cestu přestupování zákona Božího. Když Bůh dovoluje člověku, aby šel svou vlastní cestou, pak tato volba je nejhorším rozhodnutím jeho života.

(RH, Nov.17,1885)

KDE MÁŠ SVŮJ POKLAD?

Mat 6,19-21

Žijeme ve světě, v němž se úspěch měří bohatstvím, majetkem, slávou, velikostí IQ, dosaženým vzděláním, talentem, postavením anebo mocí. Žel, i křesťané bývají často v pokušení vidět úspěch těchto světských skutečností. Zapomínají na to, že zatímco o slávu, vzdělání, bohatství, krásu, atletickou obratnost, talent i sílu mohou snadno přijít, existují vlastnosti, pokora, atd...

Tyto vlastnosti poukazují nejen na osobnost člověka, ale ukazují také na to, jakým člověk doopravdy je. Tyto vlastnosti označujeme jako charakter osobnosti. Podle učení Pána Ježíše Krista jsou naším pravým pokladem.

Tento článek je vybídou pro mladé a dospívající lidi k hledání a nalezení charakterových vlastností, které jim umožní vejít do Božího království.

Pár zkušebních otázek

Kdybyste měli vyjmenovat pět nejdůležitějších věcí ve vašem životě - které by to byly? Když jsem tuto otázku položil skupině studentů z Michiganské university, lišily se jejich odpovědi podle jejich náboženství, vzdělání, rodiny, zdraví, přátel, pracovních příležitostí, pověsti, apod. Většina křesťanů, zejména mezi mladými lidmi, by se dokázala ztotožnit s některou z výše uvedených skupin. K tomu, abych zjistil, jaké jsou skutečné hodnoty studentů, jsem jim položil tyto dvě otázky:

- Kdybys žil v cizí zemi, v níž nečekaně vypukla občanská válka a ty bys musel rychle odcestovat, které tři věci by sis vzal s sebou?
- Kdyby v tvém domě vypukl požár, které věci by sis vzal s sebou před jeho opuštěním?

Na tyto otázky většinou odpovídali: pasy, peněženky, kreditní karty, dokumenty, počítače, mobily, staré fotografie a dopisy a nějakou oblíbenou hračku. Nevím, co byste k tomuto seznamu přidali vy. Ale ať už by to bylo cokoli, tento seznam věcí ukazuje na to, co má ve vašem životě skutečnou hodnotu. Jsou to věci, které jsou vám drahé, které považujete za

nutné, nezbytné pro váš život, štěstí a bezpečí. Jsou vaším pokladem a proto ukazují vaše životní priority, vaše skutečné touhy a přání, co vás přitahuje a v čem máte zálibení.

A teď rozhodující otázka: Měly by věci, které pokládáte za svůj „poklad“ skutečně tím pokladem být? Má váš poklad trvalou hodnotu? Jakou hodnotu bude mít za pět nebo deset let? Poroste nebo klesne jeho hodnota? Možná nastane doba, kdy o věci, na nichž vám dnes záleží, ztratíte zájem. Dovedete si představit, že byste je odložili kvůli něčemu hodnotnějšímu nebo trvalejšímu? Jednu z možností, jak se přesvědčit o tom, co má trvalou hodnotu, ukrývá odpověď na další otázku, kterou jsem položil studentům Michiganské university: „Kdyby dnes přišel konec světa, čeho byste se těžko vzdali?“

Na rozdíl od těch předcházejících bylo u této otázky mlčení před odpovědí mnohem delší. Seznam věcí byl však mnohem jasnější. Většina odpovědí zněla: svého života, neobrácených členů rodiny, přátel, partnerů, lásek a rodičů. Z těchto odpovědí je zcela jasné, že mnohem větší hodnotu než pasy, peněženky, kreditní karty, dokumenty, počítače, mobily, staré fotografie, dopisy a oblíbené hračky, má věčná spása sebe sama a ostatních lidí. Je-li tomu skutečně tak, pak bez ohledu na to, jakého „úspěchu“ můžeš v tomto životě dosáhnout, pokud neučiníš volbu, která by vedla k věčnému životu, riskuješ ztrátu nejdůležitějšího pokladu.

Sedm zásad pro volbu pokladu

Na hoře blahoslavenství Ježíš nastínil mnoho různých otázek. V prvních osmnácti verších šesté kapitoly Matoušova evangelia se dotýká pokrytectví v bohoslužbě a uctívání Boha. Svým učedníkům vysvětluje, že modlitba, půst a dávání almužny by se neměly dělat proto, aby je při tom někdo viděl, ale tak, aby tyto skutky byly milé Bohu. Proto ve verších 4, 6 a 18 opakuje: »... a Otec tvůj, kterýž vidí v skrytě, odplatí tobě zjevně.« Ježíš poukazuje na to, že pokud něco

děláme ke slávě člověka, nemůžeme za to očekávat odměnu od Boha. Pokud však svoji aktivitu děláme k Boží oslavě, dostaneme od Něj za ni odměnu.

Nicméně počínajíc 19. veršem až do konce kapitoly se Ježíš zaměřuje na vztah mezi pokryteckými praktikami v náboženském životě a hodnotami, kterým dáváme ve svém životě přednost. Říká, že světské hodnoty jsou stejně nebezpečné jako náboženské pokrytectví. Pokud není smysl našeho života - náš poklad - založen na věčných hodnotách, riskujeme ztrátu všeho. Pán Ježíš o tom hovoří ve verších 19 - 21: „Neskládejte sobě pokladů na zemi, kdežto mol a rez kazí, a kdežto zloději vykopávají a kradou. Ale skládejte sobě poklady v nebi, kdežto ani mol ani rez kazí, a kdežto zloději nevykopávají ani kradou. Nebo kdežť jest poklad váš, tuť jest i srdce vaše.“

Zamysleme se v krátkosti nad sedmi důležitými zásadami, které vyplývají z těchto tří veršů.

1. Každý z nás má svůj poklad

To je zcela zřejmé z toho, že Ježíš v tomto kázání nabádá posluchače k tomu, aby si neshromažďovali mnoho věcí z tohoto světa. Někteří z nich byli tak chudí, že měli sotva jedno oblečení na sebe a stále uvažovali o tom, jak si opatří něco k jídlu, takže je Ježíš musel nabádat k tomu, aby se o to nestarali (verše 25,28,31,34).

Přesto Ježíš adresuje poselství o pokladu právě jim. Smyslem Ježíšových slov je poukázat na to, že každý, i ten nejchudší člověk, má svůj poklad. Z tohoto počtu nevynechává nikoho, protože poklad spočívá více v zálibách srdce než v tom, co právě držíme v ruce. Každý člověk, bez ohledu na věk, pohlaví, vzdělání, náboženské přesvědčení, rodinné zázemí atd. považuje některé věci za hodnotné. Takže otázkou pro nás všechny, včetně mladých lidí, je: „Co je tvým pokladem?“

2. Co jsou poklady?

Když přemýšlíme o pokladu, napadnou nás asi jako první peníze uložené na bankovním účtu nebo v bezpečnostních sejfech, cenné papíry, apod. z tohoto předpokladu bychom mohli prohlásit, že poklad mají jenom bohatí lidé. Jenomže poklad může být hmatatelný i nehmatatelný. Můžeme jej držet v ruce nebo v mysli. V textu, o němž uvažujeme, se objevuje sloveso *neukládejte* a podstatné jméno *poklad*. V řečtině je tímto slovesem slovo *thesaurizo* a podstatným jménem slovo *thesauro*, z něhož pochází anglický výraz pro poklad – *treasure* = znamená, že sloveso i podstatné jméno uvedené v této větě mají na sebe úzkou návaznost.

Poklad je truhlou, která ukrývá slova a fráze. Takový poklad máš uložen ve svém srdci – to, co je tvému srdci

drahé. Je to něco, v čem máš zálibení a čemu věnuješ zvýšenou pozornost. Mohou to být peníze, postavení, sláva, čest, vztahy, vzdělání nebo čas. Tvým pokladem je to, co si ceníš více než ostatní věci. Například Achan si cenil babylonský oděv, stříbro a zlato více než Boží přikázání a proto si odnesl z Jericha zapovězené věci. Protože měl svůj „poklad“ ve věcech, které stavěl před Boží nařízení, přišel nakonec o všechno (Jozue 7. kapitola). Naopak největším pokladem Ananiáše a Safíry bylo mínění druhých lidí. Dávali přednost lidským úsudkům před Božím přijetím. Zakládali si na své pověsti natolik, že nakonec o ni přišli stejně jako o svůj život. (Skutky 5) Takže tvůj poklad závisí na tom, jaký máš vztah k majetku. Na tom, s jakou dychtivostí se ho snažíš dosáhnout. A také na tom, jak moc se bojíš o něj přijít. Znovu se tedy ptám: Co je tvým pokladem? Co ve svém životě pokládáš za nejhodnotnější? Postavení? Schopnosti? Talent? Vzdělání? Přátele? Partnera? To, co je tvým pokladem můžeš poznat podle toho, co pokládáš za nejdůležitější, bez čeho by ses nemohl obejít, to, co ti přináší největší radost a uspokojení a o čem nejvíce přemýšlíš. Někdy bys měl dát přednost něčemu jinému, ale nedokážeš to postavit na stejnou rovinu s „pokladem“.

3. Ježíš se nestaví proti pokladu

Když Ježíš říká : *»neskládejte sobě pokladů na zemi«* , chce tím říci, že je něco špatného na tom, když křesťané mají na zemi majetek? Takto si Ježíšova slova vysvětlovali mnichové některých tradičně-náboženských vyznání, a proto opustili všechn majetek a odešli do ústraní za klášterní zdi. Ježíš však neodsuzuje majetek, ani vlastnictví věcí, které nám Bůh poskytuje k životu. Nezakazuje křesťanům, aby si dělali zásoby pro budoucnost. Bible nám dává praktické příklady jak máme moudře uchovávat i pokrm pro budoucí časy. (Př 6,6-11) Podle Pavla je zanedbávání této rady známkou nevěrnosti. (1Tm 5,8) Ježíš však ani neříká, že by křesťané neměli toužit po slávě. Když říká : *»neskládejte sobě pokladů na zemi«*, neznamena to, že by poklady zavrhoval. Nepřikazuje nám, abychom neměli auto, dům, bankovní konto nebo jiné jmění. Bůh nikdy neodsuoval majetek. To, že Bůh napsal v Desateru *»nepokradeš«* znamená, že si nemůžeš přivlastnit něco, co není tvoje. Každý máme právo mít majetek. Bible zakazuje lidem krást, protože člověk má nárok na to, co mu patří.

Navíc v Bibli nacházíme mnoho příkladů zbožných bohatých mužů: Abraham, který měl velký majetek, je nazván Božím přítelem (2Pa 20,7). Job by byl dnes miliardářem. Těšil se z požehnání dobrého domova, krásných dětí, úspěšné práce a dobrého zdraví. Vlastnil velkou farmu s 500 voly, se kterými obdělával pole, 500 oslů, s nimiž vozil své výrobky na trh.

Dnes bychom řekli že vlastní 500 traktorů a 500 nákladních aut, vagónů nebo lodí. Vládl velké dopravní společnosti o 3000 velbloudech (autobusech) se spoustou zaměstnanců. Dalo by se usuzovat, že také sloužil jako místní soudce nebo poradce. Byl to skutečně člověk »vznešenější nade všechny lidi východní«. (Job 1,3)

Poklad není sám o sobě něčím špatným. Ježíš nás varuje před nesprávnou hodnotou, kterou můžeme pokladům přisuzovat. Čím více nás stahují k zemi, tím víc riskujeme ztrátu věčného života. Naše zalíbení v nich, dává pokladům, tu nesprávnou hodnotu.

4. Poklady, které nejsou pokladem.

Ježíš varuje před starostmi o vše, co je možné zničit. Nesmíme mít za poklad nic, co není trvalé. Proto se Ježíš zmiňuje o *molech, rzi a zlodějích*. V biblických dobách se bohatství určovalo podle toho, kolik skutečného množství/kusů oblečení, zrní obilí, zlata či jiného vzácného kovu, tedy všeho toho, o co lze lehce přijít, člověk vlastnil.

Vzpomeňme si například na Eliášova sluhu Gehaziho, který chtěl zbohatnout, když byl Naaman uzdraven z malomocenství. Požádal proto Naamana o talent stříbra a dvoje sváteční šaty (2Kr 5,22), protože to představovalo velké bohatství. Bohatství se měřilo šperky, drahými kameny, honosným oblečením a oděvy z vlněného materiálu. Když se tedy Ježíš zmiňoval o molech, všichni jeho posluchači věděli, že moli mají rádi oblečení, a to především vlněné. Dnes proti molům používáme chemické přípravky.

Dalším článkem, podle kterého tehdy lidé určovali bohatství, bylo obilí. Bohatý pošetilý muž si řekl: »*Toto učiním: Zbořím stodoly své a větších nadělám, a tu shromáždím všechny své úrody i zboží svá.*« (Lk 12,18b) Jeho bohatstvím bylo obilí. Slůvko *kazí* v 18. a 19. verši Mt 6 je překladem řeckého slova *brosis*, které doslova znamená *jíst*. Tato slova nás vedou k představě, jak krysy, myši, potkani a červi vyjídají zásoby v sýpkách. V případě drahých kovů bychom toto slovo mohli nahradit pojmem *rezivět*, jde tedy o chemickou reakci, při níž kyslík s vodními párami oxiduje kov.

Třetí skupinou, podle níž lidé určovali bohatství, byly drahé kameny a kovy. Jenže, kde a jak je ukrýt? Můžete si je schovat někde doma, jenže zloděj se k vám může vloupat a ukrást je. Nejběžnějším způsobem k ukrytí pokladu tehdy bylo vyhlédnout si nějaké vhodné místo na poli, v noci tam vykopat jámu a poklad zahrabat. U Mt 13,44 Ježíš vypráví podobnoství o muži, který našel na poli takto ukrytý poklad. Jenže lupiči číhají v noci a hlídají, kam muž poklad zakopává, a až odejde, zase jej vykopou. Termín *vykopat* bychom také mohli přeložit slovem *vyvrtat*. V biblických dobách byly domy hliněné, takže pro

zloděje nebylo žádným problémem prorazit do zdi díru a pak poklad ukrást.

Ježíš nám tedy chce říci, že pokud budeme mít své srdce u vzácného oblečení, u drahých kamenů či obilí, můžeme o to všechno lehce přijít. Šaty nám mohou sežrat moli, obilí zvěř a drahé kameny ukrást zloději anebo nám mohou zrezavět. Moli a rez představují zničení zevnitř, snižují hodnotu pokladu. Zloději představují vnější ztrátu, odcizením věci zničí srdce a vztah k ukradené věci, což má za následek „zlomené“ srdce.

To hlavní, co nám chce Ježíš říci je, že ani naftalín, jed na krysy či sebelepší alarm nám neuchrání poklad. Média jsou plná takových případů. Během jediné noci můžete přijít o veškerý majetek. Dokonce ani když si jej shromáždíte ještě před smrtí, do hrobu si jej stejně nevezmete. Můžete být sebevětší boháč, když zemřete, veškerý majetek zůstane na zemi. Ježíš chce zdůraznit, že bohatství je z pohledu lidského života krátké a pomíjivé. Nezáleží na tom, co děláte, jak těžce pracujete, nikdo vám nezaručí, že o svůj majetek nepřijdete. Během jedné noci můžete ztratit bohatství, talent i zdraví. Významní lidé, které obdivujete (jako své idoly či vzory) vás mohou zítra zklamat. Při automobilové nehodě můžete nečekaně ztratit svého partnera, dítě či jinou milovanou osobu.

Na pozemské poklady se musíte dívat z tohoto úhlu pohledu. Jsou nestálé a pomíjivé. Mnoho bohatých lidí přišlo během poměrně krátké doby o většinu svého majetku. Uvažuješ o něčem podobném? Možná máš nejlepší kolekci cédéček nebo nejmodernější přístroje u svých přátel. Možná máš ve svých očích i v očích druhých největší hodnotu díky sportovním či hudebním schopnostem, může to být i cokoli jiného, čemu dáváš větší hodnotu a staviš před ostatní věci. Pokud to mohou zničit moli či rez, pokud to lze ukrást, pokud to léty ztrácí na hodnotě, pokud to může znehodnotit změna okolností, pak je to poklad, který si ukládáme na zemi, a ten podle Ježíšových slov dlouho nevydrží. Často hledáme bezpečně úkryty na nesprávných místech. Ježíš nás však nabádá k tomu, abychom dočasné pozemské poklady zaměnili za ty věčné.

5. Poklady, které jsou pokladem.

O tom, zda se jedná o **poklad, který je pokladem**, rozhoduje jeho konečný osud. Všimněme si, že Ježíš definuje pouze dva druhy pokladů: dočasné *na zemi* a věčné ukládané *v nebi*.

První skupina, poklady *na zemi*, se vztahuje jenom na pozemské a světské věci, které mají hodnotu pouze na tomto světě. Jsou to věci pomíjivé. Působení molů a rzi poukazuje na dočasnost věcí, které vyrobili padlé lidské bytosti. Zloději jsou důkazem, že lidská

srdce jsou plná chtivosti, chamtivosti a sobeckosti, což je všechno důsledkem hříchu. Od té doby, co je země nakažena hříchem a následky pádu, vede ukládání pokladu na zemi k věčné ztrátě.

Naproti tomu poklady v *nebi* nemohou nakazit důsledky pádu do hříchu ani hřích samotný. Týkají se věcí, které mají trvalou hodnotu, přesahují hrob a zůstávají navěky. „Poklad uložený v nebi je nezničitelný. Nemůže jej zničit požár ani záplava, nemůže jej ukrást zloděj, ani znehodnotit rez, protože o něj pečuje Bůh.“ (Myšlenky z hory Blahoslavenství, strana 89)

Apoštol Pavel dává dobrou radu ve věci uložení pokladu: „*Bohatým tohoto světa přikazuj, ať nejsou vysokomyslní a ať nedoufají v nejistém zboží, ale v Bohu živém, kterýž dává nám hojnost všeho ku požívání. A ať dobře činí, a bohatnou v dobrých skutcích, a snadní ať jsou k udílení, i přívětiví, Tak sobě skládajíce základ dobrý k času budoucímu, aby dosáhli věčného života.*“ (1Tm 6,17-19)

Ukládání pokladu v nebi je součástí růstu charakteru křesťana (protože to je to jediné, co si sebou do nebe odneseme) „Povaha člověka je výsledkem celoživotního úsilí. Poklad v nebi shromažďujeme každým slovem a činem, který milostí Kristovou vzbudí třeba v jediné duši touhu po nebeském království, a každým úsilím o vytvoření křesťanské povahy.“ (Myšlenky z hory Blahoslavenství, strana 89) Růst charakteru podporuje čas strávený aktivní zbožností, modlitbou a čtením Písma tak, abychom se mohli rozvíjet ve víře, naději a dobročinnosti, tedy v tom, co Pavel nazývá „trpělivostí“ (1K 13,13).

A na posledním místě si ukládáme poklad v nebi tím, že aktivně pracujeme pro záchranu druhých lidí tak, aby i oni mohli získat věčný život. E.G Whiteová vyzdvihuje pomoc druhým zvítězit, evangelizaci a křesťanskou službu slovy: „Síla k odporování zlému se nejlépe nabývá při prospěšné práci pro druhé.“ (Skutky apoštolů, strana 105)

Zajímavé je, že cestou jak se vyhnout ukládání pokladu na zemi, je ukládání pokladu v nebi rozvojem křesťanského charakteru a udržováním osobního vztahu s Kristem na bázi osobní zbožnosti a svědectví. „Člověk pozná hodnotu pokladu, který si po celý život v nebi skládal, až v poslední den, kdy všechno pozemské ztratí cenu. Jestliže jsme se řídili slovy Ježíše Krista tak, až se jednou shromáždíme kolem Božího trůnu, uvidíme lidi, kteří byli zachráněni naším přičiněním. Pak poznáme, že jeden člověk přivedl ke spasení druhé a ti zase další a že celý ten velký zástup lidí zakotvil v přístavu pokoje také našim přičiněním. Vykoupení pak složí své koruny k Ježíšovým nohám a budou ho navěky oslavovat. S jakou radostí se bude Kristův spolupracovník dívat na vykoupené, kteří se budou podílet na slávě Vykupitele! Jak si budou nebe vážit ti, kdo věrně pracovali pro záchranu

jiných!“ (Myšlenky z hory Blahoslavenství, strana 89-90)

6. Srdce následuje poklad.

To nejdůležitější, co chtěl Ježíš slovy o ukládání poklade v nebi říci, nalézáme u Mt 6,21. Zde poukazuje na to, že »*kdežť jest poklad váš, tuť jest i srdce vaše.*« Výraz *srdce* zde označuje celé vnitřní bytí člověka, zdroj všeho, co děláme. Takže když Ježíš mluví o pokladu, má na mysli to, že ovlivňuje celou naši bytost. Své srdce máme u toho, čeho si nejvíce ceníme.

V současné teroristické válce se často říká, že nejlepším způsobem jak se dostat do srdce teroristické sítě je sledování cesty peněz. Podobně, chceme-li poznat, kde je lidské srdce, stačí vystopovat cestu jeho pokladu. Poklady odhalují srdce tak jako zrcadlo. Věci, které chováme jako poklad, odhalí naši pravou tvář. Matthew Henry to vyjadřuje slovy: „Srdce následuje poklad jako slunečnice slunce. Kde je poklad, tam je také hodnota a úcta, která mu přináší, a s tím souvisí i láska a zalíbení. »*O svrchní věci pečujte, ne o zemské*« (Kol 3,2) Touha a honba za pokladem jdou tím směrem stejně jako naše cíle i všechno, co děláme. Tam, kde máme poklad, směřujeme své starosti i obavy, ze strachu, abychom o něj nepřišli a úzkostlivě jej střežíme; a tam také chováme naději a důvěru - »*Přijmětež cvičení mé raději než stříbro, a umění raději než zlato nejvýbornější. Nebo lepší jest moudrost než drahé kamení, tak že jakékoli věci žádostivé vrovňati se jí nemohou.*« (Př 8,10-11); tam je také naše radost i potěšení »*Za dědictví věčné ujal jsem svědectví tvá, neboť jsou radost srdce mého.*« (Ž 119,111); tam máme i nejnítěrnější myšlenky, první, nejčastější a nejdůvěrnější. Naše srdce patří Bohu. »*Dej mi, synu můj, srdce své, a oči tvé cest mých ať ostříhají.*« (Př 23,26) a aby bylo u Něj, musíme u Něj mít i poklad a pak se k němu pozvedne i naše mysl.“

Jinými slovy – to, co investujeme, je pro nás závazné. To, o čem přemýšlíme, co je našim pokladem nás ovládá. To, na čem stavíme, zaměstnává naši mysl a zmítá našimi city. Často to bývá tématem našich rozhovorů. Ubírá nám to čas a energii tím, že na to myslíme, plánujeme a investujeme do toho prostředky a sníme o tom za bílého dne. »*Neboť kdežť jest poklad váš, tuť jest i srdce vaše.*«

7. Vyber si poklad moudře.

Když Ježíš dvakrát vyřkl slova »*skládejte sobě*«, chtěl zvrtným zájmenem *sobě* vyjádřit, že se jedná o *osobní volbu*. Nikdo se nemůže rozhodovat za druhé, každý se musí rozhodnout sám za sebe a poneše si za toto rozhodnutí důsledky. Nebude se moci vymlouvat: „Nemohl jsem se rozhodnout“; „Neměl jsem jinou možnost“; „Byl jsem k tomu donucen ná-

silím“; „Já jsem se už takovým narodil“; „Za to může satan“; „Za to může okolí nebo geny“, apod. – protože podle Bible jsme byli stvořeni jako morálně zodpovědné bytosti se svobodnou vůlí. (viz Jozue 24:15; J 14:15; Zj 22:17) Rozhodující otázkou je: Jaký poklad jsme si vybrali? Přemůžeme se, abychom mohli růst do Kristova charakteru?

Citáty z projevů při předávání diplomů:

Pro ilustraci toho, jak je důležitý vývoj charakteru k nejvyšším prioritám jsem vybral pár citátů z projevů ke studentům při ukončení studia na adventní škole.

„Dnes mám pro vás dobrou a špatnou zprávu: Tvrdě jste na sobě pracovali. A jak prohlásil jeden z vás: »Je to za námi.« Blahopřeji vám!“

„Tou špatnou zprávou je to, že ne všichni z vás, co zde stojíte, složili zkoušku úspěšně. Hned vám to vysvětlím.“

„Všichni jste talentovaní. Prokázali jste to včera, když jste skládali zkoušky. Zaujal nás program, který jste přichystali na večer.“

„Mezi vámi jsou talentovaní hudebníci. Velcí vůdcové a organizátoři. Vynikající řečníci. A známí umělci. Máte ambice získat titul. Mnozí z vás chtějí v životě něčeho dosáhnout. Chcete být bohatí, slavní a uznávaní. Chcete se stát vrcholovými sportovci. Chcete zaujmout vedoucí postavení. Na svých místech chcete být těmi nejlepšími. Zkrátka chcete získat ocenění a vyznamenání.“

„A teď ta špatná zpráva. Většina z vás si nemůže vzpomenout na nezákladnější údaje o okruhu svých zájmů. Abych si vás vyzkoušel, dám vám malý test, který se mi nedávno dostal do rukou a který jsem pro tuto příležitost trochu upravil. Je sestaven tak, aby odhalil vaše vědomosti o věcech, o kterých nejčastěji přemýšlíte. Abych vás nevedl do rozpaků, nebudu po vás chtít, abyste odpovídali nahlas. Odpovězte si na otázky sami pro sebe.“

- Vyjmenujte deset současných nejbohatších lidí.
- Vyjmenujte deset nejlepších atletů světa.
- Vyjmenujte posledních deset Miss světa.
- Vyjmenujte deset lidí, kteří dostali Nobelovu nebo Pulitzerovu cenu.
- Vyjmenujte posledních deset oceněných akademických malířů.
- Vyjmenujte deset nejlepších vítězů během posledních deseti let.
- Vyjmenujte generální předsedy a tajemníky Generální konference CASD.

„Jak jste zvládli tento test? Vtip je v tom, že málokdo z nás si pamatuje včerejší zprávy. Příležitost k dosažení úspěchu se nám naskytne jen jednou. Na tuto pozici se dostanou nejlepší a význační lidé. Ve svém

oboru se stanou nejlepšími a nejváženějšími v obchodování, ve sportu, v zábavním průmyslu, ve vědě. A teď si většina z vás nedokáže vzpomenout na jejich jména.“

„Víte, když člověk zemře, všechnen potlesk ztrácí lesk. A všechny tituly a pocty odchází s ním do hrobu.“

„Teď vám dám odlišný test. Dávejte pozor.“

- Vzpomeňte si na tři lidi, se kterými je vám dobře.
- Jmenujte čtyři lidi, které jste naučili něco užitečného.
- Jmenujte pět přátel, kteří vám pomohli, když vám bylo nejhůř.
- Jmenujte pár učitelů, kteří vám během studia pomohli.
- Jmenujte pět hrdinů, jejichž příběhy vás inspirovaly.

„Bylo to jednodušší? Jsem si jist, že většina z vás vyjmenovala tyto postavy bez nějakých těžkostí. V čem je problém? Lidé, kteří nějakým způsobem změnili váš život, nemají žádný diplom, ale zato mají zájem o druhé. Nemusí nutně patřit mezi známé osobnosti, ale v srdci si uchovávají určité základní hodnoty.“ „Vidíte, že na slávu, bohatství, vzdělání, moc, krásu, talent a postavení se brzo zapomene. Ale existují hodnoty, na které se nezapomene nikdy. Takové věci jako je láska, velkorysost, šlechtnost, vlídnost, laskavost, sympatie atd. mají trvalou hodnotu. Vypovídají o vás jakým doopravdy jste. Nazýváme je charakterovými rysy povahy. Zahrnují v sobě takové hodnoty jako jsou soucit, čestnost, mírnost, trpělivost, pokora, poctivost, spravedlnost, upřímnost, laskavost, vlídnost, skromnost, smířlivost, atd.“

„Charakterové povahové rysy nelze získat penězi ani vysokým IQ, nedají se voperovat, ani získat tím, že se oblečete podle poslední módy. Nejsou výsledkem náhody ani nehody. Nezávisí na vzdělání, výši bankovního konta, sportovních či uměleckých schopnostech, společenském postavení ani na ničem, čím tento svět měří úspěch. Charakterové povahové rysy jsou Božím darem, který udílí těm, kdo zcela podřídili své životy Jeho tvárnosti a kteří se horlivě snaží plnit Jeho vůli.“ „Věci, které jsou nám drahé - naše poklady - určují množství času, energie a prostředků, které jim věnujeme a obětujeme. Pokud budeme klást důraz na vzhled, vzdělání, práci, funkci a vztahy, stanou se pro nás tyto věci prvořadými. Pokud ale budeme hledat hodnoty ve věčném životě, pak strávíme velké množství času se svým Pánem a ve službě Jemu postupně získáme Jeho jedinečný charakter“

Závěrečná výzva mladým lidem.

Charakterový růst je způsob, jak si ukládat poklad v nebi. Tento článek byl pozvánkou k rozvoji vlast-

ností potřebných v nebi. Vybízí nás k prozkoumání žebříčku životních hodnot. Naléhá na nás, abychom se vzdali toho, co má hodnotu pro nás (pro náš pozemský život) a vyměnili to za hodnotnější život - za poklad v nebi. Ježíš to vyjádřil slovy: »Hledejte nejprve království Božího a spravedlnosti jeho, a toto vše bude vám přidáno.« (Mt 6,33)

To se také pokusila Ellen Gould Whiteová vyjádřit v *Poselství mládeži*:

„Drazí mladí lidé, jaký je smysl, účel a cíl vašeho života? Máte ambice dosáhnout vzdělání, které by vám na světě zajistilo jméno a postavení? Napadlo vás, a ani si nedokážete představit, že jednoho dne budete stát před summitem intelektuálního významu, v poradním a zákonodárném shromáždění a napomáhat při schvalování zákonů země? Na tom není nic špatného. Každý z vás se toho může zúčastnit. Neměli byste se spokojit s dosažením průměrných cílů. Mířte vysoko a nešetřete při tom námahy.“

„Na počátku každého velkého díla byla bázeň před Hospodinem. Do životních vztahů byste si měli při-

nést princip jednoty, neochvějně jednoty. Důležitou otázkou pro vás zůstává, jak si vybrat a prohloubit studium tak, abyste si udrželi pevnost a ryzost neposkvrněného křesťanského charakteru, který bude dodržovat všechny světské požadavky a naplní vyšší zájmy Kristova evangelia.“ (*Poselství mládeži*, strana 36)

Takže na závěr znovu pokládám onu rozhodující otázku: Co je tvým pokladem? Co dáváš ve svém životě na první místo a jak tohoto cíle dosahuješ? Kéž by vám, mladým lidem, pomohla Boží moudrost při jeho volbě. Neboť „ti, kdo mají Boha na prvním i na posledním místě, jsou těmi nejšťastnějšími lidmi na světě. Úsměv ani sluneční svit nevymizí z jejich tváře. Náboženství neudělá z člověka hrubce, lajdáka a nezdvořáka, ale naopak jej pozdvihuje a zjemňuje, kultivuje jeho vkus, posvěcuje jeho úsudky a uschopňuje jej pro společnost nebeských andělů a pro domov, který mu připravil Ježíš. (*tamtéž*, strana 38) ■

Samuel Koranteng-Pipim, Ph.D.

Kristus o sobě prohlásil

Kristus o sobě prohlásil: „Jde kníže tohoto světa, ale nemá nic na mě.“ J 14, 30. Satan nemohl na Synu Božím nalézt nic, co by Mu zabránilo získat vítězství. Zachoval přikázání svého Otce a nebyl na něm žádný hřích, který by satan mohl zneužít. To je stav, ve kterém se musí nacházet všichni, kteří chtějí obstát v čase soužení. (GC 623).

Až bude mít lid Boží pečeť na svých čelech – nebude to znamení nebo pečeť, viditelná, ale bude to, intelektuální tak i duchovní upevnění v pravdě – bude připraven na třibení a pak přijde soud. Ve skutečnosti už Boží soudy začaly a navštěvují zemi, varují nás, abychom nezapomněli na jeho příchod. (4 BC 1161).

Ty, které Beránek povede k studnicím živých vod, a z jejichž očí setře všechny slzy, budou ti, kdo nyní získávají pochopení a poznání zjevené v Bibli, Slově Božím. ...

Nemáme napodobovat žádnou lidskou bytost. Žádný člověk není natolik moudrý, aby byl naším měřítkem. Máme vzhlízet k muži - Kristu Ježíši, který je naprosto dokonalý ve své spravedlnosti a svatosti. On je původce a dokonavatel naší víry. On je ten Vzor. Jeho zkušenost je měřítkem zkušenosti, kterou máme získat. Jeho charakter je naším vzorem.

Odstraňme proto ze svých myslí zmatek a tíhu tohoto života a soustředme se na Toho, Jemuž se budeme podobat, když k Němu budeme vzhlízet. Můžeme se Kristu svěřit bez obav s dobrými záměry, protože On je nade všechny moudrý. Když k Němu vzhlížíme a přemýšlíme o Něm, bude v nás vytvořen On, ta naděje slávy. Snažme se ze všech sil, které nám Bůh dal, abychom byli mezi sto čtyřiceti čtyřmi tisíci.

(RH March 9, 1905; 7 BC 970).

PÁN PŘICHÁZÍ

„A ještě velmi, velmi maličko, a aj, ten, kterýž přijíti má, přijde, a nebudeť meškati.“ (Žid 10,37).

MARANATHA

Žijeme ve velmi pohnuté době. Znamení jasně ukazují, že žijeme na prahu vážných a slavných událostí. Tento svět má svůj čas už zpečetěn. Ještě pár měsíců a brány nebes se doširoka rozevrou a zazní hlas našeho milého Spasitele Pána Ježíše k těm, kteří milují Jeho slavný příchod: **„Pojďte požehnaní Otce mého, dědičně vládněte královstvím, vám připraveným od ustanovení světa.“** (Mt 25,34). Prosím našeho Pána, aby nás připravil, protože to není v naší moci, abychom se Mu podobali. On sám řekl: **„Beze mne nic nemůžete učiniti“** (J 15,5). A apoštol Pavel odpovídá: **„Všecko mohu v Kristu, kterýž mi dává sílu“** (Fil 4,13). A Izaiáš k tomu dodává: **„On dává ustalému sílu, a tomu, ješto žádné síly nemá, moci hojně udílí... Ale ti, jenž očekávají na Hospodina, nabývají nové síly. Vznášejí se peřím jako orlice; běží, a však neumdlévají, chodí, a neustávají.“** (Iz 40,29.31). Bez Krista jsme pouhé nic. Bez Něj nemůžeme udělat nic dobrého, všechno je poskvrněno hříchem a nepravostí, ale když se s Ním spojíme vírou, je zaslíbeno, že můžeme přenášet i hory. To je Boží zaslíbení. Jak úžasné! To je náš Pán, který přišel na náš bídný a hříchu propadlý svět, stal se jedním z nás, a to jen proto, aby nás zachránil. Jaká láska! Jaká blahosklonnost! Jaká nesmírná láska ke světu, který Ho nemiloval! Musíme se stát ničím, abychom se mohli stát v Kristu Ježíši něčím a mohli být považováni za syny a dcery Boží. Podívejme se na všechny Boží muže a ženy, kteří vyznávali svoji nicotnost a nehodnost. Ať to byl Abraham, Izák, Jákob Jozef, Mojžíš, Daniel, Job a další. Všichni tím prošli. Také Ježíšovi učedníci to po svém nezdaru (**„kdo bude větší“**) prožívali. To je jediná cesta. Ale dnešní svět a satan nabízí mladým lidem vzdělání, peníze, postavení, tituly. A tady je nebezpečí, že zapomenou na Dárce toho pravého poznání. Svět se pachtí za svou moudrostí a Pán Bůh nám pře-

ce nabízí svou moudrost – Boží moudrost, nebeskou: **„Jestliže se komu z vás nedostává moudrosti, žádejž jí od Boha, kterýž všem dává ochotně a neomlouvá, i budeť dána jemu“** (Jk 1,5). To je jediná pravá moudrost. **„Není ta moudrost shůry sestupující, ale jest zemská, hovadná, dábelská. Nebo kdež jset závist a rozdráždění, tu i roztržka i všeliké dílo zlé. Ale moudrost, kteráž jest shůry, nejprve zajisté jest čistotná, potom pokojná, mírná, povolná, plná milosrdenství a ovoce dobrého, bez rozsuzování a bez pokrytství“** (Jk 3,15-17).

Tento svět vede lidi k tomu, aby se jedni nad druhými povyšovali. Ale Pán Ježíš říká: **„Ale ne tak bude mezi vámi. Nýbrž kdožkoli chtěl by mezi vámi býti velikým, budiž služebník váš. A kdož by koli mezi vámi chtěl býti přední, budiž váš služebník“** (Mt 20,26-27). Hierarchii, kastovnictví zavedl sám satan. Nejlépe se uhnízdila v katolickém systému, ale razí si cestu i do našeho myšlení. Toužíme po uznání světa, ale sestra Whiteová píše, **„že to jde tak hladce proto, protože je to od satana“** (**„Zkušenosti a vidění“**, kap. **„Spojení církve se světem“**, s. 228). Jen málokdo vidí toto nebezpečí. **„Jen proto, že zavládl duch ustupování hříchu, jen proto, že velké pravdy slova Božího jsou přijímány lhostejně a protože je v církvi málo skutečné zbožnosti, je křesťanství ve světě zdánlivě tak oblíbené. Obnovme víru a sílu rané církve – a oživne duch pronásledování a ohně znovu vzplanou“** (**Vítězství lásky Boží** str. 36, orig. 48). Kde jsou ti věrní křesťané, o kterých píše sestra Whiteová ve druhé kapitole této knihy (**Vítězství lásky Boží**) a apoštol Pavel k Židům 11. kapitole, že jich svět nebyl hoden. **„Mučednický kůl se stal neúčinnější kazatelnou. Klid a radost vyzařující z tváří odsouzených, když kráčeli... na popraviště, hrdinství, které projevovali uprostřed plamenů, laskavost, s jakou odpouš-**

těli urážky, proměnily v mnoha případech hněv v lítost, nenávisť v lásku a výmluvně promluvily ve prospěch evangelia“ („Vítězství lásky Boží“ str. 163, orig. 226). „První křesťané byli opravdu zvláštní lidé. Jejich bezvadné jednání a neochvějná víra byly trvalou výčitkou, která rušila klid hříšníků. I když jich bylo málo, neměli bohatství, postavení ani tituly, přece se stávali postrachem pachatelů zla všude, kde lidé poznali jejich učení a povahu. Proto byli špatnými lidmi nenáviděni podobně jako byl Ábel nenáviděn svým bezbožným bratrem Kainem. Ze stejného důvodu - tak jako Kain zabil Ábela - zabíjeli Kristovy následovníky lidé, kteří zavrhli působení Ducha svatého. Z téhož důvodu Židé zavrhli a ukřižovali Krista - protože Jeho čistota a svatost Jeho charakteru byla trvalou výčitkou jejich sobectví a zkaženosti. Od doby Ježíše Krista až podnes, vyvolávají věrní Kristovi následovníci nenávisť a odpor lidí, kterým se hřích líbí a jdou rádi jeho cestou“ („Vítězství lásky Boží“ str. 34-35, orig. 46). Proč se dnes lid Boží pachtí za uznáním světa, za světskými tituly, proč se nechce učít od prostého tesaře z Nazaretu, který dal svým učedníkům to nejlepší vzdělání jaké vůbec může být, které je nevedlo k pýše ani k povyšování se jednoho nad druhým? Proč je lid adventní tak slepý a nechce se poučit a pochopit to, že je zde jenom příchozím a hostem? Přece je napsáno, že zjevně dokazují, že vlasti hledají. „**Ale oni lepší vlasti hledají, to jest nebeské. Protož i sám Bůh nestydí se slouti jejich Bohem, nebo připravil jim město**“ (Žid 11,13.14.16). Naši lidé, když se mluví o vzdělání, to obhajují tak, že sestra Whiteová píše, že máme dosáhnout co nejvyššího vzdělání, ale už zapomínají na to, že píše: **Ano, ale Bible je hlavní učebnicí. Jakým směrem se dnes ubírá vzdělání? Na kterou pohnutku je nejčastěji kladen důraz? Na sebevyvyšování... V Božím plánu není místa pro sobecké soupeření. Ti, „kteří se měří sami sebou a sami se sebou se srovnávají, nejsou moudří“ (2K 10,12)... Jak úplně odlišná je však dnes většina poskytovaného vzdělání. Od nejranějších let je to výzva k soupeření, které podporuje sobectví, kořen všeho zla. Tak vzniká boj o nadvládu, který je podporován celou soustavou neustálého soutěžení, jež v tolika mnoha případech ničí zdraví a maří užitečnost člověka. V mnoha případech vede soupeření k nepoctivosti a podporuje tížádnost a nespokojenost; ztrpčuje život a naplňuje svět oněmi nepokojnými a podvrtnými duchy, kteří jsou neustálou hrozbou lidské společnosti. (Ed 225-226)** To přineslo do církve další nešvar, o kterém píše sestra Whiteová ve **Svědectví pro kazatele**, a to je systém intelektuální filozofie, která se dnes už projevuje. Naši lidé získávají světské vzdělání a myslí si, že

tím mohou mudrovat o Božích věcech. A tak říkají: To nesmíme tak brát, to je přehnané, Pán Bůh není tak malicherný, nemůžeme odsuzovat homosexuály, dneska už je jiná doba, musíme se přizpůsobit době, pozor na fanatiky, to je zákonictví – když se jedná o Boží zásady atd., atd. Kde se to až zastaví? Bude lid volat tak jako za Ezechiele, když všichni vedoucí tehdejší církve propadli modloslužbě a říkali: „**Nikoli na nás nepatří Hospodin, opustil Hospodin zemi?**“ (Ez 8,12). Anebo: „**Opustil Hospodin zemi tuto, a Hospodin nikoli nevidí nás**“ (Ez 9,9). Anebo jako za Sofoniáše: „**Nečinít dobře Hospodin, aniž zle činí.**“ (Sf 1,12). Jaká slepota, a přitom se páchaly největší nepravosti. Nenapsala snad s. Whiteová, že opakujeme dějiny tohoto lidu (Izraele)? Toto všechno se děje před našima očima.

Apoštol Pavel píše: Když jsem se snažil uchvátit, byl jsem uchvácen Kristem. Přesně to zní takto: „**Ne že bych již dosáhl, aneb již dokonalým byl, ale snažně běžím, zda bych i uchvátiti mohl, načež uchvácen jsem od Krista Ježíše... Ale to jedno činím, na ty věci, kteréž jsou za mnou, zapomínaje, k těm pak, kteréž jsou přede mnou, úsilně chvátaje, k cíli běžím, k odplatě svrchovaného povolání Božího v Kristu Ježíši**“ (Fil 3,12.14). A jak to s ním pokračovalo dále? „**S Kristem ukřižován jsem. Žít jsem pak již ne já, ale živ jest ve mně Kristus, že pak nyní živ jsem v těle, u víře Syna Božího živ jsem, kterýž zamiloval mne, a vydal sebe samého za mne**“ (Ga 2,20). Moji milí, ani nevíte, jak velmi toužím po tom, abych prožíval to, co zde popisuje apoštol Pavel. Jedině to je pravé náboženství. Všechno ostatní je jenom pozlátka, pouhá náhražka, jedno velké divadlo – pokrytectví nejhrubšího kalibru. Nedávno jsme s rodinou studovali o Jákobovi, jak přichází k potoku Jábok a zápasí. Celou noc si myslel, že bojuje s nepřítelem, až nad ránem zjistil, že je to anděl smlouvy – sám Pán Ježíš Kristus. Sestra Whiteová píše (v knize „**Myšlenky z hory blahoslavenství**“ s. 15.51.104), že vstoupil do tohoto boje, protože toužil po jediném – a to po změně povahy. Já věřím, že to bude stejné také u těch, kteří chtějí zvítězit nad hříchem, kteří chtějí být spaseni (zachráněni) od hříčů – to je důvod, proč přišel Pán Ježíš na zem, samozřejmě kromě toho, že přišel obhájit Boží čest, Boží charakter, který satan velice pošpinil. Anděl Gabriel řekl ve snu Jozefovi, když chtěl tajně propustit Marii kromě jiného toto: „**...Onť zajisté vysvobodí lid svůj od hříčů jejich.**“ (Mt 1,21). Dnes se rází kazateli i mnohými členy směr: „**Spasení v hříchu**“ nebo také i jinak „**Miluj Boha a dělej si co chceš, jsi přece spasen**“. Možná, že to není tak přímo představováno slovy jako spíše skutky. Nehledá se Boží vůle, jaká je vůle Boží pro nás, co máme činit my, ale spíše: „**Ty se, Pane Bože, musíš přizpůsobit našim přáním a**

touhám.“ Je to velmi smutné, ale je to tak. Když třeba měl být u nás „NET“, tak kazatel řekl: „**Pán Bůh to musí požehnat!** Nehledáme Boží způsoby, Boží metody, ale spíše chceme napasovat Pána Boha na ty naše metody a způsoby. Sestra Whiteová napsala, že „**mnozí nebudou spaseni, ne proto, že by nemohli být spaseni, ale že nechtěli být spaseni způsobem, který jim určil Bůh**“ (6T). A tak vniká do církve kompromis za kompromisem, míchá se svaté s obecným, demarkační čára už splynula, už není rozdíl mezi světským člověkem a adventistou. Podle s. White má být mezi nimi takový rozdíl jako mezi nejtemnější nocí a nejjasnějším dnem. Je pravdou, že Pán má (a vždycky je měl) ty, kteří nesklonili svá kolena před Bálem. Ti budou tu a tam zářit jako hvězdy uprostřed noci. V kapitole „**Podceňování svědectví**“ v 5. svazku **Svědectví** na str. 76 píše s. Whiteová toto: „**Bylo mi ukázáno, že nevěra ve Svědectví vzrůstá, jak lid odpadá od Boha. Zachvátila všechny naše řady, celé pole. Pouze někteří vědí, co naše sbory čeká. Viděla jsem, že Pán nás stále snáší, nikdo však nemůže říci, jak dlouho to bude trvat. Nikdo neví, jak veliká milost nám byla vyměřena. Jen nemnozí jsou Bohu odevzdáni celým srdcem. Jen málo je těch, kteří jako hvězdy za bouřlivé noci září tu a tam mezi mraky.**“ To je stav dnešního Božího lidu: „**Svědectví se nechtou a jsou znevážena. Bůh k vám mluvil. Světlo zářilo z Jeho Slova i ze Svědectví a obojí bylo zlehčeno a zanedbáno. Výsledek je zjevný v nedostatku čistoty a odevzdanosti a hluboké víry mezi námi.**“ (5T, kapitola „**Výzva**“, s. 217) Jak smutný obraz církve, za kterou Pán Ježíš položil svůj život. Pokud nejsou Svědectví přímo zavržena, tak jsou zesměšňována a zlehčována. Pán Ježíš skrze proroka Izaiáše nechal zapsat: „**Vůl zná hospodáře svého, a osel jesle pánů svých; Izrael nezná, lid můj nesrozumívá**“ (Iz 1,3). A Ozeáš napsal: „**Vyhlazen bude lid můj pro neumění. Poněvadž jsi ty pohrdl uměním (poznáním), i tebou pohrdnu, abys mi kněžství nekonal; a že jsi zapomněl na zákon Boha svého, já také zapomenu se na syny tvé**“ (Oz 4,6). Sestra Whiteová píše: „**Lidské názory stojí tam, kde by mělo státi »Tak praví Pán«.**“

Mojí touhou a věřím, že i Tvou je stále více se Mu podobat. Tak, jak to bylo i v případě krále Saule. Je o něm napsáno, že byl proměněn v muže jiného. (1S 10,6). Žel, že to nebylo u něho trvalé. Nebyl bezvýhradně poslušný, můžeme říci, že bral Boží milost nadarmo a nakonec jí pohrdl. A to se mu stalo osudným. Tento příběh nám ukazuje skutečnost a musíme se z něho poučit, že „**Kdo se domnívá, že stojí, hleďž aby nepadl**“ (1K 10,12). Nikdo není imunní. Bez modlitby si nemůžeme být jisti ani minutu. Nepřítel ví, že má

krátký čas a dělá všechno proto, aby nás odvedl od toho jediného – a to – od přípravy na Jeho slavný příchod. Proto sestra Whiteová napsala ve „**Vítězství lásky Boží**“: „**Až ti, kteří se vydávají za lid Boží se začnou směšovat se světem, žít tak jako žije on a oddávat se zapovězeným radovánkám, až se rozmařilost světa stane rozmařilostí církve, až svatební zvony budou znít a všichni se budou radovat, že je čeká na zemi mnoho let blahobytu, tehdy náhle, jako blesk z nebe přijde konec jejich skvělých vidin a klamných nadějí.**“ („**Vítězství lásky Boží**“ s. 244, orig. 338). Toto je naše dnešní doba, to se naplňuje dnes před našima očima. Stav naší církve je žalostný. Je to jako rozjetý vlak, který už nejde zastavit. A jak to bude vypadat dále, těsně před příchodem Pána Ježíše? Sestra Whiteová ve stejné knize píše takto: „**Tiše, nepozorovaně - jako zloděj o půlnoci přijde rozhodující hodina, kdy se naplní úděl každého člověka a navždy skončí nabídky Boží milosti hříšníkům. Bďte tedy,... aby vás, když přijde nenadále, nenalezl spící**“ (Mk 13,35.36). Ve velkém nebezpečí jsou lidé, kteří se unavili bděním a přijali nabídky světa. Právě tehdy, když bude podnikatel plně zaměstnan honbou za ziskem, kdy se bude milovník radováněk oddávat požitkům, kdy se marnivá žena bude ověšovat šperky, se může stát, že **Soudce celé země vynese rozsudek: »Byl jsi zvážen na vahách a shledán lehký**“ (Da 5,27) („**Vítězství lásky Boží**“ s. 350, orig. 491).

Žijeme uprostřed těchto bouřlivých dnů a musíme se stále rozhodovat, na čí straně chceme být. Zkoušky přicházejí z každé strany. Jozue – Boží muž věděl, na čí straně stojí, když to tak jednoznačně vyjádřil: „**Vyvolte sobě dnes, komu byste sloužili, buď bohy, jimž sloužili otcové vaši, kteříž byli za řekou, buď bohy Amorejských, v jichž zemi bydlíte;** (ale já má v tom jasno – řekl) **jáť a dům můj sloužiti budeme Hospodinu.**“ Kéž tato správná volba je i naším každodenním rozhodnutím. Stejně jako v případě Daniele, když přišel na babylonský dvůr. Je napsáno, že si „**uložil v srdci svém, že se nebude poskvřňovati pokrmem ze stolu královského a vínem, kteréž král pil**“ (Da 1,8). Měl v tom jasno. A Pán mu bohatě požehnal. Služebnice Páně napsala, že v závěru bude jenom velmi málo lidí věrných Bohu, kteří to ze svým spasením budou myslet upřímně a vážně. Proto také napsala: „**Je nutné, abychom obstáli jako obhájci pravdy, i když nás většina opustí; bojovat Boží zápas s několika společníky, to bude naše zkouška**“ (5T 136). Pán Bůh nám k tomu pomáhej, to je moje prosba i modlitba. Amen ■

Jan Swieneczyk

CO MÁM UDĚLAT, ABYCH SE STAL DĚDICEM VĚČNÉHO ŽIVOTA?

Část 2

“Bláznivé panny představují skupinu lidí, kteří nejsou žádnými pokrytci. Vází si pravdy, zastávají se pravdy a jsou přitahováni k těm, kteří pravdě věří; ale neodдали se působení Ducha Svatého.” (COL 296). Zde byl můj problém, protože jsem téměř nic nevěděla o Duchu Svatém. Byla jsem bláznivou pannou a myslela jsem si, že jsem připravena. Nevěděla jsem, jak může Duch Svatý mého ducha kontrolovat. *“Nepadli na skálu, Ježíše Krista, a nedovolili, aby jejich staré já bylo rozbito.”* (COL 296) To byl ten problém. Bláznivé panny nebyly znovuzrozeny a jejich Já vládlo v srdci. Pán Ježíš nám dal toto podobenství, protože viděl, kolik lidí, žije v klamu. Ježíš nás chce probudit.

Obleč si svatební roucho

“Podobno jest království nebeské člověku králi, kterýž učinil svatbu synu svému. Tehdy všel král, aby pohleděl na hodovníky, uzřel tam člověka neoděného rouchem svatebním. I řekl jemu: Příteli, kteraks ty sem všel, nemaje roucha svatebního? A on oněměl. Tedy řekl král služebníkům: Svížíce nohy jeho i ruce, vezměte ho, a uvrztež jej do temností těch zevnitřních. Tamť bude pláč a škřípení zubů. Nebo mnoho jest povoláných, ale málo vyvolených.” (Mt 22, 2. 11-14 PBK) Všichni jsme povoláni Pánem Ježíšem. A ti, kteří mají oblečeno

svatební roucho, budou vyvolení. Co je to svatební roucho? To jsem nevěděla a můj manžel taky ne. Když jsme začali studovat, byly jsme tou odpovědí velmi překvapeni. Můj manžel byl dvacet let kazatelem, ale soustředili jsme se jen na teorii, místo na to, co toto poselství znamená pro naše srdce.

“Radujme se, a veselme se, a chválu vzdejme jemu. Neboť přišla svatba Beránkova, a manželka jeho připravila se. A dáno jest jí, aby se oblékla v kment čistý a stkvoucí, a ten kment jsou ospravedlňování svatých.” (Zj 19,7.8 PBK) Představuje toto roucho moji spravedlnost? Ne i ano, protože svatební šat je Kristova spravedlnost, která ve mě působí. Bible vysvětluje: *“Ten kment jsou ospravedlňování svatých”* (Zj 19,8; Ef 5,27 PBK); *protože spravedlnost Kristova, jeho vlastní Charakter bez vady, je propůjčen každému, kdo ho přijme jako svého osobního Spasitele.”* (COL 222). A pak je nám řečeno, jak se to stane. *“Když se Kristu podřídíme, sjednotí se naše srdce s jeho srdcem, pak se jeho vůle stane naší vůlí.”* (COL 223) Kristus změní tvoji vůli a dá ti sílu Ho následovat. V tomto světě se nacházíme ve ztraceném stavu, protože satan má na nás právo. Proto se musíme odevzdat Ježíši. Pak *“se sjednotí náš duch s Jeho Duchem a naše myšlenky směřují k němu. Žijeme jeho životem. To znamená, být oblečen rouchem Jeho spravedlnosti.”* (COL 223)

Mnoho lidí tomu ale nechce věřit. Jsou přesvědčeni, že svatební šat je jednoduše příkrývkou, kterou Ježíš přikryje jejich hříchy. Ale Pán Ježíš nikdy nepřikrývá hříchy. On snímá tvoje hříchy, mění srdce, dá nové srdce a nového ducha. A pak říká: "Pojď za mnou!" (Mt 9,9 PBK)

Mnozí z nás, já také, jsme se snažili Ježíše následovat, dříve, než jsme byli znovuzrozeni a pak jsme prožívali zkušenost, kterou apoštol Pavel popisuje následovně: "Víme zajisté, že zákon jest duchovní, ale já jsem tělesný, prodaný hříchu. Nebo toho, což činím, neoblubuji; nebo ne, což chci, to činím, ale, což v nenávisti mám, to činím." (Ř 7,14-15) Já se přece nechci hádat se svým manželem! Já nechci být netrpělivá vůči svým dětem! I když nechci, přece jinak nemohu! "Bídny já člověk! Kdo mne vysvobodí z toho těla smrti? Děkuji Bohu skrze Jezukrista Pána našeho." (Ř 7,24-25) "A protože není již žádného potupení těm, kteříž jsou v Kristu Ježíši, nechodícím podlé těla, ale podle Ducha." (Ř 8,1) Když své srdce odevzdáš Ježíši, má právo v tobě působit, "chtění i skutečné činění, podle dobře libé vůle své." (Fp 2,13) Teď nebudeš pokoušen nad své síly (1K 10,13). Toto zaslíbení je ale jen pro ty, kteří se Kristu plně odevzdali. Tímto způsobem získal i Pán Ježíš vítězství nad hříchem, protože od prvního dne bylo jeho srdce Bohu podřízeno a naplněno Duchem svatým.

Na svatbu, kterou král uspořádal svému synu se ale dostavil jeden člověk, který neměl svatební šat. (v. Mt 22,11) Ellen White píše, že měl na sobě dobré oblečení a byl dobrým člověkem, ale nedostal se do nebe, protože neměl Kristovu spravedlnost, ale jen lidskou spravedlnost. (v. **SBC 271**) "Bůh přijme jen čistotu a svatost; jedna skvrna, jedna vráska, jedna chyba v charakteru je navždy vyloučí z nebe s jeho vznešeností a jeho poklady." (2T 453)

Možná řeknete: "Pak je nemožné vejít do Božího království." Z vlastní síly je to nemožné, ale u Boha je všechno možné (v. Fp 4,13 PBK). Dnes můžeš přijít k Ježíši a dát mu všechny charakterové vady: zlobu, závist, žárlivost, nenávist, zahořklost. Můžeš říct Ježíši: "Pane, zde jsem, zde je mé srdce. Zde je něco v mém srdci, co by tam nemělo být. Dávám to tobě, vezmi si to Pane." A on to vezme. "Aj, Beránek Boží, kterýž snímá hřích světa." (J 1,29 PBK) "Jestliže pak budeme vyznávají hříchy své, věrný jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti." (1 J 1,9 PBK) Nepravostí je například hořkost, zloba, závist, hádky a žárlivost, nevhodné reakce a nenávist. To jsou charakterové vady, protože "myšlenky a pocity vytváří společně morální charakter" (5T 310)

Ještě dnes můžeš získat čistý charakter, když své Já odevzdáš Ježíši. Nemusíš si ponechat hořkost, žárlivost, zlobu. Proč se hádáme s ostatními? Protože se snažíme je ovládat. Bůh změní tvé srdce, ne ty. Ty to musíš jen dovolit.

Nebud' vlažným křesťanem (Zj 3,14-21)

Když je srdce studené, tak je pánem života vlastní já. Lidé, kteří jsou vlažní se vzdali mnoha špatných věcí, slouží částečně Bohu a myslí si, že je to mezi nimi a Bohem v pořádku. Ale neví, že jsou nazí, slepí a že se nachází v politováníhodném stavu. Ti, jejichž srdce je horké, ví, jak se mají Kristu podřídit, dovolili Kristu, aby vešel do jejich srdce a přebýval v něm. Ví, že se jedná o odevzdání, které probíhá každým okamžikem. V jejich srdci není žádná hořkost. Bůh je očistil od každého hříchu. Ale uvědomují si, že mohou lehce padnout a proto musí zůstat úzce spojeni s Kristem. Pokud padnou, pak ví, co mají dělat: "Pane, zhřešil jsem, odpusť mi; děti, zhřešil jsem, odpusťte mi." Ať už zhřešíš vůči komukoli, hned to dej do pořádku

STUDENÉ

Ježíš klepe
tělesné

VLAŽNÉ

znovuzrození

HORKÉ

duchovní

a neobviňuj nikoho jiného. Musíš své vlastní hříchy uznat.

Ti studení a vlažní jsou ještě tělesnými, protože se znovu nenarodili. Kristus nepřebývá v jejich srdci. Ale ti, kteří jsou vlažní si to neuvědomují a klamou se. *“Poselství pro Laodiceu je pro Boží lid, který o sobě prohlašuje, že věří v přítomnou pravdu. Většina z nich jsou vlažnými vyznavači.”* (4T 87) *“Mohou volat: ,Chrám Hospodinův, chrám Hospodinův jsme my’* (v. Jer. 7,4), *zatímco je jejich srdce naplněno závistí, pýchou, pomluvami, hořkostí a povrchním formalismem. Ježíš se dívá se smutkem na svůj lid.”* (OHC 349).

Bůh se nás snaží probudit. Snaží se otevřít naše oči, abychom si uvědomili, v jakém stavu se nacházíme. Často se spoléháme na to, co slyšíme v kázání a nestudujeme sami. Mnoho, velmi mnoho kazatelů ti nabídne náboženství, které tě nezachrání. Musíš sám pro sebe poznat, co Pán říká. *“Nemůže být větší sebeklam, než víra, že je vše v pořádku, zatímco je tomu právě naopak? Poselství Věrného Svědka zastihuje lid Boží v žalostném sebeklamu, přesto že to myslí upřímně.”* (3T 252-253) I já jsem si myslela, že jsem na správné cestě. Neuvědomovala jsem si, že Pán Ježíš neovládá zcela mé jednání a myšlení. Myslela jsem si, že se nacházím na cestě do nebe.

Odevzdej Ježíši své srdce

Pán Ježíš stojí u dveří srdce a klepe. Musíme si uvědomit, že Ježíš není v srdci vlažných lidí a nečusobí v nich svým duchem. Proto je v našich domovech tolik problémů. Pán Ježíš říká: *“Aj, stojím u dveří, a tluču. Jestliže by kdo uslyšel hlas můj, a otevřel dvěře, vejdu k němu, a budu s ním večeřeti, a on se mnou.”* (Zj 3,20

PBK) Ale dveře jsou zavřeny. Pán Ježíš nemůže přebývat ve špinavém chrámu, musí ho nejdříve očistit. Chrám je tvé srdce, tvůj duch. Očištění tvého srdce netrvá roky. Ještě dnes mu odevzdej své srdce. Dovol mu, aby tě očistil od hříchu.

Spolupracuj s Bohem při své záchraně

“A tak, moji milí, jakož jste vždycky poslušní byli, netoliko v přítomnosti mé, ale nyní mnohem více v nepřítomnosti mé, s bází a s třesením spasení své konejte. Bůh zajisté jest, kterýž působí v vás i chtění i skutečné činění, podlé dobře libé vůle své.” (Fp 2,12-13 PBK) Bůh v tobě působí chtění. Je to Bůh, který způsobí, že jsi schopen milovat své nepřátele. Božím úkolem je v tobě působit a tvým úkolem je na to reagovat a podle toho žít. Ale my jsme se snažili dělat obojí. Snažili jsme se změnit svá srdce a překonat zlobu. Snažili jsme se milovat své bližní, aniž abychom věděli, jak se odevzdat Bohu, dovolit mu očistit nás od hříchu a probudit v nás lásku k bližním. Jestliže jsme s ním spojeni, je Boží láska vylita do našeho srdce (v. Ř 5,5) Pán Ježíš vyprávěl podobenství o vinném kmenu a ratolestech, protože chce, abychom s ním byli spojeni. Jestliže se mu podřídíš, hned tě spojí s vinným kmenem, kterým je On sám. Pak pošle Ducha svatého a ten tě uschopní nést ovoce Ducha. Ježíš říká: *“Po ovocích jejich poznáte je. Zdalíž sbírají z trní hrozny, aneb z bodláci fíky?”* (Mt 7,16 PBK) *“Ovoce pak Ducha jest: Láska, radost, pokoj, tichost, dobrotivost, dobrota, věrnost, krotkost, středmost.”* (Ga 5,22 PBK) ■

Margaret Davis

Pokračování příště.

1 Tesaloničtům 5,3 Neb když dějí: Pokoj a bezpečnost, tedy rychle přijde na ně zahynutí, jako bolest ženě těhotné, a neujdouť toho.

Byl jsem rád, když se blížil konec dlouhé cesty autem. 1500 km ve dvou dnech – to pro mne bylo trochu hodně. A tu se to stalo zcela nečekaně: Náhle jsem zpozoroval, že mám prázdnou pneumatiku. Teď byl konec s vnitřním klidem a radostí, že budu brzy u cíle.

S hrůzou jsem si uvědomil, že jsem zcela nepřipraven. Neměl jsem blikavou svítilnu ve voze a také jsem si nepřečetl návod, jak se u tohoto pro mne nového vozu vyměňuje kolo. Asi jsem na to vůbec nemyslel, anebo jsem se domníval, že prasklou pneumatiku mají druzí lidé, já ne. Už to je dlouho, co se mi to přihodilo naposledy.

Ptám se, zda se mnoho lidí nechová stejně vzhledem k poselství Bible, které ohlašuje přicházející soud. Buď na to vůbec nemyslí, anebo se domnívají, že je nepostihne.

V mém případě našťastí kdosi zastavil a pomohl mi. Ale pro všechny, které den Páně, tj. den soudu, zastihne nepřipravené, nebude pomoci. Proč ne? Protože pak uplyne doba milosti a člověk v té chvíli ztratí možnost být zachráněn pro věčnost. Následkům zanedbaného spasení nebude moci ujít nikdo. – Nebudte vzhledem k budoucímu soudu tak pošetilí jako já s prasklou pneumatikou. Až do dnešního dne je otevřeno útočiště pro všechny, kdo pozorují, že potřebují pomoc. Je jim kříž Golgoty, kde Spasitel už vytrpěl soud. Neodmítne nikoho, kdo k Němu přijde.

HLEDÁNÍ OBNOVY

Obnova opravdové zbožnosti mezi námi je naší největší a nejdůležitější potřebou. Její hledání by mělo být naším prvním úkolem. 1 SM 121

Byla nade mnou ruka Hospodinova, a vyvedl mne Hospodin v duchu, a postavil mne u prostřed údolí, kteréž bylo plné kostí. I provedl mne skrze ně vůkol a vůkol, a aj, bylo jich velmi mnoho v tom údolí, a aj, byly velmi suché. I řekl mi: Synu člověčí, mohly-li by ožiti kosti tyto? I řekl jsem: Panovníče Hospodine, ty víš. V tom řekl mi: Prorokuj o těch kostech a rci jim: Kostí suché, slyšte slovo Hospodinovo. Toto praví Panovník Hospodin kostem těmto: Aj, já uvedu do vás duch, abyste ožily. A dám na vás žily, a učiním, že vzroste na vás maso, a otáhnu vás koží; dám pravím, do vás duch, abyste ožily, i zvíte, že já jsem Hospodin. Tedy prorokoval jsem tak, jakž mi rozkázáno bylo i stal se zvuk, když jsem já prorokoval, a aj, hřmot, když se přibližovaly kosti jedna k druhé. I viděl jsem, a aj, žily a maso na nich se ukázalo, i koží potaženy byly po vrchu, ale ducha žádného nebylo v nich. I řekl mi: Prorokuj k duchu, prorokuj, synu člověčí, a rci duchu: Takto praví Panovník Hospodin: Ode čtyř větrů přijď, duchu a věj na tyto zmordované ať oživou. Tedy prorokoval jsem, jakž mi rozkázal. I šel do nich duch, a ožili, a postavili se na nohách svých, zástup veliký. (Ez 37,1-10 PBK)

Toto je proroctví o obnově. Věřím, že se jedná o proroctví o obnově pro Adventisty sedmého dne žijící právě v dnešní době. A to je velmi povzbudivé. Jistě potřebujeme obnovu jak v našem osobním životě, tak také ve sborech. Cítili jste se někdy tak, jak je to popsáno ve verši 11? „I řekl mi: Synu člověčí, kosti tyto jsou všecken dům Izraelský. Aj, říkají: Uschly kosti naše, a zhynula čáka naše, jižť jest po nás.“ Měli bychom být vůči sobě upřímní. Jestliže se zamyslíme nad církví, která je popisována v knize Skutky apoštolů, máme důvod se někdy cítit tak, jak je to popsáno ve verši 11? Mělo by to být lepší, než je to teď nebo ne? Netoužíme po tom, aby se Boží moc a síla se ukázala v

Jeho církvi? Toto proroctví by nás mělo povzbudit, protože se to stane. Otázkou je, jestli já a ty budeme součástí této obnovy, když se nastane. Slovo *obnova* pochází z latinského výrazu *Re-Vivere*, což znamená *znovu ožít*. Výraz *znovu ožít* vyjadřuje, že člověk byl živý, ale zemřel, protože jedině tak, je možné znovu ožít.

V této kapitole jsou klíče, které nám ukazují, jak k obnově dojde. „Tedy prorokoval jsem tak, jakž mi rozkázáno bylo i stal se **zvuk**, když jsem já prorokoval, a aj, **hřmot**, když **se přibližovaly kosti jedna k druhé**.“ (Ez 37,7 PBK)

Obnova začne na Hospodinův příkaz. Příkaz, který Ezechiel dostal, zněl: *Prorokuj*. Co je tento zvuk? Otázkou je, jestli je možné, že zvukem je Slovo Boží? Vzhledem k tomu, že Slovo Boží bylo už před tím hlášáno, musí slovo zvuk představovat něco jiného. Při bližším studiu tohoto slova jsem objevil něco zajímavého. Tento výraz pro zvuk je použito ve Starém Zákoně stokrát. Ale jen 49x je přeloženo slovem zvuk. Které slovo v následujících verších je u Ezechiele přeloženo slovem zvuk?

„Pozoruj hlasu volání mého, králi můj a Bože můj; nebo se tobě modlím.“ (Ž 5,3 PBK)

„U večer, i ráno, též o poledni modliti se a nezbedně volati budu, až i vyslyší hlas můj.“ (Ž 55,18 PBK) Mimochodem, tento verš nám říká, kdy začíná den. David mluví o modlení se 3x denně a on neřekl ráno v poledne a večer. Ale první modlitba dne je večer. Zde vidíme, kdy začíná sobota.

„Ale vyslyšel Bůh, a pozoroval hlasu modlitby mé.“ (Ž 66,19 PBK)

Slovo, které je přeloženo jako zvuk u Ezechiele v 37. kapitole je slovo hlas. Všimli jste si co mají tyto verše

společného? Je to hlas ve spojení s modlitbou. To je pro mne velmi významné, protože Duch prorocký píše: „Obnova opravdové zbožnosti mezi námi je naší největší a nejdůležitější potřebou. Její hledání by mělo být naším prvním úkolem. Je nutné naléhavé úsilí, abychom obdrželi požehnání od Pána, ne proto, že Bůh není ochoten nám dát své požehnání, ale protože nejsme připraveni ho přijmout. Náš nebeský Otec je více ochoten dát Ducha svatého těm, kteří ho prosí, než pozemští rodiče dávají dobré dary svým dětem. Ale naším úkolem je, vyznáním, ponížením, pokáním a opravdovou modlitbou splnit podmínky, za kterých nám Bůh své požehnání slíbil. Obnovu je třeba očekávat jako odpověď na modlitbu.“ (1SM 121)

Všimli jste si, jak jednoduché je zanedbat svůj modlitební život? Tolik věcí se děje v našem životě, a my jsme velmi zaměstnaní. Věřím, že ten zvuk ve verši 7 představuje naléhavou modlitbu Božího lidu. Je to zvuk jejich hlasu pozvednutého v modlitbě. Hlas Boží v podobě zvěstování zazněl, a modlitba neboli zvuk, je reakcí na Boží poselství.

Jaký druh zvuku to je? „I stal se zvuk ... a aj hřmot.“ Slovo hřmot najdeme u Ezechiele 26,10.15 „Od množství koní jeho přikryje tě prach jejich; od hřmotu jezdců a kár i vozů zatřesou se zdi tvé, když on vcházeti bude do bran tvých, jako do průchodů města probořeného.“ „Takto praví Panovník Hospodin Týru: Zdaliž od hřmotu padání tvého, když stonati budou zranění, když ukrutný mord bude u prostřed tebe, nepohnou se ostrovové?“ Ezechiel používá v této kapitole spojení slov zvuk a hřmot a ukazuje, že zvuk způsobuje třesení. „Satan ví lépe než Boží lid jakou moc mohou nad ním mít, když je jejich síla v Kristu .... Satan ... má strach a třese se před Jeho mocí a majestátností. Při zvuku vroucí modlitby, se celá satanová armáda třese.“ (1T 341, 346) Dokonce satan a jeho andělé by se třásli, kdybychom se modlili tak, jak bychom měli. Otázkou je, jestli jsme se kdy modlili takovým způsobem, individuálně či kolektivně, že se satanová armáda třásla. Dělán si starosti, když se nad touto otázkou zamyslím. Nejsem si jistý, že bychom v poslední době způsobili velké třesení v řadách nepřítele. Ale s Boží pomocí je to možné. Není to podivuhodné, když skrze naši modlitbu se satan bude třást? K tomu nás Bůh vyzývá. Všimněte si, že toto všechno se odehrává před obnovou. Jestliže si přejeme vidět obnovu v Církvi adventistů sedmého dne, dal nám Bůh ve své lásce v Písmu příběh, ve kterém jsou uvedeny nutné kroky pro obnovu.

„I stal se zvuk, když jsem já prorokoval, a aj, hřmot, když se přibližovaly kosti jedna k druhé.“ (Ez 37,7 PBK) Kosti představují dům Izraelský. Dále je zde souvislost

s následujícími verši, „Nebo jakož tělo jedno jest a mnoho má oudů, ale všichni ti jednoho těla oudové, mnozí jsou jedno tělo jsou: tak i Kristus. Vy pak jste tělo Kristivo a oudové z částky.“ (1K 12,12.27 PBK) Pavel mluví o částech těla, které reprezentují členy Kristova těla. Ale u Ezechiele 37 je řeč o kostech a my říkáme, že reprezentují lidi. Dohromady zformují tělo, která vytvoří armádu. Jestliže jednotlivé části těla vytvoří tělo, které symbolizuje církev, co představuje mnoho těl? Věřím, že v Písmu nejsou chyby a že není chyba ani v této symbolice. Určitě Pán nenechal zaznamenat nic, co by nebylo důležité. Duch prorocký nám pomáhá: „Proč věřící necítí hlubší a opravdový zájem o ty, kteří nejsou v Kristu? Proč se nesetkávají dva nebo tři a neprosí Boha za jejich spasení?“ (7T 21) „Ať se malé skupiny setkávají večer, v poledne a ráno ke studiu Bible. Ať se modlí, aby byli posíleni, osvětleni a posvěceni Duchem svatým. Kristus chce, aby toto dílo bylo vykonáno v srdci každého pracovníka. Jestliže otevřeš dveře svého srdce, abys toto vše získal, bude to pro tebe velké požehnání. Boží andělé budou mezi vámi. ... Kristus přijde do vašich srdcí. Jen tímto způsobem můžete zachovat svou bezúhonnost.“ (9T 195) Zde je řeč o malých skupinách, které se shromažďují k modlitbě, ke studiu Bible a k evangelizaci. Víím, že jsme všichni velmi zaměstnanými lidmi a jen těžko se ještě něco vejde do našeho plného kalendáře.

Malé skupiny si získaly mezi konzervativními adventisty špatnou pověst, protože mnoho materiálu k práci s malými skupinami přichází z církví světicích neděli nebo ze zdrojů, které nám dělají starosti - a také by nám měly dělat starosti. Ale poselství o setkávání se v malých skupinách nám bylo dáno před více než sto lety a my jsme toto poselství nepřijali. A tak satan přetvořil a změnil toto poselství a pak nám ho nabídl. A ve většině případů, titíž lidé, kteří toto poselství nechtěli, když jim ho Pán nabízel, jsou teď ochotni ho změněně přijmout. A ti, kteří chtějí přesně následovat Boží rady, toto poselství znovu odmítají. Ale ještě není pozdě toto poselství přijmout.

Viděl jsem mnoho příruček, které se zabývají všemi možnými psychologickými aspekty, jako např. kde má kdo sedět, aby bylo možné zefektivnit setkání co možná nejvíce. Ale o to při setkávání se v malých skupinách vůbec nejde, naopak je to velmi jednoduché. Jde především o studium Bible a o modlitbu. Není nutné abychom se zabývali literaturou o dynamice skupin, a technikách, jak tyto skupiny vést.

„Ten, který nikdy nedělá chyby mi ukázal na vytvoření malých skupin jako na základ křesťanského úsilí. Jestliže je velký počet členů ve sboru, ať členové vytvoří

malé skupiny, ...“ (7T 21-22) V určitém slova smyslu je pravda, že rodina je tou základní jednotkou v církvi. Ale ne všichni v církvi mají nejbližší rodinu doma. Na základě rad, které nám byly dány, jsem přesvědčen, že v tom to není, protože jinak by nám nebylo řečeno, abychom se společně setkávali v malých skupinách. „Boží dílo musí být vykonáno Jeho způsobem a v Jeho Duchu. Ať se na různých místech malé skupiny zasvětili Bohu, také jejich tělo, duch a duše. Ať se vírou uchopí trůnu Božího, horlivě pracují a udržují svou duši v lásce Boží. Životadárny proud Jeho lásky se projeví a podle dobrých skutků Jeho lidu bude poznat, že je z nebes.“ (RH, January 8, 1895) „Malé skupiny musí vyjít a konat práci, kterou Kristus svěřil svým učedníkům.“ (CH 501) „V církvi došlo k obnově misijního ducha. Projevila se opravdová touha naučit se, jak pracovat pro Pána. Malé skupiny se setkávaly k modlitbě a ke studiu Bible. U všech byl patrný harmonický pokrok.“ (IR, February 25, 1903) Pán nám dal přesný návod, který bychom měli následovat, jestliže chceme dosáhnout obnovy. Přemýšlím nad tím, jestli by někdy rozbroje v našich sborích byly z velké části vyřešeny tím, že bychom se setkávali v malých skupinách k modlitbě a studiu Slova Božího.

„I viděl jsem, a aj, žily a masona nich se ukázalo, i koží potaženy byly po vrchu, ale ducha žádného nebylo v nich. I řekl mi: Prorokuj k duchu, prorokuj, synu člověčí, a rci duchu: Takto praví Panovník Hospodin: Ode čtyř větrů přjd', durchu a věj na tyto zmordované ať oživou.“ (Ez 37,8-9 PBK) Je zapotřebí ducha a sice Ducha Svatého. V následujících verších je nám dána odpověď, že se jedná o Ducha Svatého. „Protož prorokuj a rci jim: Takto praví Panovník Hospodin: Aj, já otevru hroby vaše, a vyvedu vás z hrobů vašich, lide můj, a uvedu vás do země Izraelské. I zvíte, že já jsem Hospodin, když otevru hroby vaše, a vyvedu vás z hrobů vašich, lide můj. A dám Ducha svého do vás, abyste ožili, a osadím vás v zemi vaší, i zvíte, že já Hospodin mluvím a učiním, dí Hospodin.“ (Ez 37,12-14) Všechny aspekty, o kterých jsme mluvili jsou nedostatečné bez Ducha svatého. O něj bychom měli opravdově na modlitbách prosit. Všeobecně se uznává, že potřebujeme vylití Ducha svatého. Problém je, že máme různé názory na to, jak Ducha svatého získáme. Někteří věří, že Duch svatý může být vylit nezávisle na pravdě. Slyšel jsem, jak lidé říkali: „Tento kazatel nerozumí zákonu Božímu, ale ten má určitě Ducha svatého.“ Musíme být opatrní. Před nějakou dobou se odehrálo něco pod názvem *Toronto Blessing* (*Torontské požehnání*). Prý zde byl vylit Duch svatý. Při velkém shromáždění v Torontu byl prý vylit Duch Svatý. Projevilo se to tím, že lidé začali štěkat jako psi, pípat jako kuřata a řvát jako lvi. Z celého světa se tam začali lidé sjíždět. Osobně

znám kazatele, který se tam rozjel, a chtěl vědět, jestli může něco přijmout z toho ducha. Jeho motivem bylo vědomí potřeby Ducha svatého. Ale Slovo Boží nám říká: „A já prositi budu Otce, a jiného Utěšitele dá vám, aby s vámi zůstal na věky. Toho Ducha pravdy ...“ (J 14,16.17a) Pán Ježíš volil svá slova opatrně. Duch svatý je nazýván Duchem pravdy, protože Ducha svatého není možné oddělit od pravdy. Nikdy nebudeme mít vylití Ducha svatého když pravda bude chybět.

„Utěšitel je nazýván ‚Duchem pravdy.‘ Jeho úkolem je definovat a udržovat pravdu. **Nejdříve přebývá v srdci jako Duch pravdy**, a tak se stane Utěšitelem. V pravdě je útěcha a mír, ale opravdový mír, opravdovou útěchu není možno nalézt v klamu.“ (DA 671) Toto je nádherné zaslíbení. Není to ironie, že někdy odpíráme nebo zatajujeme lidem pravdu, protože máme strach, že se budou cítit nepříjemně, a přitom jediné pravda může přinést útěchu. „V pravdě je útěcha a mír, ale opravdový mír, opravdovou útěchu není možno nalézt v klamu. Skrze falešná učení a tradice získá satan kontrolu nad myšlením. Nasměruje člověka k falešným zásadám, znetvoří charakter. Skrze Písmo mluví Duch Svatý k myslí a vštěpí pravdu do srdce. Tak je blud odhalen a vyhnán z duše. Kristus si podmaňuje svůj vyvolený lid skrze Slovo Boží.“ (DA 671) Dokonce v našich kruzích je pravda někdy stavěna do pozadí. Slycháváme: „Musíme mluvit o Ježíši, nauky a učení nechte na později.“ Jak je to možné, že můžeme oddělit věrouku a učení od Pána Ježíše. Ježíš sám řekl: Já jsem ta cesta, pravda i život. Jen skrze pravdu můžeme poznat Pána Ježíše. Pán Ježíš je pravdou.

Osobně věřím, že bychom měli být schopni ukázat na Ježíše skrze jakýkoli bod našeho učení. Mám rád jeden pravdivý příběh, který je popsán v knize jménem „*Bůh má šperky rád*.“ Tento příběh se odehrál velice dávno. Nějaký muž přišel na jedno z našich stanových shromáždění. Tento člověk měl velice rád šperky. Měl na každém prstu prsten. První věc, které se všiml, bylo, že nikdo na sobě neměl žádné šperky. A tak oslovil kolemjdoucího kazatele, který právě dokončil teologické studium: „Mám jednu otázku. Jak je to možné, že tady nikdo nemá na sobě šperky?“ Zbytek této knihy je odpovědí, kterou mladý kazatel tomuto muži dal. Odpověděl na otázku tohoto muže tak, že mu představil Pána Ježíše v biblické hodině týkající se ozdobování a nošení šperků. Mluvil o tom, že Bůh je Ten, který šperky stvořil. Ale z Bible mu ukázal, že když začneme šperky nosit, tak je to něco úplně jiného. Bůh chce být tím, který nás ozdobí. Když to ale udělá člověk sám, tak je to vždy spojené se vzpourou a pýchou. Poukázal na příběh o Izraelitech u hory Sinaji. Když se Mojžíš nevracel vzali své šperky a bylo z

nich uděláno zlaté tele. Ale Bůh pak reagoval následovně: „...Protož již, slož okrasu svou s sebe, a zvlím, co učiniti mám s tebou.“ (2M 33,5) To řekl tentýž Bůh, který stvořil šperky. Kazatel také poukázal na to, že nyní žijeme ve dnech smíření, v době vyšetřujícího soudu. Na konci této biblické hodiny všechny prsteny tohoto muže octly v kazatelových rukou. Kazatel vysvětlil tomuto muži, že tyto drahé kameny představují nádherné charakterové vlastnosti našeho nebeského Otce. Představují to, čím Pán Ježíš je. A proto bychom je neměli nosit. Ale když nám je Pán Ježíš dá, tak je to něco zcela jiného. Máme Kristovu spravedlnost, tak jak on nám ji dává. Tady vidíme, že není možné oddělit Pána Ježíše od pravdy. Nemůžeme oddělit Ducha svatého od pravdy. Musíme se naučit ukázat na Pána Ježíše skrze každý pilíř pravdy. Pravda má obrovský význam. My však žijeme v době kompromisů.

„Tedy prorokoval jsem, jakž mi rozkázal. I všel do nich duch, a ožili, a postavili se na nohách svých, zástup veliký.“ (Ez 37,10) Proč tento zástup? Kolem nás umírá svět, potřebuje slyšet poselství, které máme. Pán nás volá, aby zaznělo varovné volání, dokud je čas. Bůh hledá zástup právě teď. Všechny kroky, o kterých jsme mluvili jsou nutné. Účelem vroucí modlitby o Ducha svatého je, abychom byli svědky, kteří přinesou poselství těm, kteří ho neznají. Bůh nás volá, abychom byli součástí tohoto velkého zástupu. Bůh nám k tomu dal návod a je důležité, abychom se jím řídili. Potřebujeme Boží pomoc, aby nám pomohl tento plán uskutečňovat. ■

Dave Westbrook

Přeloženo ze zvukového záznamu, K. Rogers

Satanovi spolupracovníci jsou ve skutečnosti kanály elektrického proudu.

Jeho následovníci stále tvrdí, že dokážou vyléčit nemoci. Přisuzují svou moc elektřině, magnetizmu, nebo tzv. sympatickým léčebným prostředkům. Ve skutečnosti jsou jenom kanály satanova elektrického proudu. Těmito způsoby satan působí na tělo i ducha lidí. (5T 193).

Hypnóza

Teorii o kontrolování mysli vynalezl satan, aby se představil jako vůdce a postavil lidskou filozofii tam, kde by měla být božská filozofie. Mezi všemi bludy, které přijímají ti, kdo se prohlašují za křesťany, není nebezpečnějšího klamu, který s určitostí odděluje člověka od Boha, než tento. Otevírá dveře, jimiž může vejít satan a převzít vládu jak nad myslí, která se nechává ovládat, tak nad myslí, která ovládá.

NEJVĚTŠÍ ZE VŠECH PROROKŮ

Kdyby někdo z nich

Satan chtěl zmařit službu Jana Křtitele. V Herodesovi a jeho zkažené a opovržením hodné manželce Herodiadě, našel své spojence k uskutečnění svého plánu.

Herodes a jeho žena však nenesli tuto zodpovědnost sami. Mnozí vůdcové národa a pravděpodobně i někteří náboženští hodnostáři Boží církve prvního příchodu se podíleli na tomto provinění.

Když Salome na podnět Herodiady, své bezbožné matky, pronesla strašná slova „... Chci, abys mi dal hned na míse hlavu Jana Křtitele“ (Mk 6,25).

Ani jeden z vůdců a členů Boží církve, kteří byli shromážděni na Herodesově hostině, nevyslovili slova protestu. Ani jeden! Všichni se stali spoluviníky na vraždě Jana Křtitele.

Všimněte si slov sestry Whiteové. Prosím, čtěte je pozorně:

„Herodes tím byl ohromen a zmaten. Nespoutané veselí bylo přerušeno a nevázanou zábavu vystřídalo zlověstné ticho. Krále zachvátila hrůza při pomyslení, že by měl Jana připravit o život. Dal však své slovo a nechtěl vypadat jako někdo, kdo mění své slovo nebo jedná ukvapeně. Učinil přísahu před svými hosty, a kdyby se byl někdo z nich vyslovil proti splnění slibu, byl by rád ušetřil prorokův život. Dal jim příležitost, aby se mohli přimluvit za vězňův život. Mnozí z nich přišli z daleka, aby si poslechli Janovo kázání a poznali ho jako muže spravedlivého a služebníka Božího. Ačkoli byli zděšeni dívčinou žádostí, nezakročili, protože byli příliš opilí. Ani jeden z nich se neozval, na záchranu nebeského posla. Všichni tito mužové zaujímali vysoká postavení v národě a spočívala na nich velká odpovědnost; oddali se však hodování a pití, které jim zatemnilo smysly. V hlavách jim vířila opojná hudba a tanec a jejich svědomí bylo usnáno. Svým mlčením vynesli rozsudek smrti nad Božím prorokem, aby ukojili pomstychtivost jedné zhyralé ženy.“ Touha věků (DA) 221,222 (český př. 149)

„Kdyby někdo z nich“! Pouze jeden! Kdyby jen jeden z tohoto velkého zástupu lidí, kteří „zaujímali vysoká postavení v národě a na nichž spočívala velká odpovědnost,“ jen jediný z těch mužů, kteří „přišli z daleka, aby si poslechli Janovo kázání a poznali ho jako muže spravedlivého a služebníka Božího,“ jediný z těch mužů, kteří byli „zděšeni dívčinou žádostí,“ pozvedl svůj hlas, aby zastavil popravu Jana, proroka prvního příchodu a podpořil jeho bohobojné svědectví!

My, jako vysvěcení služebníci evangelia, nechceme mlčet, když Boží posel posledních dnů, prorok druhého příchodu, již nežije a nemůže přinášet svědectví. Pozvedneme své hlasy na jeho obranu. Vyzýváme všechny věrné laiky, všechny věrné kazatele, všechny věrné církevní administrátory, aby povstali a učinili stejně, ne proto, že bychom to tak měli činit, ale protože to vyžaduje Bůh. Zůstat potichu v tomto období krize, je velice závažný hřích.

„Jak úžasný klam a slepota jako temné mračno přikryla Izraele! Tato slepota a odpadnutí je nestihlo náhle. Zachvacovaly je pomalu, vždy, když nedbali pokárání a varování, které jim posílal Hospodin kvůli jejich pýše a jejich hříchům. Nyní v této strašné krizi, v přítomnosti modloslužebných kněží a odpadlého krále, zůstali nerozhodní. Nenávidí-li Bůh nějaký hřích více než druhý, pak je to hřích nicnedělání v krizové situaci. Lhostejnost a nerozhodnost v náboženské krizi Bůh pokládá za vážný zločin a považuje jej za projev nejhoršího nepřátelství vůči Bohu.“ 3T 280,281

Poslední věta této pasáže je dobře známa mnoha upřímným adventistům sedmého dne. Méně často jsou čtena předcházející slova tohoto odstavce. Sestra Whiteová se zde zmiňuje o Eliášovi na hoře Karmel. Dověděli jsme se, že byl přítomen celý Izrael (1Král 18,19). Tento obrovský zástup zahrnoval *„...sedm tisíců v Izraeli, jichžto všech kolena neskláněla se Bálovi...“* (1Kr 19,18).

Když však Eliáš předložil lidu svou výzvu v přítomnosti krále Achaba a odpadlých proroků, odvaha těchto ctitelů pravého Boha zřejmě selhala, neboť *„...neodpověděl jemu lid žádného slova.“* (1Kr 18,21).

Eliáš čekal, nikdo se neodvážil pozvednout svůj hlas na obranu pravdy, ani jeden! Nehledě na tuto skutečnost, že výše uvedená část z Ducha prorockého se zmiňuje o duchovní krizi v Eliášových dnech, název této kapitoly jasně ukazuje, že sestra Whiteová se nesoústřeďuje na Boží církve 9. století, ale na naši církev, protože název kapitoly zní: „Církev Laodicejská.“ Je to tedy poselství pro nás.

Nespočetné tisíce adventistů sedmého dne věřících v pravdu v letech 1950., 1960., 1970. a 1980., se rozhodly zůstat potichu, když vlci zaútočili, aby zničili naši víru zásahy učiněnými prostřednictvím Nové teologie do soustavy nauk svěřených Božím svatým. Nová teologie působila v našem středu skrze vysokoškolské profesory, církevní administrátory a kazatele církve, kteří obratně vsunuli mezi nás úskočnou sofistiku.

Tak jako na Herodově hostině zůstali potichu ti, kteří věděli o svatém pověření Jana Křtitele, tak se zachovala i většina adventistů sedmého dne, dokonce se opovážila obvinít ty, kteří riskovali všechno a dbali pouze o neporušenost Boží pravdy, že kritizují církev. Jak strašný hřích nerozhodnosti, a dokonce i nepřátelství vůči Boží církvi, v potupné krizi to byl!

Žádné postavení v církevní organizaci anebo v místním sboru, žádná obava ze ztráty dobrého jména, ani strach z církevního odsouzení anebo vyloučení, nebude účinnou omluvou platnou na soudu. Pamatuj, že *kdyby se byl někdo z nich vyslovil proti splnění slibu, byl by ušetřil prorokova života... Herodes marně čekal, že ho zproští přísahy;* Touha věků (DA) 220,221 (český př. 149)

I jeden muž, jedna žena v církvi, kteří jsou naplněni odvahou, mohou způsobit změnu. Jen jeden jediný člověk! V roce 31 n.l. jeden muž, který stál sám uprostřed sedmdesáti a tak učinil, a zachránil životy apoštola Petra a Jana. Jeho jméno bylo Gamaliel.

„Tato slova rozzuřila Židy tak, že se rozhodli vzít právo do svých rukou a bez dalšího soudu a bez schválení římskými úřady vězně popravit. Provinili se již krví Kristovou a nyní dychtili poskvřnit své ruce krví jeho učedníků. V radě však zasedal muž, který ve slovech učedníků poznal hlas Boží. Byl to Gamaliel, farizeus, velmi vážený mezi lidmi, vzdělaný a vysoce postavený. Svým bystrým rozumem pochopil, že násilnost, kterou kněží zamýšlejí provést, by měla strašné následky. Než promluvil ke shromážděným, požádal, aby vězně vyvedli. Dobře věděl, s kým bude muset jednat; věděl, že Kristovi vrahové nezaváhají před ničím, chtějí-li provést svůj záměr. Pak promluvil velmi rozvážně a klidně. Pravil: „Izraelští,

rozmyslete si, co učiníte s těmito lidmi. Před nedávnem povstal Teudas a prohlašoval se za mocného; přidalo se k němu asi čtyři sta mužů, ale byl zabit, a všichni, kdož se ho přidrželi, byli rozptýleni a zničeni. Potom povstal Judas Galilejský v době soupisu a strhl za sebou lid; ale i on zahynul, a všichni, kdož se ho přidrželi, byli rozprášeni. Pro tentokrát vám pravím: Nechte tyto lidi a pustte je; je-li tento úmysl anebo tento čin jen z lidí, bude zmařen; je-li však od Boha, nebudete ho moci zničit – aby o vás neřikali, že chcete bojovat proti Bohu!“ (Sk 5,35-39). Kněží viděli, že tyto názory jsou rozumné, a museli s Gamalielou souhlasit.“ Skutky apoštolů (AA) 83,84 (český př. 57,58)

Hlas jednoho člověka převážil!

Všimněte si, že v Eliášových dnech Boží církve postupně upadala do odpadnutí. Věrní svědkové byli přehlíženi. Podívejte se na výše citovaná slova ještě jednou: *„K této slepotě a odpadnutí je nedošlo náhle. Zachvacovaly je pomalu, vždy, když nedbali pokárání a varování, která jim posílal Hospodin k vůli jejich pyšnosti a jejich hříchům. Nyní v této strašné krizi, v přítomnosti modloslužebných kněží a odpadlého krále, zůstali neteční.“* 3T 281

Jako lid dvacátého století nedemonstrujeme na podporu naší Bohem udělené víry. Nehledáme horlivě Pána, aby ji zachoval. Když několik kazatelů, administrátorů, teologů, evangelistů a laiků povstalo na její obranu, byli ignorováni těmi, kteří milovali hřích a shovívavá slova Nové teologie. Jiní, kteří stále věřili pravdě, seděli zbaběle v tichosti ze strachu, že budou rovněž opomíjeni. Zakrývali svou neschopnost hájit pravdu, prohlašovali, že jsou oddáni Boží církvi a snažili se zachovat pokoj. Takový postoj je zradou nejhoršího druhu. To je skrytá vzpoura proti Bohu. Je to hřích největší velikosti.

Když ve čtvrtém století vniklo do křesťanské církve všeobecné odpadnutí, Bůh měl několik věrných, kteří odvážně a otevřeně odsoudili nepravost tváří v tvář vězení, mučení a smrti. Tito ušlechtilí svatí jsou nám příkladem i dnes.

„Pro zachování pokoje a jednoty byli ochotni přistoupit na jakékoli ústupky, které by neohrožovaly jejich věrnost Bohu; cítili však, že pokoj by byl příliš drazé vykoupení, kdyby obětovali své zásady. Může-li být jednota zachována jen za cenu ústupku na úkor pravdy a spravedlnosti, nechť tedy dojde k rozluce, nebo dokonce k boji.“ Velký spor věků (GC) 45 (český př. 34) ■

Kapitola 2. z připravované knihy „Největší ze všech proků“ od autorů Colina a Russella Standishových

CO JE LEPŠÍ?

**Je lepší být rozdělen pravdou,
Než být sjednocen nepravdou.**

**Je lepší mluvit pravdu, která zraní a pak léčí,
Než mluvit potěšující lež.**

**Je lépe být nenáviděn pro pravdu,
Než být v oblibě pro lež.**

**Je lépe stát sám s pravdou,
Než trpět křivdu od davu.**

**Lepší je úspěch s pravdou,
Než nejistý úspěch, který nakonec zklame.**

Remnant Herald No.119, June 2008, překl. J. Kováčik

